

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Petrolejovy princ
1.pdb

PDB Name: May Karel-Petrolejovy princ 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karel May
Petrolejový princ I

KAPITOLA PRVNÍ
Trojlístek

Kdo by se chtěl dostat obvyklou cestou z El Pasa del Norte přes Rio Colorado na druhou stranu do Kalifornie, byl by přišel, dříve než by dostihl Tucsonu, hlavní město Arizony, do staré misionářské stanice San Xavier del Bac, která leží asi devět mil před Tucsonem. Stanice založená v roce 1668 je znamenitou stavbou a naplní údivem cestovatele, který nenadále nalézá uprostřed arizonské pouště podivuhodný pomník civilizace.

Na všech čtyřech nárožích rozlehlé budovy stojí vysoké zvonice; průčelí je zdobeno fantastickými ornamenty, jejichž bohatost nepostrádá vkus; nad hlavní kaplí se rozkládá velká kupole, a na stěnách jsou nádherné štukové věnce a římsy. Stavba by mohla být ozdobou kterémukoliv sídelnímu městu.

Tato stanice je částečně obklopena vesnicí, kterou v době našeho vypravování obýval indiánský kmen Papagů v počtu asi tří set obyvatel. Papagové byli a ještě dnes jsou mírumilovným, pracovitým kmenem a jsou i bělochům přátelsky nakloněni. Příslušníci kmene dovedli své území umělým zavodněním obdivuhodně zúrodnit, takže jim poskytovalo hojnou úrodu pšenice, žita, granátových jablek, dýní a ostatních životních potřeb.

Bohužel, Tito dobří a pracovití lidé mnoho vytrpěli nadvládou a útoky různých banditů, kteří si Arizonu vyvolili za své rejdiště. Pouštěmi a horami kolem dokola obklopené teritorium postrádalo jakoukoliv správu; rameno spravedlnosti dosáhlo těžko, nebo vůbec nedosahovalo přes hranice a tak sem táhli po stech a tisících mnozí ti, kteří propadli zákonům Mexika nebo Spojených států, aby zde vedli život nejhrubšího násilí.

Ve městě byla sice ubytována vojenská posádka, jejímž úkolem bylo starat se o veřejnou bezpečnost; byly to však jen dvě setniny vojáků; tedy velmi málo pro okresek asi 300 000 čtverečních kilometrů, a poměry byly takové, že i sami Tito "hrdinové" byli rádi, nechala-li je arizonská sebranka na pokoji. Pomoci by se byl od nich sotva kdo dočkal. To věděli toulaví rytíři Štěstěny, kterým zákon nebyl ničím a vystupovali se smělostí, která neměla sobě rovné. Odvažovali se v organizovaných tlupách až do nejbližšího okolí Tucsonu, a nikdo se nevydal ani na kousek cesty z města, aniž by byl opatřen celým arzenálem zbraní. Jistý americký spisovatel líčí tehdejší poměry asi takto: Nejtroufalejší darebáci z Mexika, Texasu a Kalifornie našli v Arizoně jistý útulek před zákonem. Vrahové a zloději, hrdlořezi a podvodní hráči zde tvořili jádro obyvatelstva. Každý zde chodil ozbrojen, a krvavé scény tu byly na denním pořádku. O nějakém řádu nebo správě tu nebylo řeči, tím méně o zákonitě nebo vojenské ochraně. Zaměstnání posádky spočívalo jen v tom, že se opíjela a ponechávala obecné zvůli volný průchod. Tak se stala z Arizony snad jediná země na světě, v níž, ač podléhala civilizované vládě, si každý mohl vykládat zákony podle vlastního prospěchu.

A tehdy se v San Francisku sešlo několik zmužilých lidí, kteří utvořili Committee Vigilance, začali dělat pořádek nejprve v Kalifornii, a brzy dali pocítit sílu svých paží i v Arizoně. Odvážné postavy se vynořovaly buď jednotlivě nebo v hloučcích tu i tam, aby očistily kraj od darebáků, a nikdy nezmizely dříve, dokud nezanechaly viditelné stopy svého neúprosného soudu.

Mezi Papagy v San Xavieru del Bac se usadil jakýsi Irčan, který jistě nepřišel do Arizony s počestnými úmysly. Otevřel si krám, v němž, jak tvrdil, prodával všechny možné životní potřeby, ve skutečnosti však byla u něho k dostání jen kořalka, jejíž příprava mu vynesla přezdívku travič. Jeho pověst byla taková, že se mu poctiví lidé na sto honů vyhýbali.

Byl pěkný dubnový den, když se tento Irčan usadil u hrubého stolu, kterých stálo několik před jeho chatou, sroubenou z vepřovic. Byl, jak se zdálo, ve špatné náladě, neboť tloukl prázdnou sklenicí o desku stolu a když se hned nikdo neobjevil, zlostně křikl, obrácen k otevřeným dveřím:

"Damned, stará čarodějnice! Nemáš uši? Brandy sem, brandy! Hni se, nebo ti pomohu!"

Z chaty vyšla stará černoška s lahví v ruce a naplnila mu sklenku. Chlapík ji vypil jedním douškem, poručil nalít znovu a zatímco černoška plnila jeho přání, prohodil:

"Za celý den se tu neobjevil jediný host. A rudí darebáci se nechtějí pít přiučit! Kdyby nepřišel čas od času nějaký ten cizinec, mohl bych se tu usadit a propálit si sám vlastním lihem několik děr do žaludku!"

"Nemuset vy sedět dlouho sám," uklidňovala ho černoška. "Host přijít!"

"Jak to víš?" zeptal se Irčan.

"Já to viděl."

"Kde?"

"Na cestě z Tubaku sem."

"Opravdu? Kdo to byl?"

"Vědět nic. Staré oči nic vidět, nic poznat. Jezdci, jezdcí, velmi mnoho!"

Irčan povstal a spěchal za roh chaty, odkud mohl přehlédnout cestu z Tubaku. Pak se rychle vrátil a zvolal na černošku:

"To jsou findeři, skutečně, findeři, (Hledači) a je jich všech dvanáct! Kvetě nám pšenice, stará! Pojď rychle dovnitř, bude třeba naplnit láhve."

Oba zmizeli v chatě, k níž v několika minutách přiklusalo dvanáct jezdců. Zastavili, seskákali z koní a pustili je volně na pastvu. Byly to divoké postavy odvážných mužů a všichni byli po zuby ozbrojeni. Někteří měli mexický kroj: ostatní přišli ze Států, jak na nich bylo patrné. Jedno však měli společné, nebyl mezi nimi jediný, jehož zevnějšek by budil důvěru.

Hlučeli a lomozili, křičíce jeden přes druhého; pak jeden z nich přistoupil k otevřeným dveřím, vytáhl revolver z opasku a vypálil dovnitř chaty ránu a zvolal:

"Hello, Paddy! Jsi doma, starý traviči? Vyjdi ven se svým vitriolem! Máme žízeň!"

Paddy je žertovné přízvisko Irčanů. V té chvíli se Irčan objevil s plnou lahví pod každou paží a dvanácti sklenicemi v rukou. Postavil je na dva stoly a nalévaje, odpovídal:

"Tady jsem, meššúrs! Byli jste mi už ohlášení, černoška vás viděla přijíždět. Pijte, a váš příchod bude vyznamenáním pro můj dům!"

"Nech si své blahorečení pro sebe, starý podvodníku, pro chvíli, kdy se přichystáš ke smrti. Kdo pije tvé jedy, páchá na sobě beztak sebevraždu."

"Jen zemři, Buttler, vzkřísím tě zas brzy druhou lahví z mrtvých. Už jsme se několik neděl neviděli. Jak se vedlo po celý ten čas? Udělali jste dobré obchody?"

"Dobré?" ušklíbl se Buttler, mávl opovržlivě rukou a obrátil sklenici do hrdla. "Špatně se nám vedlo, žebrácky jsme živořili, jak ještě nikdy. Neudělali jsme ani jediný lov, který by stál za řeč."

"Proč to? Tak dobří chlapi - findeři, jak si sami říkáte a ani jediný lov. Copak jste neměli oči? Myslel jsem, že dnes spolu uděláme dobrý obchod."

"Aha, rád bys od nás koupil kořist a odřel nás přitom dohola, jak to máš ve zvyku. Tentokrát z toho nic nebude. Na rudých ubožácích není co vzít a když potkáme bělocha, pak je sám z těch, kteří hledají v cizích kapsách. A k tomu ještě ten zatracený Committee Vigilance."

Řas aby jej vzal! Co je těm oslům do našich záležitostí? Co je jim po tom, co se u nás děje? Člověk, aby byl skutečně připraven, že z každého křoví, podél něhož jede, se na něj zašklebí několik ostře nabitých hlavní. Ale oko za oko, zub za zub! Řekl jsem, že každého pověsíme, kdo v nás vzbudí nejmenší podezření, že patří k tomu slavnému Committee Vigilance. Neviděl jsi snad podobné chlapíky u sebe, Paddy?"

"Hm," zamručel Irčan. "Myslíš, že jsem vševědoucí? Poznám snad člověka na nose, je-li slídič, nebo jako ty - poctivý zákeřník?"

"Neblamuj se, Paddy! Chrta rozeznáš od vlčáka, i když jsme oba psi. Mé slovo, že poznám každého člena Committee Vigilance na padesát kroků. Ale teď obraťme list! Máme hlad. Co máš k jídlu?"

"Masa ani co by se za nehet vešlo!"

"Vejce?"

"Ani kus. Kdybyste hledali na hodinu cesty kolem dokola, nenajdete jedině dobytče a jedinou slepičku. Lidé vašeho řemesla nám zdejší okolí důkladně vysmýčili!"

"Ani chleba?"

"Mám jen trochu ovesného šrotu."

"Ať tedy tvoje černoška hezky zčerstva upeče placky, o čerstvé maso se postaráme sami."

"Jak to, sami? Už jsem vám řekl, že tu není nic k nalezení."

"Pshaw! My jsme už našli." "Co?"

"Krásného mladého vola." "To tak! Nemožné! Kde?"

"Cestou sem, v údolí Santa Cruz. Vůl ovšem není sám; patří k výpravě, kterou jsme potkali."

"Výprava? Snad vystěhovala?"

"Yes! Čtyři vozy a před každým dva páry skvostných volů."

"Kolik lidí?"

"Nevím určitě. Kromě vozků tam bylo myslím i několik jezdců. Kolik jich sedí pod plachtami, jsem vidět nemohl."

"Mluvil jsi s těmi lidmi, Buttler?"

"Yes. Chtějí na druhou stranu do Colorada a dnes tady někde v okolí přenocují."

"Tady? Hm! Doufám, že se do zítřka nestane nic, co by na naši pokojnou a počestnou osadu vrhlo špatné světlo!" Při těch slovech se Irčan zatvářil co nejsrozumitelněji.

"Neměj starosti!" odvětil Buttler. "Musíme šetřit své přátele. Je samozřejmé, že celá výprava musí být naše, ale ne dříve, až za Tucsonem. Tady si vezmeme zatím jen jedno dobytče, protože potřebujeme maso."

"A zaplatíte? Myslí, že těm lidem ani nenapadne prodat jednoho tahouna."

"Nonsense! Kdo mluví o prodeji? Bereme a neplatíme, to je přece každému dávno známo. Jen u tebe - k vlastní škodě - činíme výjimku. Jsi jinak dobrý společník a proto ti za tvé splašky nejen platíme, ale dáme se od tebe ještě i napalovat. Ostatně není obav, že by ti lidé kladli velký odpor. Se čtyřmi vozky nepočítám, dva chlapci na koni a scout, kterého si

vystěhovala najali - to je maličkost. Jen scout by nám mohl být nebezpečný, ale - je nás dvanáct! Když se vzepře, dostane první kulkou. Kdo sedí ve vozech nevím, ale kdo je tak choulostivý, že jede pod plachtou, od toho neočekávám skutečné hrdinství. Myslím, že za obzorem jela ještě jedna postava, o které nemohu dobře říct, jestli to byla ženská nebo chlap, ačkoliv měla pušku a pod dlouhým pláštěm, jak se mi zdálo, i šavli. Promluvil jsem na to strašidlo, ale dostal jsem velmi krátkou a nesrozumitelnou odpověď. Anglicky to aspoň nebylo."

"Nonsense! Kdo tady nosí šavli, je blázen, a strach z něho nejde! Vy tedy vystěhovalce přepadnete?"

"Přesně tak!"

"A mne, doufám, učiníte podílníkem?"

"To se rozumí. Podmínky ti hned povím."

Poněvadž z chaty právě vyšla černoška, aby hosty obsloužila, sestřčili oba muži hlavy dohromady a pokračovali v hovoru šeptem. Ostatní o ně nedbali. Bavili se, hlučeli a prázdnili láhve tak mistrně, že černoška nestačila obsluhovat. Indiáni, kteří v té době museli vyjít za svými záležitostmi, se chatě vyhýbali velkou oklikou, aby s chlapíky nepřišli do styku. Báli se hlučících "bledých tváří", s nimiž už patrně měli trpké zkušenosti.

Irčan nazval oněch dvanáct jezdců findery. - Tím jménem se nazývala dvanáctičlenná tlupa záškodníků, která byla od jisté doby smutně proslulá v celé jižní Arizoně. Vynořila se dnes zde, zítra onde, mmohdy i po částech na několika místech najednou. Její členové byli vesměs opatření výbornými koňmi a osvojili si takovou rychlost, pokud se změny místa týče, že vůbec nikomu, ani šerifovi a členům Committee Vigilance se nepodařilo jediného z nich polapit.

Hluk před chatou pojednou ustal, neboť se na scéně objevili v té chvíli tři noví návštěvníci. Vzezření těch tří mužů opravňovalo ovšem každého, kdo je poprvé spatřil, k udivenému mlčení. Seskočili ze svých zvířat a šli k prázdnému stolu, jako by rozdováděnou společnost ani nepozorovali.

První z nich byl maličký, velmi tlustý chlapík. Pod okrajem klobouku, jehož barva, stáří i původ by byly způsobily i nejdůležitějšímu mysliteli nepřekonatelné rozpaky, vyčníval ze zanedbaných, černošedých vousisek nos téměř odstrašující velikosti, který mohl sloužit kterýmkoliv slunečním hodinám za ručičku. V hustém lese vousů byla mimo onen až marnotratně vybavený čichový orgán patrná jen dvě malá, chytrá očička, nadaná zcela zvláštní pohyblivostí a přeletující s výrazem šibalské lstivosti celou Irčanovu "jedovou chýši", zatímco jejich postranní pohled platil vlastně jejím dvanácti návštěvníkům.

Popsaná horní část toho chlapíka spočívala na trupu, který zůstal až ke kolenům úplně neviditelný, protože vězel ve starém kabátu z kůže kozla, jenž očividně rostl pro nějakou mnohem vyšší postavu. Kozlí kabát sestával ze záplat tak mistrně sešitých pátá přes devátou, že propůjčoval malému mužičkovi vzhled dítěte, které se pro potěšení obléklo do starého dědečkova županu. Z této, více než zbytečné pokrývky vyčníval párek křivých nožek, zakončených otřepanými legginami, jistě tak starými, že jim mužiček už před desítkami lety odrostl. Konečně dole u země se naskýtal pohled na pár indiánských mokasinů, ve kterých v případě nouze a potřeby mohla celá mužičkova postava nalézt znamenitý úkryt. Byly to boty, jimž v Evropě obvykle říkáme sedmimílové. V ruce nesl mužik pušku, která se podobala otlučenému kyji. Zbraně, které zřejmě vězely v jeho opasku, nebyly vidět, poněvadž je zakrýval lovecký kabát.

A jeho kůň? Nebyl to vlastně kůň, nýbrž mezek, ale očividně tak starý, že mohl být dobrým synem rodičů, kteří sdíleli po čtyřicet dní archu s nebožtíkem Noem. Dlouhé uši, jimiž zvíře škádlivé pohybovalo jako lopatami větrného mlýna, byly holé, bez srsti; po hřívě nebylo již valné památky; a ohon byl pouhým pahýlem, na němž se jenom několik chlupů svíjelo dlouhou chvíli. Zvíře bylo strašidelně hubené. Jeho oči však zářily životem jako oči mladého hříběte, a jejich jiskrný výraz by mohl vzbudit obdiv každého znalce.

Druhý muž, který mužika následoval, byl neméně originální. Neobyčejně dlouhá, bezmasá a na výsost vysušená kostnatá postava, převislá kupředu jako prut, jako by nehledala jiný výhled, než na svá vlastní chodidla, srostlá se dvěma nohama, jejichž délka musela pozorovateli nahnat opravdovou hrůzu. Přes pevné, jadrné lovecké boty měl tenhle muž nataženy kožené legginy, které pokrývaly i část stehů; tělo vězelo v těsné, přiléhající lovecké košili, přepásané opaskem, v němž trčel nůž a revolver a na němž visely všemožné drobné maličkosti, které může člověk v divočině potřebovat. - Kolem širokých, hranatých ramen visela vlněná pokrývka, jejíž jednotlivá vlákna měla asi výsadu se rozcházet do všech dílů světa, a na hlavě měl muž něco, co nebylo možno nazvat ani šátkem, ani čepicí, ani kloboukem, - zkrátka něco, co bylo holou nemožností definovat. Na jeho plecích se houpala stará, dlouhá "rifle", podobající se zdálky kusu hadice, upevněné na holi.

Třetí a poslední z mužů byl skoro právě tak dlouhý a hubený jako druhý. Měl hlavu zabalenou do velikého kusu tmavé látky, jakoby zatočené do turbanu, tělo upjato ve staré, červené husarské mantile, která bůhvíjakým osudovým řízením se dostala až na Divoký západ. Přes dlouhé plátěné kalhoty měl přetaženy vysoké, nepromokavé boty se dvěma obrovskými ostruhami. V opasku dva revolvers a nůž z nejlepší kingsfieldské oceli; jeho kentucká dvouhlavňovka byla z oněch zbraní, které v ruce znalce nikdy neselhávají a neminou se cíle. Kdo by chtěl v obličejí toho muže hledat zvláštní znamení, pozastavil by se jistě nad jeho ústy, jež se honosila obdivuhodnou šířkou, a jejich koutky - jak se zdálo - měly zvláštní přichylnost k oběma ušním boltcům, s nimiž se sblížovaly nejdůvěrnějším způsobem. Při tom měl obličej toho muže nejdobrosrdečnější vzezření; jeho majitel byl jistě člověk bez falše a klamu.

Oba posledně jmenovaní přijeli na koních, kteří už jistě prodělali mnoho svízelů, ale ještě víc jich mohli vydržet. Když se všichni tři posadili a krčmář k nim přistoupil, tápal se maličký:

"Copak máte k pití?" "Brandy, sir," odpověděl Irčan.

"Dejte sem tři sklenice, nemáte-li nic lepšího!"

"A co lepšího bych ještě měl mít? Chcete snad pít šampaňské? Namouduši, vůbec nevypadáte na to, že byste je mohli zaplatit."

"Přesně tak, - bohužel," pokýval hlavou mužik a ušklíbl se. "Vy naopak vypadáte docela jako člověk, který má sto tisíc lahví ve sklepech, jestli se nepletu."

Irčan odešel a po chvíli, když postavil na stůl žádaný nápoj, usadil se opět k dvanácti výtečníkům. Maličký povznesl sklenici k ústům, ochutnal brandy, obsah hned vyplivl a zbytek vylil na zem. Jeho společníci učinili skoro současně totéž, a muž v husarské mantile roztáhl koutky úst až k uším a prohodil:

"Thousand devils! Tak se mně zdá, že nás chce ten irský taškář svou brandy zavraždit. Co myslíš, Same Hawkensi?"

"Yes," odpověděl maličký. "To se mu nepovede. My tři už každý jed sneseme, ačkoliv jej nepijeme. Ale proč mu spíláš irských taškářů?" "Proč? Well! Kdo v něm na první pohled nepozná Irčana, je hlupákem z boží milosti."

"Very well! Ale že tys to právě na něm poznal, tomu se velmi divím, hihihhi!"

Toto "hihihi" bylo zvláštním, člověk by řekl jakýmsi utajeným smíchem. Mužičkova očka při něm vesele zazářila. Bylo vidět, že to byl smích ze zvyku.

"Chceš snad říci, že jsem jinak hlupák?"

"Jinak? Proč jinak? Vždycky, vždycky jsi byl hlupáček, můj milý Wille Parkere! Už patnáct let ti říkám, že jsi a zůstaneš greenhornem, holátkem tak ne-opeřeným, s jakým jsem se ještě v životě nesetkal. Zdalipak mi to konečně uvěříš?"

"Ne," řekl druhý, aniž se tímto žertovným útokem dal vyvést z rovnováhy. - "Po patnácti letech už člověk není greenhornem."

"Vezmeme-li to průměrem, pak ovšem ne; ale kdo se ještě za těch patnáct let vůbec nic nenaučil, ten však greenhornem je a zůstane jím, jestli se nemýlím. A protože to nechápeš, jsi sám tím nejlepším důkazem, že ještě dnes greenhornem jsi. Co soudíš o těch dvanácti 'gentlemanech', kteří na nás támhle od toho stolu házejí tak zamilované pohledy?"

"Nic dobrého nesoudím. Vidíš, jak se smějí? To platí tobě, starý coone!" (coon, raccoon = mýval (medvěd))

"Mně? Jak to, mně?"

"Hm. Myslím, že není na světě člověka, který by při pohledu na tebe udržel smích."

"To mne těší, Wille Parkere, to mne neobyčejně těší. Je to právě jedna z mých mnohých předností, které jsou mi nad tebou údělem. Když někdo pohlédne na tebe, zaplakal by, opravdu by hořce zaplakal; neboť jsi rytíř smutné postavy, můj milý, velmi smutné postavy, hihihhihi!"

Jak vidět, byli spolu Sam Hawkens a Will Parker ustavičně žertem na válečné noze. Jeden druhému však nikdy neublížil. Třetí muž až dosud mlčel: nyní však s uspokojením natahoval svoje legginy, které se mu poněkud svezly, a jeho vyschlou tváří přeletěl ironický posměšek:

"Nevědí, kam nás zapsat, tihle gentlemani. Strkají hlavy dohromady a proto z nás přece nezmoudří. Pěkná společnost; že ne, Same Hawkensi?"

"Sure!" přikývl tázaný. "Jen ať si lámou hlavy, Dicku Stone, hlavní věc, že víme, co si máme o nich myslet my!"

Darebáci, vid', starý Dicku!"

"Yes! Zdá se mi, že budeme nuceni promluvit s nimi slovíčko."

"Slovíčko? Ba ne! Myslím zcela určitě, že jim povíme něco víc, a to pěstí přes nos. Je to právě těch dvanáct, jejichž stopu sledujeme."

"Jsou to ti, kteří sledovali vystěhovalce."

"Ovšem, a jeden z nich jel k vozům a vyslychal lidi! To je podezřelý! Poslyš, Wille, slyšel jsi o té zdejší chásce, které říkají the finders"

"Zdali jsem slyšel?" odpověděl Parker. "Myslím, že ti mozek, už vypovídá službu, starý coone! Vždyť jsi o nich už sám několikrát mluvil!"

"Well, vím to velmi dobře, chtěl jsem jen vědět, zdali se greenhorn naučil poslouchat, když s ním zkušený westman mluví. Pamatuješ se tedy snad, kolik má být těch chlapíků?"

"Dvanáct."

"A kolik tady vidíš sedět osob, můj vřele milovaný Wille?"

"Třináct," usmál se spokojeně Parker.

"Odpočítej, co k nim nepatří, hlupáku!"

"Jak to mám provést? Svolí Irčan k tomu, abych mu odečetl z toho, co mu patří?"

"Jsi a zůstaneš greenhornem! Neměl bych nic proti tomu, kdyby ses odpočíтал sám! Nevíš, jak se zbavit Irčana?"

Pomohu tvému slabému rozumu a povím ti, že kromě Irčana zde sedí dvanáct lidí. Chápeš to, milý Parkere?"

"Yes, milý Same. Znáš tě a věděl jsem, že bys rád Irčana vyhladil ze světa. Proto jsem se přetvařoval a předstíral, jako bych byl v počítání tak slabý jako ty. Je jich tedy dvanáct; tentokrát jsi skutečně špatně nepočítal, milý synu.

Doufejme, že si napříště dáš stejnou práci, jako teď, hm! Dvanáct, to je mi nápadné, tobě ne?"

"Nápadné? Myslíš, že je to nápadné? Pak by greenhorn opravdu jednou trefil hřebík do hlavičky! Ale pověz mi ještě, proč je to nápadné?"

"Je jich dvanáct a finderů je také dvanáct," řekl Parker s neochvějným klidem.

"Co z toho následuje? Pokračuj!"

"Z toho, prosím, následuje, že by to mohli být oni - findeři."

"Tak je to, velectěný příteli Wille. Mám ty chlapy v tuhém podezření, že jsou to oni. Jejich vůdce se prý jmenuje Buttler. Dozvíme se brzy, je-li nějaký esquire toho jména mezi nimi."

"Pospíší si, aby ti to řekl!"

"Nestarej se! Jsou dost zvědaví, poznat nás, tyto gentlemani, hihihhi. Vidím jim na nosánku, že některý z nich přijde, aby z nás vytáhl podrobnosti o našem živobytí. Jsem skutečně zvědav, jak to zařídí."

"Hm," zabručel Dick Stone. "Průběh přelíčení nebude právě příliš společenský."

"Proč?" ptal se Sam Hawkens. "Myslíš snad, že máme hned spustit naostro?"

"Myslím, že nadmíru!"

"Ani mne nenapadne! My tři jsme the leaf of trefoil (Trojlístek) což je pro nás čestné pojmenování, jemuž nesmíme

udělat hanbu. Jsme tři gentlemani, kteří lstí a zdvořilostí umějí dosáhnout více, než násilím. A tak tomu bude i zde, tak a ne jinak, rozumíš!"

"Well; ale pak si tihle chlapi budou myslet, že se jich bojíme."

"Ať si myslí, co chtějí, starý Dicku. A budou-li si to myslet, brzy se přesvědčí, že se zmýlili, a to velice, hihihhi! Leaf of trefoil - a bát se - k smíchu! Chtěl bych přísahat, že se s nimi svezeme. Mají spadeno na vy stěho válce a to já nedovolím!"

"Chceš s nimi bojovat?"

"Ne."

"Vždyť jsi ale říkal, že to jsou findeři?"

"Pak se to bez boje neobejde!"

"Myslíš? Pshaw! Tento starý raccoon," - přitom prstem zálibně ukázal sám na sebe - "má někdy nápady ostřejší než rány nožem a jistější než kulka z pušky. Rád si dovolím malý žertík, a je-li přitom možno získat náskok před soupeřem, tím lépe. Nerad prolévám krev, člověk se může zmocnit soka, aniž mu rychle nebo pomalu zhasne světlušku života. Za to děkuji svým vzorům."

"Vím přesně, jaké učitele myslíš."

"Skutečně to víš? Jaké tedy?"

"Old Shatterhanda, Old Firehanda a Vinnetoua, slavného náčelníka Apačů. Ti tři neprolíjí ani kapku lidské krve, pokud to není opravdu bezpodmínečně nutné."

"Well, tak to má být! A přece jsou známí jako tři nejslavnější hrdinové prerie. Chci to dělat zrovna tak, jako oni."

"Chceš se také stát hrdinou, starý Same?" zeptal se Will Parker žertovně, ironickým tónem.

"Mlč, ty greenhorne! Sam Hawken ví přesně, kdo je a co si může dovolit, jestli se nepletu. Neviděl jsi, jak jsem si to rozděl se dvěma tucty Indiánů?"

"Yes!"

"Nepamatuješ se, že jsem stokrát dosáhl svého cíle lstí, a to i v případech, kde by padesát jiných trapperů zanechalo své životy?"

"Yes, to je pravda, to ti nebudu upírat. Jsi celý chlap a po čertech dobré chytračisko, starý Same. Tví nepřátelé často doplatili na chybu, že tě považovali za hlupáka."

"Well! Stejně se vypořádám s touhle dvanáctkou, aniž bych těm chlapům musel rozbíjet hlavy nebo nasázet pár kuliček do kožichu."

"Takže lstí?"

"Yes!"

"Máš už nějaký nápad?" ptal se Parker zvědavě.

"A jaký?"

"To ještě sám nevím, ale v pravém okamžiku nápad přijde, na to se spolehni. Teď se musíme tvářit jako hlupáckové a musíme jim dovolit, aby se nám smáli, musíme se stavět, jako bychom byli neopeřená holátka."

"Zkrátka jako greenhorni?"

"Yes, jako greenhorni, což ovšem tobě, milý Wille Parkere, nedá mnoho práce, neboť ty přece greenhorn jsi. Jen se podívej, jak se posmívají mé Mary, mému nepřekonatelnému mezkovi!"

"Mary ovšem není žádná kráska, milý Same!"

"Kráska? Nesmysl! Škaredé zvíře je to. Je to dokonce velmi škaredé zvíře; ale nevyměnil bych ji ani za tisíc ušlechtilých hřebců. Je moudrá, zkušená, rozvázná jako - jako - jako, inu, jako Sam Hawken, a zachránila mi stokrát život. Však jsem ji také nikdy v žádné omáčce nenechal a odvážil bych se nasadit vlastní život, kdyby jí hrozilo nebezpečí. Moje Mary je právě jen moje Mary, jedinečná, nedostižitelná a nesrovnatelná s jiným božím tvorem, jinak ovšem je to potrhá, bezbožná a podlá mrcha, kterou by člověk nejraději na místě zastřelil."

"Zcela jako Liddy," prohodil Dick Stone.

"Yes, ale copak Liddy," přisvědčil Sam Hawken, přičemž jeho malá očka zamžikala a jeho ruka bezděky zálibně pohladila starou pušku. "Liddy je mi stejně milá, jako Mary, neboť ani ona jedinkrát neselhala. Kolikrát na ni už závisela moje svoboda, můj život, a přece vždycky vykonala svou povinnost. Má ovšem také své rozmary, moc podivné rozmary a kdo jí nerozumí, tomu plave kokos proti vodě. (Trapperský výraz - značí nešťastné vyhlídky) Já ji ale znám, já ji mám prostudovanou jako doktor karfunkulovou hlízu; já vím dopodrobna jaké má slabosti a znám její přednosti, vím, na kterém místě ji mám pomilovat a pohladit, abych ji udržel v dobré míře. Nedám ji co živ z ruky, a kdybych měl někdy zemřít a vy jste byli přitom, pak prosím, dejte se mnou i Liddy pod drn, kterým mne přikryjete. Nikdo, kdo ji nezná a kdo ji nemiloval, ji nesmí dostat do ruky. Mary, Liddy, Dick Stone a Will Parker, to je čtyřlístek, který mi přirostl k srdci. Mimo těch čtyř nechci nic, nezajímá mne nic, nemám nic na celém božím světě."

Oči maličkého mužika, ještě před chvílí tak jasné, se zamžily lehkou mlhou, ale on je rychle přejel plochou dlaně a bodře prohodil:

"Very good, jeden z dvanácti vstává, a to právě ten, který s Irčanem tak důkladně hovořil. Myslím, že sem přijde, aby si z nás trochu vystřelil. Well, komedie může začít; jen mi ji nikdo nepřekažte!"

Vážený čtenář se nemusí divit, nebo snad dokonce smát tomu, že Sam Hawken svému mezkovi a své pušce přikládal tak lichotivá jména a že o nich tak něžným způsobem hovořil. Muži Západu, lovci toho starého stylu, kteří dnes už snad bohužel do posledního vymřeli, byli zcela jiní, než ti, kteří přišli po nich a pro něž starý trapper neměl jiné jméno než rabley - sebranka. Pod jménem "rabley" nejsou ovšem míněni jen lidé společensky zchátralí; to slovo má zde jiný, než obvyčejný význam. Navštíví-li sportsman milionář, bankéř, advokát, důstojník nebo pro mne za mne třeba i sám prezident Spojených států amerických Divoký západ, vyzbrojen vražednými zbraněmi a úzkostlivě opatrován celou

armádou průvodců, aby ho snad nějaký všetečný komár neštípl do kuřího oka, odpravuje-li přitom zvěř v houfech z chráněného stanoviště, aniž její maso potřebuje k zahnání hladu, pak je tento vznešený, všemocný pán nazýván pravým lovcem Západu jako rabley. Kdysi se proháněla prériemi stáda mustangů o padesáti tisících kusech; přitáhli bizoni mocnou vlnou jako moře, stáda v počtu dvacet i třicet tisíc kusů! Kam se dnes tato množství poděla? Zmizela; v celé nedohledné prerii nespátříš už ani jediného mustanga. Jsou zničeni. Vyhubeni. Nahoře v Yellowstonském národním parku "chovají" či "chrání" několik těch zbylých bizonů; tu i tam někde v zoologické zahradě můžeme spatřit jednotlivého buffala, ale v prerii, kterou dříve ve statisících ožívali, jsou vyhubeni. Indián vyhladověl tělesně i duševně, a pravého Indiána nebo lovce Západu najdeme dnes už jen v obrázkových knížkách. Tím vším jsou vinni oni - rableyové, jak je trapperi a squatteri nazývají. Nevěřme, že příčinu zkázy americké divočiny je nutno hledat jen v postupu civilizace. Civilizace nemá za úkol vyhubení a zničení přírody v tak obrovském rozsahu. Jak často se smluvily, když vznikly železnice, celé společnosti "gentlemanů" ke společným loveckým výpravám! Sedli do vlaku, jeli plnou parou k Západu, dali zastavit vlak v prerii a stříleli z bezpečného útulku železničních vozů do nepřehledných bizoních stád, jež tudy táhla; pak jeli dále a nechali těla mrtvých zvířat ležet na místě. Doma se pak vychloubali, jak lovili v preriích a prohlašovali, že z toho měli neobyčejné potěšení. Přitom se mohlo počítat na jedno skutečně zabitě zvíře deset, dokonce ještě více zraněných, které se v bolestech odvěkly, aby kdesi bídně zahynuly. Indián viděl toto kruté vraždění, dusil v sobě malomocnou zášť, nemohl však podniknout nic proti těm, kteří mu pro svou "zábavu" brali výživu od úst. Šel-li si pak Indián stěžovat, vysmáli se mu, bránil-li se, byl zabit jako ti bizoni, jejichž stáda pokládali za svůj právoplatný majetek a který proto chránil.

Jak zcela jiný byl pravý muž Západu, skutečný lovec. Ten nikdy nezastřelil víc než potřeboval. Opatřoval si maso s nasazením vlastního života, odvažoval se na hřbetě svého mustanga doprostřed běžícího bizoního stáda. Bojoval s mustangem, kterého si chytil a chtěl zkrotit, dokonce se postavil i šedému medvědu grizzlymu mužně tváří v tvář; jeho život byl nepřetržitým, ale rytířským bojem s nepřátelskými poměry, s nepřátelskými zvířaty i lidmi. A přitom musel spoléhat jen sám na sebe, na svého koně a na svou pušku, nechtěl-li v životě podlehnout. Kůň mu byl přítelem a puška milenkou. Jak se mnohý prerijský lovec odvážil nasadit vlastní život pro svého koně! S jakou láskou lpěl na své pušce, na onom bezduchem, dřevěném a kovovém předmětu, jemuž jeho vděčná fantazie dovedla přibásnit i duši! Sám hladověl a žíznil, aby mohl nakrmit a napojit svého koně, na svou pušku myslel dříve než sám na sebe. Oběma jim dával lidská něžná jména, mluvil s oběma jako s lidmi, jako s živoucími bytostmi, ukládal-li se k odpočinku do travnatého koberce prerie, nebo do jemného mechu pralesa. K takovému druhu zálesáků patřil Sam Hawkens. Drsné, divoké jeho živobytí nemohlo zkazit jeho dobré, naivní srdce, on zůstal nezkaženým, avšak v některých směrech neobyčejně chytrým dítětem.

Jak Sam očekával, tak se i stalo. Buttler vstal, přiklátil se, vztyčil se velkopansky nad stolem, u něhož seděli tři naši muži, a aniž řekl slovo na pozdrav, hned spustil spatra a protektorsky:

"Znamenitě se tu vyjímáte, chlapi! Tak se mi zdá, že jste prazvláštní trojice směšných patronů."

"Yes," přisvědčil Sam velmi vážně a velmi skromně.

Toto přiznání znělo tak podivně, že se Buttler zplna hrdla zasmál, a jeho kumpáni mu v tom vydatně přizvukovali.

"A kdopak vlastně jste?" tázal se, když ho smích přešel.

"Já jsem jeden!" odvětil Sam, pokyvuje hlavou.

"Já jsem druhý!" připojil Dick Stone.

"A já třetí!" přisvědčil Will Parker.

"První, druhý, třetí? - Co to znamená?" tázal se Buttler, nechápaje tuto odpověď.

"Nu, dohromady jsme trojice!" odpověděl Sam se zdánlivě vrozenou upřímností. "Jeden, dva, tři - tady, jak tu sedíme."

Nový smích následoval po jeho slovech. Buttler se tím cítil dotčen a obořil se na maličkého dost hrubě:

"Nechtě si své žertíky pro sebe, starý! Jsem zvyklý, aby se mnou každý mluvil vážně. Že jste trojčata, je na vás vidět.

Chci však znát vaše jména, ven s nimi a hezky zčerstva!"

"Já jsem Grinell," odpověděl Sam, jakoby zaraženě.

"Berry," vyrazil Dick.

"A já jsem White," zahučel Will Parker.

"Grinell, Berry a White," řekl hlasitě Buttler. "Hm. A teď mi povězte, čím jste!"

"Jsme trappeři," odvětil Sam Hawkens.

"Lapači zvěře?" zasmál se jejich examinátor. "Vy tak na to vypadáte, že byste někdy chytili do pasti jen jediného bobra nebo raccoona!"

"My jsme ještě žádného nechytily," zašeptal skromně Sam.

"Ach, ještě ne! Počítám, že doufáte teprve chytit."

"Yes!"

"Well, very well! A odkud vlastně přicházíte?"

"Zdola, z Castroville, sem nahoru."

"A co jste dělali v Castroville?"

"Měli jsme tam obchod - s obleky - obchod ve třech, víte!"

"Tak, tak! Vedlo se vám špatně, cože?"

"Yes. Udělali jsme úpadek, docela maličký bankrot; moc jsme si totiž vypůjčili, mnoho jsme dali na úvěr a sami žádný nezískali."

"Well, very well! Viděl jsem na vás, hoši, že jste na suchu. Tedy obchodníci se šatstvem, dokonce snad tři krejčí. Tři krejčí, kteří se vlastní hloupostí octli v bryndě a teď dostali moudrý nápad, pomoci si zase na nohy jako trappeři! Hej, boys, slyšeli jste to?"

Zavolal tak ke svým kumpánům, kteří rozmluvě naslouchali s ironickým uspokojením a tajenými pošklebkami. Teď vypukli jako na povel potřetí v hluchý smích. Sam Hawkensov vstal a zvolal zdánlivě popuzen:

"Vlastní hloupostí? To se velice pletete, sir! Věděli jsme velmi dobře, na čem jsme. Náš úpadek musel přirozeně něco vynést, jinak bychom se nebyli položili!"

Rozhalil svůj lovecký kabát a zaklepal na široký kožený opasek, v němž to zazvonilo kovovým zvukem. Pak pyšně prohlásil:

"Tady jsou peníze, sir!"

Buttlerův obličej nakrátko přijal vzezření dravého ptáka, který číhá na kořist, muž se však okamžitě přemohl a naprosto klidným hlasem se tázal:

"Vy tedy máte peníze? Nu, pak jste ovšem obratnější, než vypadáte. Kolik vám ten váš podvůdek vynesl?"

"Přes dva tisíce dolarů."

"A vy máte ty peníze u sebe na hotovosti?"

"Yes."

"Celou tu sumu?"

"Tady? Na cestě tak nejistou krajinou?" "Pshaw! Máme zbraně."

"Poslyšte, Mr Grinelle, vaše zbraně vám zde po čertech málo pomohou. Kdyby například přišli findeři - snad jste o nich už slyšel - ti by si už s nimi věděli rady, dříve než by vám zbylo jen očima mžiknout. Proč jste peníze neuložili v některé bance?"

"To chceme udělat."

"Kde?"

"Nahoře v Prescottu."

"Chcete snad až tam?" "Yes "

"Jako trappeři?"

"Yes."

"Máte pasti?"

"No - ne!"

"Kde je chcete vzít?"

"Koupit v Prescottu."

"Heavens! Máte zdravý rozum? Co tam nahoře budete chytat?"

"Bobry a - a - a -"

Sam se rozpačitě zadýchal.

"A - a - a co ještě?" naléhal Buttler na maličkého.

"Malé šedé medvědy."

Tu zazněl od stolů vpravdě hurónský chechtot, Buttler se smál také, až mu obličej zrudl a dech vypovídal službu, pak, když se poněkud upokojil, zvolal:

"Tak šedé medvědy - malé grizzly chcete chytat do pasti? Grizzly, z nichž některý je vysoký devět stop a váží tisíc liber? Do pasti je chcete chytat, vy chytráci?"

"Proč ne?" vrčel Sam mrzutě. "Když budou pasti velké a silné - -"

"Na šedé medvědy pasti nejsou a nikdy nebudou, pamatujte si to!"

"My si je dáme v Prescottu kovářem ukovat."

"Cože? A jaké budou konstrukce?"

"To my se už s kovářem domluvíme. Nemějte starost, dobrý muži!"

"Domluvíte se, vy tři krejčí? Počkej, maličký, zadrž, nebo se zadusím!"

Buttler se zase rozchechtal a teprve po chvíli mohl pokračovat:

"Vy jste mi povedení trappeři. I kdybyste se s těmi šedými medvědy domluvili a přinutili je, aby vám lezli do pastí, přece by se člověk musel k smrti uchechtat, tvrdíte-li, že jdete nahoru do Prescottu chytat bobry."

"Kdo říká do Prescottu? Tam chceme nakoupit jen pasti, pak se pustíme k řekám, ke Gile a k San Františku."

"Teď je v Gile na dvě stopy vody; kde se tam mají bobři vyskytovat?"

"Tu starost už ponechte nám, sir, a vůbec - nestarejte se! Četl jsem knihu, kde je všechno vypsáno, a také o těch bobrech."

"Very well! Jste-li tak moudří trappeři, že se chcete řídit podle knih, pak se nedá nic namítat. Přeji vám, abyste nachytali tolik bobrů a medvědů, kolik sami chcete. Ale pamatujte si, že se shledáte ještě s něčím jiným, nejen s těmi roztomilými zvířátky."

"S čím?"

"S Indiány, kteří se budou kolem vás plížit ve dne v noci a nakonec vás popadnou za pačesy."

"Sir, zapomínáte, že se budeme bránit."

"Snad ne zbraněmi?"

"Yes."

"Například tady s tou vaší puškou?"

"Yes."

"Damned, to potom provedete jistě nevidaná hrdinství. Ukažte mi sem ten střilec klacek! Ten si musím rozhodně zblízka prohlédnout."

S těmi slovy vzal Hawkensovi pušku z ruky a přešel s ní ke svým společníkům, kteří ji s hlasitými posměšky prohlíželi. Také dlouhá rifle Dicka Stonea se setkala s veselou pozorností Buttlerových kumpánů. Vraceje konečně obě zbraně

jejich majitelům, Buttler prohodil:

"Křivdil jsem vám, meššúrs! Musím vás požádat o prominutí."

"Jak křivdil?" ptal se Sam.

"Málem jsem vás zaměnil za jiné muže."

"Za jaké?"

"Za Trojlístek."

"Trojlístek? Kdo to je?"

"Tři slavní lovci, kteří jezdí neustále spolu. Proto dostali přezdívku Trojlístek. Je to Sam Hawkens, Dick Stone a Will Parker."

"Znáte je?"

"Ne, neznám. Jinak by se nemohlo stát, že jsem vás s nimi málem zaměnil."

"Tak musíte vědět, jak vypadají?"

"To také vím. Sam Hawkens je prý stejně malý a tlustý jako vy a ti dva mají být stejně dlouzí a hubení jako vaši společníci. To by souhlasilo. K tomu se ještě přidružilo, že Sam Hawkens nosí stejný kožený kabát, záplatu na záplatě, takže jím nepronikne žádný indiánský šíp. Náhodou máte právě takový kabát, a to mne na okamžik zmátlo. Ted' už však přesně vím, na čem jsem. Trojlístek by se ale neoblékl do takových hadrů jako vy, měl by lepší koně a hlavně by ti tři muži měli pořádné pušky, a ne takové střílející kyje, jako máte vy. Protože se chci přesvědčit úplně, že nejste vy tři těmi slavnými trappery, chci se vás na něco zeptat. Slyšel jsem, že Will Parker byl kdysi skalpován a nosí paruku. Ať mi tedy master Berry a master White ukážou své hlavy."

Jak se zdálo, měl Buttler přece jen jisté obavy. Byl ale špatně informován, neboť ne Will Parker, ale Sam Hawkens prodělal tu nešťastnou proceduru, při níž přišel o vlasy včetně kůže, z které rostly. Stone a Parker ochotně obnažili své hlavy. Buttler je zatahal za vlasy a když se přesvědčil, že jsou pravé, řekl:

"All right! Jsem přesvědčen, že umíte nyní se svými zbraněmi zacházet stejně obratně, jako dříve s jehlami."

"Nestarejte se!" odvětil přesvědčivě Sam. "Co chceme trefit, to trefíme."

"Opravdu?"

"Na mou čest!"

"Střílet, hned střílet!" zvolali horlivě muži, kteří seděli Buttlerovi nejbližší.

Na Západě, kde každý muž je zpravidla dobrým střelcem, si nikdo nedá ujít příležitost k dobré ráně. Střelci rádi měří své síly; a sláva vítězova se pak rozletí široko daleko, neboť často jde při střelbě o velké sázky. A zde nebyla pro findery jen příležitost k sázce, nýbrž i k veselé zábavě, kterou měl poskytnout Sam Hawkens. Zdálo se nepochybně, že nikdo neví tří krejčích střílet neumí a poněvadž byli opatření zbraněmi více než pochybné ceny, každý tušil, že při střelbě o závod, jestli k ní dojde, nebude o smích nouze. Buttler, aby Sama k sázce vydráždil, řekl pohrdavým tónem:

"Já si myslím, že trefit díru v kabátě jehlou umí i slepý; ale střílet je trochu těžší. Zdalipak jste vůbec v životě někdy vystřelil z pušky, Mr Grinelle?"

"Yes," odvětil statečně maličký.

"A po čem?"

"Po vrabcích."

"Touto puškou?"

"Ne, foukačkou."

"Foukačkou jste střílel, vida ho, hrdinu," smál se Buttler hlasitě. "A proto si nepochybně myslíte, že budete střílet dobře i z pušky."

"Proč ne? Mířit se musí puškou i foukačkou."

"Na každou vzdálenost, kterou kulka doletí."

"Řekněte tedy na dvě stě kroků?"

"Well."

"Asi tak vzdálena je tam ta druhá chata naproti nám. Myslíte, že byste ji trefil?"

"Chatu?" zahučel Sam uraženě. "Tu trefí slepý právě tak, jako krejčí jehlou díru v rukávě."

"Chcete snad říci, že má být určen menší cíl?"

"Yes."

"Jak asi veliký?"

"Asi jako moje ruka."

"A ten byste chtěl zasáhnout tou svou stříkačkou?"

"Yes."

"Nonsense! Hlaveň této pušky, kterou jste našel někde na smetišti, i kdyby výstřel snesla, je tak zkřivena, že vaše kulka poletí kolem všech rohů, jen ne přímo k cíli!"

"Učínme tedy zkoušku!"

"Velmi rád. Chcete se vsadit? Peněz máte dost, kolik tedy vsadíte?"

"Tolik co vy, to se rozumí."

"Řekněte tedy dolar?"

"Souhlasím."

"Platí! Ale nebudeme střílet tam k té chatě, jejíž majitel by nám za to vycinkal, nýbrž..."

"Střílejte sem do mě!" vpadl jim do řeči Irčan. "Přilepím na stěnu kus papíru; ten bude cílem!"

Návrh byl přijat. Společnost se hned vydala za chatu; papír byl přilepen, a pak Buttler odpočítal dvě stě kroků. Vsadil dolar a Sam rovněž. Vyhozen los o první ránu - padl na Buttlera. Ten se postavil v předepsané vzdálenosti, zcela krátce

zamířil, vypálil, a kulka projela papírem.

Došlo na Sama. Maličký se doširoka rozkročil na svých křivých nožkách, přiložil svou Liddy k líci, předklonil se daleko kupředu a dlouho mířil. V té pozici se podobal fotografovi, který skrčený pod pokrývkou svého aparátu zachycuje obrázek. Všichni se rozesmáli. Konečně vyšla rána. Sam odlétl stranou, pustil pušku z rukou a třel si pravou tvář.

"Ta puška vámi trhla, nebo dala vám snad také ránu?" tázal se soustrastně Buttler.

"Yes, dostal jsem důkladnou řádku!" odpověděl maličký s obličejem bolestně staženým.

"Ta vaše střelkačka by zasloužila!" řekl Buttler, přemáhaje smích. "Myslím, že je vám nebezpečnější než jiným lidem. Teď se půjdeme podívat, co jste trefil."

Na papíře nebylo po kulce ani stopy. Hledali dlouho, hledali všude, až jeden z mužů, který poodešel stranou, hlasitě zvolal na ostatní:

"Pojďte sem, sem, ke mně! Tady by nás nebylo napadlo hledat; a přece tady je - kdo chce vidět, ať se dívá! Brandy teče proudem z díry!"

Připraven k odeslání, stál asi deset kroků stranou od chaty plný sud s kořalkou. Do toho sudu vnikla kulka, a teď otvorem, který způsobila, unikala lihovina proudem na prst silným! Smích, který nyní nastal, nebral konce. Irčan klel a žádal náhradu škody, a teprve, když mu Sam slíbil, že škodu nahradí, upokojil se a zatloukl díru dřevěným kolíkem.

"Tak vida, chatu jste netrefil!" zvolal Buttler na Sama, jenž tu stál s tváří náramně zaraženou a udivenou. "Však jsem to řekl hned, že vaše kulky budou lítat okolo rohů. Dolar je můj, nebo chcete snad obětovat ještě jeden, Mr Grinelle?"

"Yes," odpověděl podnikavě Sam.

Druhou ranou zasáhl kulí alespoň chatu, ale až docela dole v rohu, zatímco cíl byl upevněn nahoře uprostřed zdi. Pak vypálil ještě čtyři nebo pět ran, aniž se k papíru přiblížil, a ztratil rovněž tolik dolarů. To Sama tak rozzlobilo, že zlostně zvolal:

"Ta puška mi zanáší jen proto, že sázíme o pouhý dolar. Kdyby šlo o větší sázku, jistě bych mířil lépe."

"Myslíte?" smál se Buttler. "Kolik tedy chcete vsadit?"

"Zase tolik, co vy."

"Řekněme tedy dvacet."

"Yes."

Sam ztratil i těchto dvacet dolarů, ztratil je proto, že se ustavičně třeboval do rohu chaty a to stále na jedno a totéž místo. Buttler shrábl dolary a ptal se:

"Přejete si snad ještě střilet, Mr Grinelle?"

A při tom spokojeně zamrkal.

"Yes," odpověděl Sam. "Myslím, že jsem na to už přišel. Puška střílí vlevo dolů, namířím tedy vpravo nahoru a kulka bude sedět přesně uprostřed."

"Nuže, zkuste to. Jak vysoko?"

"Jak chcete."

"Padesát dolarů?"

"Yes."

"Nebo řekněme raději sto?"

"To se mi zdá trochu mnoho. Jsem sice přesvědčen, že teď konečně trefím, ale je mi líto obrátit vás o tolik peněz, Mr -- jak se vlastně jmenujete, sir?"

"Buttler," odpověděl tázaný.

Sam se otázel velmi rychle, a proto Buttler stejně rychle a neopatrně odpověděl. Byl by jistě řekl nějaké jiné jméno, kdyby ho byl Sam svou otázkou nepřekvapil.

"Dobře, Mr Buttler," pokračoval Sam, "ale o stovku, to se mi zdá opravdu mnoho. Vám ne?"

"Proč se mne ptáte? Co jsem řekl, dodržím! Je ovšem otázka, máte-li vy dost odvahy."

"Odvahu? Tu má starý Grinell vždycky v zásobě."

"Tedy o stovku?"

Buttler si byl tak jist, že Sam střelí opět vedle, že tentokrát mířil ještě kratší dobu než dříve. Poněkud rozčilen výši obnosu, o který šlo, střelil hůře než prve - jeho kulka se minula cíle. Vězela sice ve zdi těsně vedle papíru, ale rána byla horší než předešlá. Buttlerovi však nezdar mysl nezkalil, byl přesvědčen, že jeho soupeř ani tak špatnou ránu nedokáže. V nejhorším případě - myslel si - dojde k rozstřelce, a pak si byl jistý vítězstvím.

Teď zamířil Sam, ale kam? Právě do protějšího rohu, než kam až dosud všechny svoje kulky posílal a kde mimo první seděly jedna na druhé.

"Dejte pozor, Mr Grinelle!" řekl Buttler. "Míříte, myslím, na střechu."

"To je samozřejmě," odpověděl klidně malý.

"Ale proč?"

"Právě jsem pochopil svou pušku."

"Jak to?"

"Zdá se, že má svůj rozum a své vrtochy. Když mířím doprostřed papíru, letí kulka dolů do rohu. Zamířím-li nyní na roh střechy, vletí do papíru."

"To je bláznovství!"

"Ne moje, ale pušky. Dávejte pozor!"

Zmáčkł spoušť a kulka sedla přesně doprostřed cíle.

"Tak vidíte, že jsem měl pravdu!" smál se malý. "Vyhrál jsem! Dejte mi těch sto dolarů, Mr Buttler!"

Buttler na chvíli zaváhal vyhovět přání maličkého vítěze - napadlo mu odepřít vyplacení sázky; pak však, jako by dostal

nápad, který se mu zdál být lepší, vytáhl dolary z kapsy. Podal je Samovi a ptal se:

"A teď přestaneme?"

"Jak je vám libo."

"Nebo se vsadíme ještě jednou?"

"Pro mě, za mě."

"Tentokrát ale o dvě stě dolarů?"

"Sir, je to moc, to je příliš mnoho!"

"Nevím, proč? Sto dolarů jste vyhrál; bojíte se snad, že je zase ztratíte?"

"Ani zdání!"

"Well, tedy o dvě stě, a peníze vysázet hned na dřevo!"

"Well! Tuhle můj společník Berry, převezme úlohu nestranného svědka a bude nám peníze opatrovat. A nemyslíte, Mr Buttler, že bychom měli vzít nový papír s přesně odměřeným středem? Či kulka uvázne nejbližší střed, ten vyhraje."

"Souhlasím!" prohlásil Buttler; "nebudeme však střílet na dvě stě kroků, nýbrž na tři sta!"

"Heavens! To nic netrefím!"

"To by bylo smutné! Kupředu, oldfriend - dolary ven!"

Buttler byl zřejmě zachvácen hráčskou horečkou. Sam hned odevzdal peníze Dicku Stoneovi, Buttlerovi však asi už peníze došly, neboť musel obejít několik svých společníků, aby sehnal potřebný peníz, který se mu nedostával. Když přepočítal dvě stě dolarů, odevzdal je rovněž Dicku Stoneovi, který, jak se zdálo, dobře chápal, proč si jej Sam zvolil za nestranného soudce. Když byl nový papír připevněn, bylo odpočítáno tři sta kroků a Buttler se chystal k výstřelu.

"Míř pozorněji, než prve!" zvolal na něho jeden z finderů.

"Mlč!" okřikl ho zlostně Buttler. "Mně tak snadno při střelbě nikdo nevypíchne!"

"Před chvílí se to stalo hned!"

"Pouhou náhodou."

Přece však zamířil pozorněji a mířil déle než prve. Jeho kulka zasáhla papír blízko středu, na samý okraj černého.

"Dobrá rána!" prohlásili jeho lidé, kteří se šli zblízka podívat k cíli. "Buttler se zlepšil."

Buttler jim vítězoslavně pokynul, protože nepředpokládal, že by jej Sam překonal. Ten se přichystal ke střelbě a zvolal na svého protivníka:

"Otevřte pořádně oči, Mr Buttler!"

"Proč?"

"Tentokrát zasáhnu přesně bod ve středu."

"To si nenamlouvejte! Z této vzdálenosti jej ani nemůžete vidět; vždyť sotva vidíme papír!"

"To také není zapotřebí. Nejde o to ho vidět, ale trefit ho, jestli se nepletu. Dávejte pozor! Jedna - dvě - tři!"

Při jedné se předklonil, při dvou zalícil a při třetí stiskl spoušť. Následovalo mnohohlasné volání radosti, ale především zlosti - zasáhl skutečně střed! Dick Stone k němu rychle přispěchal a podáváje mu peníze, řekl:

"Rychle ber, starý Same, jinak bys už je neviděl!"

"Well, ale stejně bych je z nich dostal!"

Uložil peníze do kapsy a vykročil k chatě.

"To je nepochopitelné, zatracené štěstí!" křičel Buttler, když šel za ním. "Taková náhoda, a na tři sta kroků, zde ještě nebyla!"

"Sure, taková náhoda mne ještě nepotkala," přiznal se Sam zcela opravdově, neboť na náhodu při střelbě nikdy nespolehl.

Buttler si však jeho slova vyložil jinak, neboť zahartusil:

"Byla to náhoda; dejte sem tedy moje peníze!"

"Peníze? A proč?"

"Právě jste doznal, že jste netrefil vy, ale že to byla náhoda, která rozhodla."

"Yes! Náhoda použila mých rukou a náhoda vystřelila z mé pušky; náhoda trefila do černého a vyhrála tedy sázku; jí patří peníze, které jí odevzdám, jakmile mne zase potká."

"Má to snad být žert, sir?" zvolal Buttler pozdviženým hlasem, a jeho lidé hned kolem něho a Sama uzavřeli kruh.

Maličký se rozhlédl, neprojevil však ani známky strachu, nýbrž klidně prohodil:

"Sir, my, příslušníci počestného cechu krejčovského, nemáme ve zvyku žertovat, běží-li o peníze. Chcete ještě střílet?"

"Ne; sázal jsem se s vámi a ne s náhodou. Je vám vaše přítelkyně náhoda vždycky tak příznivá?"

Přitom dal svým lidem mrknutím pokyn, aby se vzdali nepřátelství. Samovi jeho posunek neušel, nedal však na sobě nic znát a pokračoval s nevinným úsměvem:

"Vždycky, stojí-li to za práci, ovšem kvůli mizernému dolaru se moje přítelkyně nenamáhá; to zbloudí kulka raději někam do rohu."

Právě kolem toho rohu zahýbali, když jim kdosi přicházel vstříc; byl to mezek Sama Hawkense; jeho oči zvědavě vyhlížely svého pána. Buttler, který krácel vpředu, by se byl málem se zvířetem srazil.

"Hnusné zvíře!" zvolal a udeřil Mary pěstí do hlavy. "To je pravá ďábelská bestie! Jakživ bych se na takovou mrchu neposadil!"

"Velmi správně řečeno!" přisvědčil Sam. "Je jen otázka, proč?"

"Proč? Z hnusu, z ošklivosti! Jaká by tu byla jiná příčina?"

"Snadno se řekne z hnusu, ale což je-li pravá příčina v nemohoucnosti jezdce?"

"Jak to? Co tím myslíte? Chcete snad tvrdit, že by někdo neuměl na vašem kozlovi jezdit?"

"To jsem netvrdil, sir, chci pouze říci, že strpí v sedle jen velmi dobrého jezdce."

Tato slova prohodil ledabyly, přece však se ho Buttler rychle otázal:

"Myslíte snad, že nejsem tak dobrým jezdcem, abych si s vaším hloupým mezkem nevěděl rady?"

"To nemyslím, sir, ale říkám vám upřímně, že by vás v první minutě složila na drn."

"Mě? Nejlepšího jezdce mezi Friskem a New Orleansem? Zbláznil jste se, starý?"

Sam ho přeměřil zvědavým pohledem od hlavy k patě a pak se nedůvěřivě ptal:

"Vy, a - nejlepším jezdcem? Sir, tomu nevěřím. Nejste pro jízdu dobře stavěn; máte velmi dlouhé nohy."

"Tomu vy rozumíte!" rozesmál se Buttler. "Patří to snad také ke krejčovskému řemeslu rozumět jízdě? Když jste sem přijeli, viseli jste na svých herkách jako opice na velbloudech, a teď byste chtěli mluvit o jízdě na koni? Kdepak, starý, z toho nebude nic! Stisknu vašeho mezka mezi kolena tak, že v pěti minutách padne."

"Anebo vás v první minutě složí na drn!"

"Chcete se vsadit?"

"Yes."

"Kolik vložíte?"

"Deset dolarů!"

"Já také!"

"Že vás shodí!"

"Že mne v první minutě neshodí!"

"Well, umluveno, sem s deseti dolary!"

Sam vysázel svých deset dolarů do rukou Dicka Stonea, Buttler si na sázku opět vypůjčil od svých kumpánů a odevzdal rovněž obnos Dickovi. Byl by je ovšem raději svěřil některému ze svých lidí, nechtěl však ztrácet čas hádkou.

"Příšerná sázka!" prohodil Irčan. "Za deset dolarů se posadit na takovou obludu! Tentokrát však jistě vyhraješ, Buttler!"

Ten již uchopil starou Mary za uzdu a vedl ji na volné prostranství před domem.

"Tedy za minutu mám být dole!" zvolal na Sama Hawkense. "Budu-li pak ještě sedět v sedle, vyhrál jsem?"

"Ovšem. Mohu však k tomu zvířátku promluvit?" tázal se Sam.

"Proč ne? Mluvte si s ním, pískejte, nebo zpívejte, jak chcete!"

Utvořily se dvě skupiny. Jednu tvořili Sam, Dick a Will; druhou, větší, Irčan s Buttlerovými kumpány. Buttler se vyhoupl do sedla, a mezek stál klidně a nehybně, jako by byl vyřezán ze dřeva. Tu Sam promluvil:

"Hej, stará, dobrá Bucking-Mary!"

V tom okamžiku zvíře skrčilo mohutný hřbet jako kočka, vymrštilo všechny čtyři do vzduchu, napjalo opět hřbet a dopadlo s jezdcem zároveň na zemi na totéž místo, kde prve stálo, jenže Buttler už v sedle neseseděl, nýbrž se válel vedle Mary na zemi. Findeři vykřikli překvapením; muž však vyskočil ze země a zuřivě zvolal:

"Dábelská bestie! Nejprve stojí tiše jako ovečka a najednou vyletí do vzduchu jako balon!"

"Měl byste se věnovat vzduchoplavbě, sir, vlohy máte znamenité," odvětil chladně Sam, a schovával dolary do opasku.

"AU devils - že si vzpomínám! Neřekl jste sám tomu zvířeti, aby mne shodilo?"

"Yes."

"Sir, to si zakazuji!"

"Pshaw! Vždyť jste dovolil, abych s Mary mluvil jak je mi libo!"

"Ale ne proti mně!"

"Proti vám jsem neřekl ani slovo. Kdybyste poslouchal, co se zvířetem mluvím, věděl byste, co můžete očekávat a, jste-li tak dobrým jezdcem, jak jste prve říkal, zařídil byste se podle toho."

"Well, podruhé se shodit nedám. Vsadíte ještě jednou deset dolarů?"

"S největší radostí."

Buttler znovu sehnal peníze a dal je Dickovi, hrozně proklínaje. Pak vyzval Sama:

"Nuže, teď řekněte své obludě, co má dělat!"

Sam se krátce a vesele zasmál a zavolal na mezka:

"Proběhni se, stará, milá Striping-Mary!"

Mary se okamžitě pustila do cválavého klusu, proti němuž veškeré Buttlerovo snažení vyznělo naprázdno, zatočila se pak obloukem k chatě; když tam doběhla, obrátila se k hornímu rohu, a to tak těsně při zdi, že levá noha Buttlerova uvízla a on, nechtěl-li si dát nohu zranit, nebo dokonce zlomit, musel se spustit ze sedla na zem. Byl chvíli vláčen a pak se zuřivě posadil.

"Heaven and hell!" volal vstávaje ze země a ohmatávaje si koleno. "Ten mezek je skutečně čertovo hovado. Počítal jsem, že mne bude chtít shodit jako poprvé. Jak jste jí mohl říci, aby mne sedřela tak hanebným způsobem?"

Otázka platila Samovi, jenž si hned pospíšil s odpovědí:

"Ujednali jsme, že mohu s mezkem mluvit, zpívat, nebo pískat jak chci, a toho se držím."

Sebral peníze a uložil je do opasku, - nyní již pěkně naditého. Buttler zatím kulhal k hostinskému a tiše ho oslovil:

"Dej mi dvacet dolarů! Moji lidé mi už nechtějí půjčit."

"Chceš se opět vsázet?" ptal se Irčan.

"Samozřejmě!"

"Zase prohraješ!"

"Tentokrát ne! Přece nedovolím, aby se mně hloupý mezek vysmál."

"A když přece prohraješ, od koho pak dostanu svoje peníze?"

"Ode mne, hlupáku, ode mne!"

"Kdy?"

"Zítří ráno."

"Zítří ráno? Do té doby vás obere o všechno!"

"Hlupáku, což nevidíš, že mu to všechno jen půjčuji? Přece bych tak klidně nesázel, kdybych nevěděl, že budu mít zítří ráno nejen všechny své peníze, ale ještě jejich peníze. Podívej se na moje lidi! Jsou zcela klidní!"

"Ach. Počítáš na dva tisíce krejčovských dolarů?"

"Yes."

"Měj se na pozoru, Buttler! Ten chlapík není tak hloupý, jak si myslíš."

"Pshaw! Měl dnes trochu štěstí!"

"Se střelbou snad, ale s mezkem ne. To není obyčejný mezek!"

"Čert vem mezka. Je to jednoduše stará, vybrakovaná cirkusová herka, kterou ten chlap koupil za několik dolarů. Je naučena dvěma trikům, to je všechno! Sem s penězi! Musím dostat aspoň posledních dvacet dolarů zpátky."

Když mu Irčan přinesl peníze, obrátil se Buttler k Samovi s otázkou:

"Nuže, vsadíme se ještě jednou, ne?"

"Yes, ale teď naposled."

"Jsem srozuměn, a to jen o dvacet dolarů!"

"Yes."

"Tu jsou. Ale zároveň přijměte nejsvětější ujištění, že mne vaše příšera tentokráte ze hřbetu nedostane, ať dělá co dělá!"

Skočil do sedla, přitáhl Mary krátce uzdu, stiskl ji koleno, jako by ji chtěl rozdrtit, a čekal, poručí-li Sam, aby skočila či běžela. Maličký však neporučil ani jedno, ani druhé, nýbrž zavolal:

"Lehni, milá, dobrá Rolling-Mary!"

Mezek se okamžitě svalil a začal se válet po zemi jako váleček. Buttlerovi, nechť-li si dát rozmačkat všechny kosti, nezbyvalo, než vyprostit nohy ze třmenů. Sotva se Mary cítila zbavena svého jezdce, vyskočila a přiběhla ke svému pánovi, vyrazivši z hrdla triumfující řev. Doběhla k Samovi a počala si otírat hubu o jeho rameno, jako by se mazlila. Buttler se pomalu zdvihal. Ohmatával se nahoře i dole, vzadu i vpředu a tvářil se k nepopsání ztrápeně. Byl zuřivý nad tolikerou porážkou a přece ji teď konečně musel uznat. Bolely ho všechny kosti a svaly, neboť ležel pod Mary jako pod parním válcem.

"Přejete si ještě jednu maličkou sázku?" zvolal Sam Hawkens.

"Jděte mi z očí i se svou protivnou herkou!" zamručel Buttler, usedaje těžce za stůl.

"Sejde z očí, sejde z mysli," citoval Sam. "Skutečně máte právo být nespokojen, Mr Buttler, proto hned odejdeme."

"Snad do Prescottu?" "Yes"

"Dnes?"

"Ne, dnes zůstaneme na noc v San Xavier del Bac."

"Už máte přístřeší?"

"Ne. Nic takového nepotřebujeme, budeme spát pod širým nebem."

"Máte co jíst?"

"Nemáme. Doufali jsme, že dostaneme něco zde."

"To špatně dopadnete. Tady nic není. Najíte se jen v tom případě, zůstanete-li našimi hosty. Zvu vás! Přijímáte?"

"S velikým potěšením, sir, ovšem nebude-li vás trápit pohled na mého mezka. Kdy budete večeřet?"

"Jakmile dojde zásilka masa. Budu vás informovat v pravý čas."

Tím byly sázky ukončeny a obě skupiny se opět zařídily každá pro sebe.

* * *

"Učinil jsi znamenitý obchod!" řekl Dick Stone Samovi Hawkensovi. "Škoda, že jsem ti nemohl pomoci!"

"Nebylo třeba, nemýlím-li se. Hlupáci opravdu uvěřili, že jsem krejčí, hihihih! A jejich patron se jmenuje Buttler."

"Je to zkrátka dvanáct finderů. Skutečně, špatná společnost k večerní besedě!"

"Nu, nebylo zrovna třeba, abych jejich pozvání přijímal, neboť máme v sedlových brašnách zásob dost na celý den, a do Tucsonu bychom jistě vydrželi. Mám však dobrý důvod, proč jsem přijal - chci totiž ty chlapíky chytit za ruce."

"Bez boje?"

"Bez boje."

"Ale jak?"

"To si musím rozmyslet."

"Same, neměli bychom odtud raději zmizet? Stojíme zde na velmi nebezpečné půdě, protože přítelčkové se budou snažit, aby ti tvou výhru zase vzali."

"O tom nepochybuji, půjde to však ztěžka. Nebojím se jich, zvláště od té doby, kdy jsem se přesvědčil, jak snadno se dají vodit za nosánek. Nás - leaf of trefoil - pokládat za krejčí, to dokáže jen hlupák, hihihih!"

"Jsi starý lišák, Same Hawkensi!"

"Nu, jsem celkem dost spokojen se svou hlavou, ačkoliv jí bylo hodně ubližováno. Za svých mladých let jsem býval majitelem vlastních pačesů, jež byly pevně přirostlé na kůži. Nosil jsem je na hlavě ve vši počestnosti už od dětství, a nebylo advokáta, který by mně mohl právo k tomu upřít, až se jednou, kde se vzalo, tu se vzalo, objevilo tučtů rudých Pawneeů, kteří mi - při plném vědomí, prosím - kůži i s vlasy z hlavy stáhli a seděli mě dohola. Šel jsem pak do Tekamy, kde jsem si koupil kůži novou, říkali tomu paruka, a stála mne tři tlusté svazky bobříků kožichů, jestli se nemýlím. Ale nic nevadí, neboť tahle nová kožešina je občas pohodlnější, než bývala stará, zvláště v létě. Člověk ji může sejmut, potí-li se, může ji vyprat a učesat, aniž se přitom nehty škrabe na hlavě, což je ošklivý zvyk. A kdyby mne někdy zas

některý přívětivý Indián požádal o skalp, může si ušetřit práci s řezáním a dřením; posloužím mu sám a bez bolesti, hihihihii!"

"Čemu se divím, Same," poznamenal Will Parker, "že ti lidé uvěřili, že chceme nahoře na Gile chytat bobry a lovit šedé medvědy."

"Inu, to od nich nebylo tak docela hloupé, jak se domníváš," řekl Sam. "Viděli zřetelně a na první pohled, že jsi obyčejný greenhorn a takovému je docela podobné, že půjde na seník lovit tuleně a velryby. Mně spíše zajímá to, že mluvili o očekávaném mase. Kde je chtějí vzít? V Tucsonu asi sotva! Chtějí je někde ukrást - behold! Tady jedou, teď je tedy poznáme."

Ukázal prstem na volné prostranství, kde se objevil čtyřmi voly tažený dlouhý vůz, pokrytý plachtou, a za ním následovaly tři další vozy. Ozbrojený jezdec klusal vpředu; byl to patrně scout. Vedle vozů jeli dva chlapci, či mladíci, jimž trčely v opascích nože a revolvery, na plecích se jim houpały pušky. Vozkové kráčeli pěšky podél vozů. V druhém seděli cestující; bylo vidět, jak právě zvědavě vyhlížejí pod plachtou.

Scout měl asi v úmyslu zastavit na tomto příhodném místě, když však spatřil muže před Irčanovou chatou, zachmuřil se a jel dále; vozy ho následovaly.

"Damned," prohodil jeden z Buttlerových lidí k Irčanovi. "Tak se mi zdá, že nám tady naše pečené ujíždí před nosem."

"Proč?"

"Zdá se, že nechtějí zastavit."

"Daleko nepojedou. Voli jsou unaveni. Viděli jste tvář toho scouta?"

"Ne!"

"Zašklebil se, sotva vás spatřil. Možná, že vás už teď podezřívá, poněvadž jste se ho asi příliš obšírně vyptávali. Byl by se na tomto místě jistě utábořil, kdyby vás zde nebylo. Kvůli vám jede dál a zastaví asi až na druhém konci vesnice, kde je také dobrá pastva pro dobytek."

"Půjdu se tam podívat!"

"Nedělej to, kdyby některého z vás spatřil, byl by ještě více nedůvěřivý."

"Máš pravdu, Paddy," řekl Buttler, "musíme vyčkat do setmění a pak se za nimi podívám sám. Až pustí voly na prérii, jednoho jim odvedeme."

"Přijdou na to velmi brzy," poznamenal Irčan.

"Nač přijdou? Nejvýš na to, že jim chybí jeden tahoun a že my si pochutnáváme na pečené hovězině, to je všechno. Zabitý vůl bude ležet někde na druhém konci lesa; kdo nám dokáže, že jsme jej odvedli my?"

"Budete jíst právě ten kus masa, který bude na zabitém volovi chybět."

"Jaký je v tom důkaz? Maso jsme koupili od neznámého Indiána, takového vysokého, dlouhého, napadajícího na pravou nohu. To byl zloděj. Dobře si to všichni pamatujte!"

"A ti tři chlapíci tam budou s vámi jíst?"

"Yes. Jsem rád, že tu jsou, vlastně, že tu jsou jejich peníze. Musím ty lidi opít"

"Abys je pak?"

"Yes, yes, darling právě, jak si to myslíš."

"V mém domě?"

"V tvé komnatě. Zde venku je to nemožné, mohl by se tu vyskytnout nějaký falešný svědek."

"Ale to je pro mne nanejvýš nebezpečné nemohu strpět pod svou střechou, ve vlastním příbytku"

"Mlč, starý strašpytle! Z toho, co u těch chlapíků najdeme, dostaneš tři sta; to je přece dost za trochu nepříjemnosti. - Jsi s tím srozuměn?"

"Vidím už, že to jinak nepůjde. Bojím se však, že se ti chlapi nedají lehce opít, uvidíš!"

"Velmi lehce, buď si jistý, že velmi lehce! Neviděl jsi, jak vylili tvou brandy pod stůl, hned jak přišli?"

"To jsem viděl!"

"Nuže a tu je přece zřejmé, že nejsou na pití zvyklí, že toho mnoho nesnesou. Po několika skleničkách usnou, jako bys je do vody hodil."

"Z toho, že nejsou pijáci, usuzuji, že se ti je vůbec nepodaří přinutit k pití. Jak je potom chceš opít?"

"Hm... A ty skutečně nemáš něco jiného než brandy?"

Irčanův obličej přijal výraz, který měl být chytrácký, byl však jen vypočítavý; odpovídal:

"Pro dobré přátele a za poctivé zaplacení by se tu našel někde soudeček vína Caliente z Kalifornie..."

"Caliente?! AU devils, s tím se musíš vytasit!" zvolal Buttler. "Jediný doušek takové šťávy postačí, aby usadil ty tři chlapíky pod stůl, nehledě ani k tomu, že pro nás bude Caliente pravým požítkem. Zač bude, starý lichváři?"

"Čtyřicet litrů šedesát dolarů."

"Trošku drahá šťáva, ale - budiž! Dostaneš třistašedesát dolarů z toho, co nám vynese nejbližší noc."

"Jestli ovšem skončí dobře. Divím se, Buttler, že s těmi krejčíky nezatočíte zkrátka! Zveš je k večeři, chceš je bavit, opíjet jako na divadle a tak dále. Není snad jiný způsob?"

"Dobře řečeno, Paddy, ale něco ti povím. V chování těch tří mužů je opravdu něco, co mi brání, abych jen tak zhola uvěřil, že jsou opravdu tím, zač se vydávají. Rozmyslel jsem si to. Rány, které ten maličký prve vypálil, byly mistrovské, znamenité byly i ty, které šly mimo. Viděli jsme ho mřít na papír a přece uměl jako blesk rychlým pohybem, který nám všem unikl, stočit pušku a poslat kulku do rohu. Podívej se, jak tam sedí jedna na druhé! Teď se sem ti tři ani jednou nepodívají; buď však ujištěn, že nás ustavičně pozorují, znám ty slidičské pohledy. A pozoruj jejich držení těla. Co chvíli jsou připraveni vytrhnout zbraně a zahrát nám tady hru s pistolí. Ne, ti se nedají přepadnout a odzbrojit, aniž nám neprostrfili těla jako řešeta."

"Pshaw! Dvanáct dokonce třináct proti třem - tady je výsledek nepochybný!"

"Rád věřím, ale z těch, kteří by tu zůstali, bys dával těžko dohromady celý tucet. Ne, ne! Půjde-li to jen trochu, pak opojení silným nápojem nebo hluboký spánek by tu byly nejjistějším prostředkem --"

Buttler ustal na chvíli v řeči ukázal na volné prostranství a poznamenal:

"Podívej, zde se blíží ona záhadná postava, kterou jsme potkali za vozy vystěhovalců. Zdá se, že je v rozpacích, na kterou stranu se má obrátit."

Výraz "záhadná postava", který Buttler použil, byl skutečně příležitým a vhodným, ačkoliv vystihoval spíše méně nežli více. Zatímco se postava blížila, prováděla na koni v pravidelných dobách skoky, podobné pohybům hodinového kyvadla. Hned měla nohy posunuty daleko ke koňskému zadku a hlavu předkloněnou až k hřívě, kde se zase týlem přiblížila k ohonu, zatímco paty jezdce se téměř dotýkaly udidla. Tělo vězelo v dlouhém, nepromokavém plášti a hlava byla ovinuta velkým ženským přehozem, jehož cípy splývaly vzadu až na koňský hřbet. Na nohou měla postava vysoké boty shrnovačky, na plecích pušku a pod pláštěm vězela dlouhá šavle. Obličej, vyhlížející z přehozu byl bezvousý, plný a červený, bylo však těžko podle něho uhadnout, je-li to masculinum či femininum, jež se tu blíží na zdoluhavé, vyschlé Rosinantě. A stáří záhadného přeludu? Byla-li to žena mužského vzezření, mohla mít asi pětadvacet let, byl-li to však muž ženské přirozenosti, mohl mít kolem čtyřiceti. Nyní, když se přiblížil až ke stolům před chatou, zarazilo tajemné zjevení koně a pozdravilo vysokým fistulovým tónem:

"Dobrý den, pánové! Neviděli jste tudy projet několik povozů s volskými potahy?"

Vše, co u Irčanovy boudy bylo do té chvíle řečeno, byla angličtina, tato mužská dáma, či spíše tento žensky vyhlížející muž však použil cizího jazyka, který nikdo z přítomných neovládal, proto se mu také nedostalo odpovědi.

Když muž svou otázku opakoval ještě jednou tónem jednoho čárkovaného "d", vstal Sam Hawkens, přistoupil k jezdci a řekl:

"Nemluvíte snad anglicky, sir?"

"Hm skutečně, myslím, že anglicky také mluvím."

"Vida! To však nevádí, mohu s vámi mluvit i vaší řečí. Mluvíte německy. Smím vědět, kdo jste?"

Tu se ozvalo o tercii výše, tedy v poloze jednou čárkovaného "f".

"Jsem prosím, kantor-emeritus (Emeritní = vysloužilý. Kantor-emeritus, t.j. učitel ve výslužbě) Matthäus Aurelius Hampel - z Klotzsche u Drážďan."

"Z Klotzsche u Drážďan? U čerta, jste tedy čistokrevný Sas?"

"Ano, rodem; v přítomné době pak Sasík-emeritus, naturalizovaný Američan."

"Dobrá, už rozumím. A patříte patrně k oněm čtyřem vozům, k oněm vystěhovalcům, ne, pane kantore?"

"Ovšem. Prosím však snažně, abyste se ráčil vyjadřovat naprosto přesně: jsem kantor-emeritus. Říkejte mi tedy kantore-emerite, a tak bude každý vědět, že jsem se vzdal hry na varhany i kostelní služby, abych mohl veškeré své schopnosti věnovat jen a pouze bohyni hudby a harmonie."

Samova očka zářila nevýslovným čtveráctvím, avšak jen na chvíli, pak se Sam opět vážně tázal:

"Dobrá, milý pane kantore-emerite, vaše vozy tudy projely už před drahnou chvílí a budou nyní tábořit, jak se domnívám, na druhém konci této vesnice."

"Kolik taktů bude potřeba, abych je dostihl?"

"Taktů?"

"Hm hm Kolik kroků, chtěl jsem říci."

"To nevím dost přesně, právě tak jako vy, neboť jsem tu dnes poprvé. Dovolíte, abych vás doprovodil?"

"S největším potěšením, velectěný pane. Ovšem, vlastní melodií budu já a vy budete mým doprovodem. Nebudeme-li cestou dělat dlouhé čtvrtkové pauzy a fermaty, sejdem se s vozy jistě u koruny."

Sam přehodil svou Liddy přes rameno, pískl na starou Mary, jež ho následovala jako věrný pes, a uchopil za uzdu cizincova koně, obrátil jej směrem, kterým prve vozy odjely.

Cestou pokračoval kantor v rozmluvě:

"Nyní víte, kdo a co jsem. Smím se také dozvědět vaše jméno?"

"Později!"

"Proč ne hned?"

"Protože jsou zde lidé, kteří je nesmějí slyšet. Potom vám všechno vysvětlím."

"Později, později! Taková nejistota je pro mě jako nezdravá septima nebo jeptiška. Bud'te tedy tak laskav a přeřaďte tento dominantní akord z A na D dur nebo alespoň D moll."

"To by byla neopatrnost, která by přinesla škodu nejen mně, ale i vám. Jste v nebezpečí, pane kantore!"

"Prosím, prosím, emeritní kantore! V nebezpečí? To se mne netýká. Pro syna můj existuje pouze jediné nebezpečí, totiž, že jeho tvorba nebude uznána; ale tady nemohu sklidit ani aplaus, ani mne nemohou vypískat, protože zatím nikdo nezná mé kompozice, které dosud nosím jen ve své hlavě. Až je zapíše do partitury, bude to ovšem něco jiného."

"Vy tedy komponujete?"

"Ano, dnem i nocí."

"Jakže?"

"Velkou operu pro tři večery, o dvanácti dějstvích, pro každý večer jedno dějství; zkrátka, asi takové dílo, jako je Prsten Nibelungův od Richarda Wagnera, jenže tentokrát to nebude od něho, nýbrž ode mne, kantora-emerita Matthäa Aurelia Hampela z Klotzsche u Drážďan."

"Nu - a nemohl byste to zkomponovat doma za mořem? Co vás přivedlo do Ameriky a ještě k tomu do Arizony, nejnebezpečnějšího úseku Divokého západu?"

"Co mne přivedlo? Duch - múza, kdo jiný? Každý osvícený syn múzy musí poslouchat vnučení božské matky."

"To se divím. Já například bohyně neposlouchám a řídím se obvykle jen vlastním zdravým rozumem."

"Poněvadž nejste osvícen. K napsání moderní opery není třeba rozumu, nýbrž znalostí generálního basu a kontrapunktu, máme-li po ruce příhodný text - totiž libreto. A text, pane, to je ona pružina, která mne přehoupla až sem do Ameriky."

"Jak to, pane kantore?"

"Prosím opětovně a velmi snažně: pane kantore-emerite! Je to skutečně jen kvůli přesnosti, jinak by se mohlo myslet, že musím v Klotzsche u Drážďan hrát na varhany, ačkoliv tam mám již po dva roky nástupce. Svou operu, rozumějte, mám v hlavě již hotovou, jen případný text mi ještě chybí. Potřebuji gigantický, hrdinský, mohutný děj, neboť moje opera je hrdinská opera. Musel jsem se ohlížet po hrdinech, to pochopíte, ale nemohl jsem bohužel žádné příhodné najít.

Hledám hrdiny nové, originální, jichž dosud nebylo v operách použito, a v Klotzsche byla o hrdiny odjakživa nouze. V blízkosti

Labe žije však můj přítel a vzácný mecenáš Hobble-Frank a ten --"

"Hobble-Frank, že tam žije? Vy ho znáte?" vpadl mu Sam překvapeně do řeči.

"Ovšem! Vy ho znáte také?"

"Dokonce velmi dobře! Pokračujte, pokračujte!"

"Nu a ten mne upozornil na hrdiny, které právě potřebuji."

"I na jiné?"

"Na všechny."

"Ale jděte, pane kantore!"

"Prosím již potřetí, milý příteli, abyste mne oslovoval: kantorem--emeritem! Záleží mně vskutku na naprosté přesnosti, o nic víc nejde. Někdo by si mohl myslet, že si neprávem přisvojuji úřad a titul, kterých jsem se už před dvěma lety vzdal. Tedy pan Hobble--Frank mne upozornil na muže, kteří by se mně mohli hodit do opery, nejprve mne ovšem upozornil sám na sebe a v druhé řadě na jiné muže, s nimiž se i on v nejbližší době chce opět setkat."

"A kdo jsou ti lidé?"

"Náčelník Apačů, jménem Vinnetou, dva bílí lovci z prérí, jménem Old Shatterhand a Old Firehand."

"Good luck! To jsou skutečně nejdokonalejší a znalí gentlemani, nejdovádčivější, jaké znám."

"Jak? Vy je znáte?"

"To si myslím, hihihih! O těch gentlemanech bych vám toho mohl napovídat tolik, že by to stačilo na dvacet oper. Písničky byste si k tomu ovšem musel udělat sám."

"Inu, ovšem, to se rozumí! Pan Hobble-Frank mi sice už vypravoval o mnohých dobrodružstvích, jež s těmi pány zažil; dozvím-li se však od vás ještě více, budu neobvykle rád, neboť to může obohatit látku, kterou chci zpracovat."

"Dozvíte se více, než vám bude možné zpracovat. Ale neřekl jste prve, že je Hobble-Frank se svými přáteli zase pohromadě?"

"Ano, to jsem řekl, a domnívám se, že je tomu tak, ačkoliv to nemohu s určitostí tvrdit. Když jsem se po delším čase vrátil jednou domů, nalezl jsem dopis Hobble-Franka, který mne v něm vyzýval, abych co nejrychleji k němu přišel, nepřešla-li mne dosud chuť následovat ho do Ameriky a seznámit se osobně s hrdiny své opery. Rozumí se, že jsem ho hned chtěl vyhledat, přišel jsem však pozdě, neboť jeho vila Bärenfeith (Medvědí sádlo (něm.) Radebeul u Drážďan), byla na deset zámků; - všude zabeďněno, nikde človička. Od sousedů jsem zjistil, že Hobble-Frank na delší dobu odecestoval. A tak jsem si myslel, že odjel do Ameriky, a pustil jsem se za ním."

"Ale proč právě sem, do Arizony? Máte snad příčiny k domněnce, že Hobble-Frank je v této krajině?"

"Příčinu mám. Často se mnou hovořil o Arizoně a Nevadě a ujišťoval mne, že sem okamžitě odcestuje, jakmile se dozví, že se v tuto stranu zatoulal některý z jeho přátel. Oni mu často píší. A poněvadž odjel tak náhle, aniž na mne počkal, myslím, že dostal pozvání nebo zprávu od některého svého přítele. Není to možné?"

"Nuže tedy proto, jen proto jste podnikl tuto dlouhou cestu?"

"Ano. Jsem si jistý, že ho zde potkám."

"Heigh-ho! Za takovou jistotu nedám ani feník. Myslíte, že je zde takové setkání stejně snadné jako v Klotzsche nebo v Zitzschewigu?"

"Proč ne? Země jako země, ať se jmenuje Sasko nebo Arizona. Proč by nemohl člověk žít v jednom světadílu jako v druhém?"

"Hm! Díváte-li se na to tímto způsobem, pak nutno uvážit, že Arizona nebo Nevada jsou každá dvacetkrát tak velké jako Sasko a pak za zmínku stojí i poměry. Máte tušení, milý pane kantore--emerite, kolik různých indiánských kmenů zde žije?"

"Po Indiánech mi nic není!"

"Znáte neschůdnost země, její kaňony a rokle, rozlehlost horských oblastí a beznadějnost pouští, zvláště té, jež se rozkládá mezi Kalifornií, Nevadou a Arizonou?"

"Po tom všem mi také celkem nic není!"

"Rozumíte řečem zdejších bělochů a Indiánů?"

"Řečem? Není třeba! Mou řečí je hudba!"

"Nu, pochybuji, že divoký Indián se s vámi bude muzikálně bavit! Tak se mi zdá, že nemáte ani tušení o nebezpečí, jemuž budete vydán, hledaje v Arizoně Hobble-Franka."

"Nebezpečí? Už jsem vám řekl, co soudím o nebezpečí. Adept umění, syn múz, se nebezpečí nemusí obávat. Je povýšen nad každým obvyklým smrtelníkem na této zemi živořícím, tak jako housle nad basou; muž umění žije v nebeském éteru božských akordů, sytí se jimi a nemá nic společného s disonancemi pozemského žití."

"Well! Dejte si tedy stáhnout Indiánem skalp přes uši a pak mi povězte, které nebeské akordy jste přitom slyšel! Zde v

Arizoně známe jen jednu muziku a to je tady ta!"

Při těch slovech udeřil na pažbu své pušky, pak pokračoval:

"To je onen hudební nástroj, jenž vyluzuje tóny, podle nichž se v Arizoně a Nevadě tančí. A "

"Tančí fuj!" vpadl mu do řeči kantor. "Kdo mluví o tanci, koho vůbec napadlo mluvit o tanci? Mne nikdy! Tanec je ustavičná a překotná změna pevného stanoviště, jež vyluzuje na člověku nejvýš jen nepříjemný pot."

"Pak dovolu, abych vám přál, abyste se zde neocitl v situaci, která by vás i proti vašim uměleckým názorům stála ztrátu těžiště nebo dokonce i života. Ostatně obávám se, že dříve než si myslíte budete nucen tancovat tak, že se bez zapocení sotva obejdete."

"Já a tancovat? Ani mi nenapadne!"

"Ohó! Budete muset!"

"Kdo by mne k tomu mohl nutit?"

"Především oni pánové, kteří seděli před chatou tam nahoře."

"Jak to?"

"To vám vysvětlím později."

"Proč ne hned?"

"Poněvadž to musím říci ještě jiným lidem a protože jsme právě došli na místo, jež hledáme, jestli se nemýlím."

Vyšli z vesnice a ocitli se na cestě vedoucí k Tucsonu. Po celou tu dobu prováděl kantor ustavičně na koni své prapodivné pohyby. Předkláněl hlavu vpřed, šimraje přitom koně svými dlouhými nohama ve slabinách, nebo nakláněl trup vzad, div, že koni udidlo z huby nevyrazil, a to všechno působilo malému Samovi Hawkensovi, jak z blýskání jeho očí bylo patrné, velkou legraci.

Čtyři těžké, vystěhovalecké vozy stály teď před nimi. Cestující již dávno vylezli z vozů a vypráhli voly, kteří se teď volně pásli na nízké, místy zde rostoucí trávě. Vozy tu stály v řadě těsně jeden vedle druhého. Jejich oje byly obráceny všechny k jedné straně - neopatrnost v krajině, kde nebyla nouze o Indiány a kde se potloukalo i mnoho bílých rowdií; opatrný westman by byl sestavil z vozů spíš jakousi vozovou tvrz. Vystěhovanci se pohybovali ve volném prostranství podél vozů, majíce plné ruce práce. Dvě ženy sbíraly pichlavé akátové větve, jediné dřevo, jež bylo možno na tomto místě použít k rozdělení ohně; jiné dvě se zaměstnávaly s kotlem, v němž měla být připravena večeře, a několik dětí se hemžilo kolem nich. Dva muži nosili ve džberech vodu, a třetí prohlížel osy kol a vozy, jsou-li v pořádku. Ti tři byli ještě dost mladí; čtvrtý muž, dobrý padesátník, dosud však v plné síle, rozložitých ramen stál uprostřed tábora, přihlížející k práci ostatních a udíleje tu a tam jadrným hlasem své rozkazy. Zdálo se, že je vůdcem této družiny vystěhovalců.

Když spatřil Sama Hawkense a kantora, zvolal:

"Kde stále vězíte, kantore? Člověk aby vám byl ustavičně v patách, jinak "

"Prosím, prosím, pane Schmitte," přerušil jej oslovený, "jsem kantor-emeritus, jak už jsem vám jistě stokrát řekl. Kvůli přesnosti a pak i proto, že si nemohu osvojovat úřad, jenž mi nepřísluší."

Při té řeči zastavil svého koně a slezl z něho - ale jak slezl! Nejprve zdvihl pravou nohu, aby ji přehodil vlevo, což se mu zdálo do té míry nebezpečným výkonem, že raději vyprostil z třmene levou nohu, aby pokus na druhé straně opakoval; docílil však stejného výsledku. Opřel se tedy o hlavici sedla a přehoupal se na koňův zadek. Pak se počal pomalu sesouvat až konečně sjel po ocase jako po skluzavce. Kůň stál tiše a klidně jako beránek, snad byl tak značně unaven, že toto podivné a směšné počínání strpěl. Ani na vystěhovance nepůsobil kantorův umělecký výkon dojmem, jaký Sam Hawkensovi očekával, byli mu již asi uvyklí. Dobrý Sam však spatřil něco podobného poprvé a proto mu to dalo velmi mnoho práce, aby zůstal vážný.

"Ale jakýpak emeritus!" odpověděl Schmidt svým jadrným způsobem, jakým patrně uvykl mluvit. Pro nás jste a zůstanete pan kantor. Po ostatním nám nic není a nebudeme to protivné cizí slovo ustavičně přezvykovat. Pročpak zůstáváte stále pozadu, pane kantore. Člověk aby po vás stále dával pozor!"

"Piano, pianissimo, milý Schmitte. - Uslyším vás docela dobře i když budete méně křičet. Dostal jsem hudební nápad. Napadlo mi, že by bylo možno v ouvertuře nahradit violoncello třetí trubicou, kdyby ovšem violoncello chybělo. Co myslíte?"

"Zaměňte si v ouvertuře violoncello třeba s tureckým bubnem, mně na tom málo záleží. Víím, kdy je třeba namazat vůz, aby se ložiska nezavřela, je mi však úplně lhostejné, budete-li v ouvertuře troubit nebo hrát na buben. Jakého nám to přivádíte kašpara?"

Při těchto slovech bezostyšně ukázal na Sama Hawkense. Kantor, aniž se nad drastickým označením svého nového přítele pozastavil, odvětil:

"Tento pán je je tento pán se jmenuje hm, já to vlastně ani sám nevím. Setkal jsem se s ním ve vesnici, ptal jsem se ho po vás a on mi prokázal laskavost, že mne za vámi přemoduloval. Hlavní věcí však je, že je to znamenitý chlapík."

"Tohle ?" otázal se Schmidt v nejvyšším údivu, prohlížíje si Sama od hlavy k patě. "No tohle, vždy není možné, aby se někdo u nás v Sasku odvážil v takovém obleku mezi lidi. To by byl brzy v chládku."

"Ale my naštěstí nejsme v Sasku," odvětil Hawkensovi s mírným pošklebkem; "proto asi zůstanu na svobodě, jestli se nemýlím. Tady, můj vážený sir, uvidíte ještě podivuhodnější obleky než je můj. Na Divokém západě nemáme každých dvacet kroků deset módních salonů pro pány a dámy. Mohl bych znát, kam máte namířeno, lidičky?"

"Lidičky?" opakoval Schmidt pobouřeným hlasem. "My nejsme zvyklí, pane, abychom byli oslovoováni jako lidičky, spíše by nás zajímalo zjistit, kdo jste vy, a co tady děláte!"

"Well, to se můžete dozvědět. Jsem Sam Hawkensovi, jestli se nemýlím, a protloukám se tímto životem jako lovec, jako čistokrevný lovec Divokého západu, který vzdává každému čest, která mu patří. Chcete-li teď vy, človíčku, zodpovědět

mou otázku, je mi docela lhostejné."

"Člověčku? Řekl jsem vám už, že jsme zvyklí "

"Vždyť je dobře, je dobře!" přerušil ho maličký. "A já jsem vám také řekl, že vzdávám každému poctu, jaká mu patří.

Kdo mne pokládá za kašpara, toho já nepokládám za muže, který má právo na to jméno."

"U čerta! Snad tím nemyslíte mne?" vybuchl starý a pokročil hrozivě o krok k mužíkovi.

"Určitě, právě vás myslím," odvětil maličký, dívaje se mu beze strachu a nejvyšší přívětivě do očí.

"Pak hleďte, ať zmizíte z mého tábora, chcete-li si zachovat kosti v pořádku!"

"To udělám, to udělám hned, jestli se nemýlím, ale jako poctivý člověk pokládám za svou povinnost varovat vás před těmi dvanácti jezdcí, se kterými jste se dnes potkali."

"Nepotřebujeme vaši výstrahu, jsme sami dost rozumní, abychom věděli, na čem jsme. Ti chlapi se mi hned nelíbili, a když se chtěli vyptávat, velmi rychle jsem je odbyl. Jak vidíte, sir, není nám třeba vašich moudrých ponaučení."

Obrátil se přikře, aby tím naznačil, že nehodlá v hovoru se Samem pokračovat. Také Hawkens se napůl obrátil k odchodu, avšak jeho dobré srdce mu přece nedovolilo, aby odešel bez důraznějšího upozornění. Obrátil se a naoko lhostejně prohodil:

"Master Schmidt, ještě slovíčko!"

"Co ještě?" tázal se starý.

"Není-li vám naprosto potřeba dobrých rad, podržím si je pro sebe, ale dovoluji mi ještě otázku - stojí vaše vozy v tomto seskupení jen náhodou?"

"Proč se na to ptáte?"

"Poněvadž je tohle ten nejpohodlnější způsob, jak můžete být do rána přepadeni a oloupeni. Kdybych tu poroučel já, utvořil bych z vozů čtverec a do toho bych na noc sehnal všechny lidi i voly - hihihih - lidi i voly? - a po celou noc až do ranního rozbřesku bych dal tábor hlídat bdělou stráží."

"Proč?"

"Protože jste v Arizoně a ne v počestném drážďanském okrese!"

"Kde jsme, vím dobře a přesně. Abych to věděl, nemusím se ptát žádného kašpara. A teď zmizte hezky rychle, nebo vás odtud pošenu jinak!"

"Well, už běžím, jestli se nemýlím. Myslel jsem to s vámi dobře, ale vy máte svůj rozum. Kašpar odchází - v opičím divadle není pro něho místo!"

Klidně se obrátil a vykročil k vesnici. Když zmizel, obořil se Schmidt nevrle na kantora:

"Pěkného chlapíka jste nám to přivedl. Vypadá jako harlekýn a hubatý je jako šarlatán. Za takové návštěvy vám uctivě děkuju."

"Vůči mně se choval velmi zdvořile a s vybranou přívětivostí," odvážil se namítnout emeritus. "Asi proto, poněvadž jsem jej, jak my muzikanti říkáme, hezky sladce oslovil dolce, kdežto vy jste mu přejel proti srsti velmi sforzando."

"Poněvadž sem přitáhl jako tulák a "

Hlasitý výkřik přerval Schmidtovi další řeč. Oba mladí muži, kteří doprovázeli vystěhovalce, a o nichž už Buttlerovi lidé mluvili, plavili dosud v řece zaprášené koně a teď se tryskem přihnali k tábořišti. Jeden z nich měl velmi oduševnělý obličej evropského rázu, ačkoliv jasná barva jeho kůže stálým slunečním žářem zhnědla; byl asi osmnáctiletý, postavy spíše širší než vyšší. Ještě zajímavější byla hlava druhého mladíka. Jeho smělé, ostré rysy prozrazovaly indiánský původ, třeba hoch neměl vysedlé lícní kosti. Barva jeho obličeje připomínala matnou bronz, a od ní se odrážely ostře šedé oči a temně plavé vlasy. Byl sice štíhlejší postavy než jeho druh, nebyl však proto méně silný. Oba chlapci byli asi stejného stáří. Oba byli oblečeni evropsky a jak se zdálo, i dobře ozbrojeni. Byli zřejmě dobří jezdcí, zvláště ten šedooký, který seděl v sedle jako by k němu přirostl. On to byl, který přijížděje k ležení spatřil odcházet Sama Hawkense a svým výkřikem starého Schmidta vyrušil.

"Co je? Co se děje?" otázal se Schmidt a vykročil mu vstříc.

Také mladík popohnal koně a zastavil těsně u Schmidta a ptal se silným hrdelním hlasem, ve kterém by posluchač vycítil cizí přízvuk:

"Kdo byl ten malý muž, který odtud právě odešel?"

"Proč?"

"Protože se mi zdál velice povědomý. Neviděl jsem ho dobře; jeho chůze mi však byla nápadná. Měl vousy?"

"Ano."

"To se shoduje. A oči?"

"Velmi malé."

"Nos?"

"Strašlivý!"

"Přesně tak. Měl na hlavě paruku?"

"Jak jsem to měl poznat? Byl strašně nadutý a já se o jeho vlasy nestaral."

"To je on! Řekl vám své jméno?"

"Ano. Hawkens - tak se tuším jmenoval. Ovšem, je-li to jeho pravé jméno, nevím. Takových Hawkensů je mnoho."

"To by bylo zvláštní. Sokol se anglicky říká hawk. Mnozí přistěhovalci změnili v Americe svá jména, a je zcela možné, že se mnohý Sokol nyní jmenuje Hawkens. Ale muž, kterého míním, je pouze jeden. Ta postava, ten zvláštní, charakteristický plíživý krok, to je on! Každý dobrý lovec se naučil tady na Západe plížení; ale takto se plíží jen Sam Hawkens. Avšak, pravda, ještě otázku: zdalipak se ten člověk také zasmál?"

"Ano."

"Jak?"

"Na výsost výsměšně a tím mne právě dopálil, když mluvil o lidech a volech."

"Která souhláska převládala v jeho smíchu? Je možné se smát na a nebo na l, dokonce i na e nebo o"

"Smál se na i a chlapík se spíše zajíkal než smál."

"Skutečně?" ptal se mladík živě. "Pak tedy je každá pochybnost vyloučena. Sam Hawkens se směje tak zvláštním, hihihihí, jaké neuslyšíme od jiného člověka a směje se dosti často. Zní to trochu lstivě a přitom i spokojeně; on totiž svůj smích v pravém slova smyslu napůl spolkně. A platí pro něho ještě jedno poznávací znamení: neopakoval snad nějakou přepovídku?"

"O tom nic nevím."

"Neřekl ani jednou to jeho: jestli se nepletu?"

"Snad něco podobného řekl; nedával jsem na to pozor."

"Tak to asi nebyl on. Sam Hawkens dává to své jestli se nepletu' do každé druhé věty, že si toho každý musí všimnout. Je zřejmé, že jsem se zmýlil."

Seskočil z koně a nechal jej běžet. Ve svém tušení se neklamal, ale Sam dnes neřikal svou přepovídku tak často, aby posluchači uvízla v paměti.

* * *

Maličký se zatím vrátil k Irčanově chatě a opět usedl po boku svého Dicka a Willa. Aby dali Irčanovi utržit, objednali si každý po sklence whisky, kterou pili s vodou. Findeři se potají pošklebovali této zdrženlivosti, nechali je však jinak na pokoji.

Když se setmělo, rozžehl Irčan lucernu, která prostor před chatou trochu osvětlovala. Dovnitř však zatím nikdo nešel.

Po nějaké chvíli Buttler vstal, protáhl se, pokynul třem ze svých lidí a vzdálil se s nimi.

"Odcházejí," zašeptal Will Parker, "kam asi jdou?"

"Nenapadá ti nic?" tázal se Sam Hawkens.

"Ne. Nejsem vševědoucí."

"Já také ne, ale každý, kdo není tak vyložený greenhorn jako Will Parker, už jistě ví, co zamýšlejí."

"Nuže co, starý, chytrý coone?"

"Jdou pro maso."

"Kam?"

"K vystěhovalcům."

"Ach ano, mohu si živě představit, že ti mají s sebou ve vozech znamenité uzené a na to asi mají findeři spadeno!"

"Nonsense! Findeři mají chuť na čerstvé maso, a tam venku u vozů stojí čtyři páry dobytčat. Už víš, na čem jsi, můj dobrý Wille?"

"Ach, ovšem velmi dobře!" přisvědčoval tázaný. "Od těch gentlemanů může člověk spíš očekávat, že ukradnou vola, což je mnohem lehčí, než vylovit z vysokého vozu nějakou tvrdou šunku. Člověk se položí na zem, připlíží se, chytí zvíře za provaz a odvede je z tábora pomalu a opatrně, až je má v bezpečí."

"Yes, tak je to a nejinak, hihihihí! Zdá se mi, že jsi byl dříve znamenitým zlodějem dobytka, jestli se nemýlím."

"Mlč, starý coone! Bylo by mi líto těch lidí, kdyby měli přijít o tahouna. Napadlo tě to teprve teď?"

"Ne, tušil jsem to hned, když Buttler mluvil o mase."

"Byl jsi u vystěhovalců a nevaroval jsi je?"

"Kdo ti řekl, že jsem je nevaroval? Učinil jsem to, avšak bylo mi řečeno, že jsem kašpar, o jehož rady nikdo nestojí. Sam Hawkens je kašpar, hihihihí! To mne báječně pobavilo. Pravda, nejsem sice právě v salonním úboru, ale ten jejich kantor-emeritus je podobný paňácovi spíš než já, jestli se nemýlím."

"To se máš čemu smát! Pomyslel jsi na to, že nás pozvali k večeři?"

"To se rozumí, že myslím na večeři, vždyť mám hlad jako préríjní vlk, jemuž po čtrnáct dní slunce pražilo do prázdného žaludku."

"Ty chceš tedy opravdu s nimi jíst?"

"Yes, a velmi mnoho!"

"Same, tohle je těžko k uvěření! Znal jsem tě dosud jako starého poctivého dobráka, a ty dělej si co chceš, já s tebou v této hře nehraju. Kradené maso Will Parker nejí."

"Sam Hawkens také ne, ledaže by už napřed věděl, že maso bude dodatečně zapláceno."

"Ach, ty myslíš ?"

"Ano!" přikývl maličký. "Byl jsem hanebně nazván kašparem, má rada byla odmítnuta, proto ponechám věci volnou cestu. Trest nemůže škodit, zvláště když bude zároveň ponaučením a prostředkem k nápravě. Jak se mi zdá, chlapi budou dnes jíst se znamenitou chutí, ale pak se postarám, aby hostina byla do posledního centu zaplácena a aby se poškozeným dostalo plné náhrady."

"Když je to tak, pak budu jíst s tebou. Bude však nutné se mít velice na pozoru, neboť by bylo divné, kdyby nás findeři propustili dříve, dokud nás neodřou z kůže."

"Myslím, že jde spíš o kůži jim - než nám. Jen si dej pěkně pozor!"

Buttler se svými společníky byl pryč sotva tři čtvrtě hodiny, pak se pojednou vrátil. Jeden z mužů nesl velikou hovězí kýtu, kterou hned zanesl do chaty černošce k přípravě. Než byla kýta upečena, vyprázdnili muži ještě několik lahví whisky. Když pak přišla černá služka oznámit, že je pečeně hotova, objevil se Buttler u našeho trojlístku a vyzval Sama, aby ho všichni tři následovali do chaty.

"Nemohli bychom svůj podíl na pečení sníst raději zde venku?" tázal se Sam.

"Ne," zněla odpověď. "Kdo chce být naším hostem, musí s námi sedět za jedním stolem. Nevíte snad, že víno chutná

jen v dobré společnosti?"

"Kde by se tu vzalo víno?" ozval se Sam s nelíčeným údivem.

"Odkud? To je otázka, přátelé, co? Nuže, buďte přesvědčeni, že vás pozvali praví gentlemani. Všiml jsem si, že whisky nepijete a jako dobrý hostitel - vám k vůli a k počtě - jsem přemluvil bohaprázdného Irčana, aby nám prodal jediný soudek, který ještě doma má. Je to vínečko, jaké jste sotva kdy ochutnali. - Nuže, vzhůru, meššúrs!"

Obrátil se ke dveřím, jimiž jeho kumpáni už zmizeli. Důvtipný Sam použil té příležitosti, aby zahučel ke svým kamarádům:

"Snad nás ti hlupáci nechtějí opít, jestli se nemýlím? Myslí, že máme dětské žaludky, protože nám Irčanovy břečky nechutnají. Ti se spletou. Hihihihih! Sam Hawkens pije jako mořská houba, a viděl někdo mořskou houbu opilou?"

Budeme se tvářit, boys, jako bychom prvně čichli k alkoholu a přece je dostaneme pod stůl."

"Jestli nás ještě do té doby neodstřelí!" poznamenal Will.

"To je ani nenapadne. Přece musí počítat s naším odporem. Je pochopitelné, že dvanáct mužů snadno přemůže tři, ale jistě si uvědomují, že by přitom dostali nějakou tu kuličku nebo bodnutí nožem do masa. Proto nás raději opijí, abychom nebyli schopni obrany. Nemusíš mít strach, starý greenhorne, jestli se nepletu. Ty jsi sice strašpytel, ale Sam Hawkens není žádný Will Parker a jasně ví, čeho se může odvážit."

Během tohoto krátkého rozhovoru se tvářili, jako by se věnovali svým zvířatům, a poté vstoupili do domu.

Vpravo byla kuchyně s velmi chatrným krbem, na němž hořel oheň; nad ohněm připravovala černoška pečení. Vlevo stály dva dlouhé stoly, vyrobené z nehlazených jedlových kůlů a sbité z prken, u nichž byly dvě lavice ze stejného dřeva. Bylo tu místa dost pro všechny přichozí. Soudek s vínem ležel na špalku v koutě. První, co Irčan udělal bylo, že z něho naplnil dva džbánky, které kolovaly, protože tady nebyly větší sklenice.

Buttler a jeho lidé si předsevzali, že budou zatím střídmí a že vyčkají s pitkou až jejich tři hosté odpadnou. Jejich džbánky sice kolovaly od muže k muži, z nichž každý předstíral, že pije dlouhými doušky, ve skutečnosti však vína jen ulizovali. Caliente bylo skutečně dobré a finderům chutnalo, takže jejich doušky byly stále delší.

I pečeně byla znamenitá; proto jí rychle ubývalo. Byla už téměř snědena, když tu náhle byla hostina přerušena.

Rozletěly se dveře a do chaty vstoupil vysoký, odvážně vypadající muž, v němž Sam hned poznal scouta vystěhovalců, za ním se objevil starý Schmidt a ještě tři další muži. Drželi své pušky v hrstích, zatímco zbraně hodujících mužů odpočívaly ve všech koutech. Scout přehlédl rychle místnost, přiblížil se o několik kroků ke stolům a řekl:

"Good evening, mylords! Dovolíte, abychom vám po dobré večeři popřáli dobré zažití?"

"Proč ne?" odvětil Buttler. "Rádi bychom vás pozvali na sousto, bohužel máme již skoro všechno snědeno."

"To je mi líto, opravdu! Není tu už vidět ani kůstěčku. Nebyla to snad dokonce kýta, kterou jste si dopřáli?"

"Uhodl jste, master, byla to bizoní kýta, a mohu říci - znamenitá!"

"Běhají tu snad v okolí ještě bizoni? Poslyšte, sir, nebylo to snad něco krotšího?"

"Možná, ale my to koupili jako bizoní kýtu."

"A kde, smím-li se ptát?"

"Na Rhodesově ranči v údolí Santa Cruz, kudy jsme dnes jeli a na chvíli se zastavili."

"Bizoní kýta je pořádný balík; jak to, že jsme jej u vás nepozorovali, když jste jeli kolem nás?"

"Nemohli jste jej vidět, poněvadž si každý nesl svůj kus sám pod sedlem, nemáte-li nic proti tomu, sir," odpověděl Buttler s neochvějným klidem.

"Welly master, ale jak to všechno souhlasí s faktem, že nám chybí jeden vůl?"

"Jeden vůl že vám chybí? A kolik vás ještě zůstalo?"

Finderi se dali náhle do smíchu, vůdce vystěhovalců se však nedal mýlit a pokračoval:

"Yes, chybí nám jeden tahoun. Nemáte snad právě vy, gentlemani, tušení, kam se poděl?"

"Jak to máme právě my vědět? Jestli se vám ztratil, musíte ho hledat!"

"To jsme již učinili a také jsme ho našli."

"Tak buďte rád, sir, a dejte nám se svým dobytčetem pokoj. My se hovězím dobytčím nezabýváme, nejsme kovbojové!"

"Myslím, že přece! Věc se má totiž tak: dobytče bylo odlákáno a zapíchnuo krásnou pravidelnou ranou mezi určité dva obratle, ranou, která způsobila okamžitou a velmi tichou smrt zvířete. Byl to zcela přesný výkon dobytčích zlodějů, kteří zpravidla porážejí svou kořist nedaleko místa činu."

"Well. Jak pozoruji, myslíte si, že vůl vám byl ukraden?"

"Nejen, že si to myslím, jsem o tom přesvědčen!"

"Pusťte se tedy za zloděje, a to co nejdříve, nejlépe hned, to je jediná moudrá rada, kterou vám mohu dát."

"Už jsme ji uposlechli. Bylo nám totiž nápadné, že ze zabitého vola chyběla právě jedna kýta!"

"To není nic nápadného, to je věc zcela vysvětlitelná. Zloději patrně věděli, že kýta je nejchutnějším kusem masa z dobytčete."

"Well, byli tedy stejného názoru jako vy, neboť pozoruji, že vaše pečeně byla z kýty."

Tu Buttler vyskočil jako blesk a hrozivě zvolal:

"Co tím chcete říci, sir? Chcete snad naši pečení ztotožňovat s kýtou ukradeného dobytčete?"

"To ovšem činím a počítám, že nebudete mít nic proti tomu."

V okamžiku měl Buttler pušku v hrsti, a s ním vyskočili i jeho společníci, aby se chopili zbraní.

"Muži," zvolal Buttler na scouta, "znáte dosah svého obvinění a víte, čeho jste se odvážil? Podívejte se na těchto dvanáct pušek, které na vás míří a opakujte ještě jednou svá slova!"

"Ani mě nenapadne! Učinil jsem svou povinnost, a moje poslání je tím skončeno. Jsem vůdcem těchto mužů, kteří za mnou stojí; jsou to vystěhovalci a nedovedou mluvit anglicky. Co jsem řekl, řekl jsem vám jejich jménem a teď mohu jít."

Jsem u nich scoutem a ne pasákem dobytka! Co oni teď učiní, je jejich věcí a počítejte, že budou jednat na svou pěst." Obrátil se zkrátka a odešel.

Tento muž měl ze svého stanoviska vlastně pravdu; byl najatým scoutem a jako takový dělal jen to, za co byl placen. Učinil už dost, dokonce mnoho tím, že se kvůli zmizelému dobytčeti postavil před hlavně pušek těchto nebezpečných lidí, u nichž od slova k výstřelu nebylo daleko. Buttler a jeho lidé se po jeho odchodu posadili zase za stoly. Vystěhovalci nejspíš mysleli, že scout za ně sám skoncuje celou záležitost. Když však odešel, stáli tady chvíli bezradně a byli by tak stáli ještě déle, kdyby starý Schmidt nedostal šťastný nápad. Obrátil se k Samovi Hawkensovi, který se po celou tu dobu nedal vyrušovat z večeře a jedl, jako by se nic nedělo, se záviděníhodnou chutí.

"Pane Hawkensi, slyšel jste, co náš průvodce povídal?"

"Tak trochu," odvětil maličký, strkaje do úst obrovské sousto.

"Já tomu nerozuměl. Pokládal náš scout tyto lidi snad za zloděje?"

"Ano."

"A obvinil nás?"

"Ano."

"Co to mělo za následek?"

"Mělo to za následek, že odešel."

"U všech čertů! Mám si snad dát svého tahouna ukrást?"

"Zdali máte? Myslím, že jste si ho už dal ukrást; jestli se nemýlím, hihihih!"

Při tomto zvláštním smíchu, na který již byl upozorněn, sebou Schmidt trhl, jako by si na něco vzpomněl. Pak řekl:

"To přece musí být potrestáno!"

"Kým?"

"Soudem! Musí mi nahradit škodu!"

"Kdo?"

"Ti lumpové!"

"Tak mluďte se soudcem i s těmi lumpy."

"Neumím anglicky."

"I kdybyste uměl, stejně byste nic nezmohl."

"Tak mi přece pomozte! Prý jste náš krajan a jako takový nám musíte pomoci!"

"Že musím? Jak by vám mohl pomoci prachobyčejný kašpar, človíčku? Kdybyste byl poslechl mé rady, sehnal tábor dovnitř vozové hradby a hlídal tam svůj dobytek, nebyl by se vám vůl ztratil. Teď pro vás nemohu nic učinit."

"Že ne? Sedět zde ve společnosti ničemů, mít s nimi dobrou vůli a cpát se ukradenou pečením, to můžete, je to tak?"

"Ano, to mohu, neboť tito ničemové mne pozvali k večeři, jestli se nemýlím."

Tu vystěhovalec prudce udeřil pažbou své pušky o zem a vykřikl:

"Dobrá, pak si pomohu sám!"

"Rád bych věděl, jak?"

"Donutím tyto darebáky k zaplacení ukradeného vola! Jsme tu čtyři a máme pušky!"

"A tady stojí dvanáct lidí, odvážných jako čerti a všichni mají právě tak dobré pušky jako vy. Nedělejte pošetilosti. Svého vola už neprobudíte, ani kdybyste kvůli němu nasadil svůj život."

"To vím, ale kdo mi nahradí peníze, které jsem za něho dal?"

"Tito lidé peníze nemají a i kdyby je měli, sotva byste je z nich dostal násilím."

"Mám se o to snad pokusit nějakou lstí?"

"Té nejste schopen. Medvěd není liška a človíček má daleko do chytráka, hihihih!"

Schmidt chtěl již znovu vybuchnout, ale zvláštní smích maličkého jako by mu v tom zabránil. Rychle se otázal:

"Opravdu se jmenujete Hawkensi?"

"Ano, jestli se totiž nemýlím, hihihih!"

"Jste prý podobný jistému westmanovi, který se rovněž tak jmenuje."

"Kdo to řekl?"

"Ši-so mi vás dopodrobna popsal."

"Ši-so?" ptal se Sam očividně překvapen. "Kdo je to?"

"Náš mladý průvodce, syn kteréhosi náčelníka Navajů, který se nazývá Nitsas-ini."

Tu Sam učinil radostný posunek a vykřikl:

"Nitsas-ini? Jeho syn je s vámi? Vrací se z Evropy?"

"Ano, doprovázel nás celou cestu."

"Znamenitě, znamenitě! Mají-li se věci takto, pak jste mne, pane Schmidte, marně o pomoc nežádal. Vraťte se klidně do svého tábora. Dostanete za svého tahouna náhradu."

Sam již Schmidta nenazýval človíčkem, tituloval ho panem. Zpráva, kterou právě slyšel, ho zřejmě uvedla do růžové nálady.

"To říkáte jen proto, abyste se nás zbavil!" řekl nedůvěřivě Schmidt.

"Ne, mé slovo, že dostanete plnou náhradu a možná, že ještě o něco víc. Co stál ten vůl?"

"Sto třicet dolarů."

"Dostanete je, říkám vám to já, Sam Hawkens, a bude to tedy pravda, jestli se nemýlím."

"Jste tedy ten westman, kterého myslel Ši-so?"

"Zajisté, jsem to já. Stýkal jsem se často s tím chlapcem, když jsem býval hostem u kmene jeho otce. Řekněte mu, že co nejdříve navštívím váš tábor, abych ho pozdravil. Kde vězel večer, když jsem byl u vás?"

"Plavil koně v řece."

"A váš scout - kde ten byl?"

"Odešel, aby zastřelil nějakého divokého krocana. Udělám mu malé kázáníčko za to, že nás zde tak zbaběle opustil."

"To vám nepřinese žádný užitek. Nezaplatili jste mu, aby chránil vás i váš majetek před nebezpečím, tak po něm nemůžete žádat, aby se za vás sám vrhl do zkázy. Nyní jděte! Vaše další zdržování vám neprospěje, pouze docílíte toho, že si ty muže proti sobě ještě více poštvetete!"

"Dodržíte své slovo?"

"Samozřejmě! Na to se můžete spolehnout."

"Tak tedy půjdu. Podruhé už si nenechám nic ukrást."

"Nebudete-li jednat rozumějí, než jste jednali dnes, budete poškozeni ještě jednou. Měli byste se chovat chytřeji, jestli se nepletu, hihhi!"

"Nemějte strach. Když mi nyní někdo dá dobrou radu, hned ji uposlechnu."

"Rád toho využiju a hned vám povím, abyste už nikdy zde na Západe nehodnotil člověka podle jeho kabátu. Tady šaty člověka nedělají, to si zapamatujte!"

Když opustil Schmidt se svými třemi muži chatu, zeptal se Buttler malého:

"Co vlastně ten chlap říkal? Nerozuměli jsme mu ani slovo."

"Žádal náhradu škody."

"Co jste mu odpověděl?"

"Poslal jsem ho pryč."

Sam nelhal, ale také se nepřiznal, že mu slíbil náhradu. Finder se cítil uspokojen a prohlásil:

"Bylo jeho štěstí, že vás poslechl. Nejsem zvyklý se s takovými přivandrovalci patlat. Teď si ale sedněte k nám."

Musíme si dokázat, že nám takoví hlupáci nedokázali zkazit chuť k jídlu!"

Hody začaly znovu. Maso bylo brzy u konce, zato tím hlučnější sestávala pitka. Když byl soudek z poloviny vyprázdněn, začal se Sam tvářit, jako by na něj víno už začalo účinkovat a Dick i Will se snažili vzbudit dojem, že je jim vlastní hlava už příliš těžká. Finderi, kteří se domnívali, že se jim plán daří a že své oběti zakrátko zpijí tak, jak to ke svým záměrům potřebují, začali si v předtuše vítězství přihýbat více než předtím. Minula hodina - pak druhá Sam zdánlivě klímal a zavíral oči, ve skutečnosti však bystře pozoroval své okolí, zato finderům se oči začaly klížit doopravdy; víno na ně zapůsobilo a ještě více množství brandy, které prolili hrdly před večerí.

První, kterého pití zmohlo nadobro, byl Irčan. Usedl ke krbu, svěsil hlavu a tloukl špačky tak důkladně, že pojednou spadl na podlahu, kde zůstal ležet jako šeredná alkoholová mrtvola.

Sam, jako by se tím cítil povzbuzen, pilně připíjel Buttlerovi, vycházeje tak napůl vstříc jeho vlastní snaze, a výsledkem bylo, že Buttler dostal tak nádherná vidění, že se musel opřít lokty o stůl. V té chvíli Buttler pocítil, že Sama neopije, spíše, že víno co nevidět přemůže jeho sama, nechtěl se však přiznat před svými lidmi k této slabosti. Úkradkem, jak myslel, na ně zamrkal, chtěl, aby se domnívali, že se jen přetvařuje. Jeho pokynu bylo rozuměno zcela jinak, vzbudil v lidech spíš domněnku, jako by si přál, aby v pití pokračovali. Nebylo zde jediného muže, který by to ochotně neučinil; mnozí opřeli také hlavy o stůl a v jizbě, kde ještě před chvílí bylo hlučno, se pojednou rozprostřelo těžké mlčení.

Tu Sam Hawkens povstal, aby znovu naplnil džbánky. Pokud byla v soudku kapka vína, vnucoval pití druhým. Konečně byl soudek vyprázdněn a finderi tu všichni tiše seděli, zmoženi tvrdým spánkem, o němž nebylo možné říci, že by byl spánkem spravedlivých. Sam zkoušel několik mrkajících mužů probudit tím, že je hlučně volal, uslyšel však místo odpovědi jen bezmocné blábolení a všelijaké hlouposti, po nichž mluvčí upadali v předešlé omámení. Jen jeden z nich otevřel oči doprázdna a ptal se:

"Jsou už konečně namol, Buttler?"

"Docela namol," odvětil Sam.

"Pak ven s nimi a odkliděte je. Musím - musím dostat své peníze zpátky, Buttler!"

Když na to Sam neodpověděl, pokračoval opilec těžkým jazykem: "Proč mlčíš? Chceš je snad - pustit? To nedělej - zemřít musí! Mám snad - začít sám?" "Jen začni!"

"Pak začnu - s tím malým tlustým; kde --"

Muž sáhl po opasku, aby vytrhl nůž, vstal, nemohl se však udržet na nohou, uklouzl a padl na podlahu.

"Teď jsme to slyšeli," zašeptal Dick Stone. "Zabít nás chtěli, oloupit a hned zakopat. Trefil jsi svým tušením do černého, starý Same. Co teď?"

"To nejjednodušší: svážeme je. Řemeny a provazy tu někde budou."

Ano, provazů i řemenů se našlo dost a trojlístek zakrátko spoutal nejen dvanáct finderů, ale i Irčana a starou černošku, která spala v kuchyni. Sam pak zanechal své přátele v chatě a spěchal do tábora vystěhovalců. Když se k němu blížil, uslyšel mladý hlas:

"Who is there? I shoot - kdo je to? Střelím!"

"Sam Hawkens je to," odpověděl maličký.

"Už? To je znamenité. Přistupte blíže, sir. Domnívám se, že váš brzký příchod je dobré znamení."

"Může být také špatné. Co kdybych třeba musel utéci?"

"Pak by s vámi byli vaši dva přátelé. Bez nich byste určitě neutekl. Protože však zůstali v osadě, mám zato, že si stojíte dobře. Pojděte dál, sir. Přelezte přes oj vozu."

"Na to jsem příliš malý. Raději ji podlezu."

Sam podlezl a rozhlédl se. Zpozoroval, že z vozů byl utvořen čtverec, a že zvířata byla sehnána do jeho středu. Bylo tedy dbáno jeho rady - ovšem teprve teď, když starý Schmidt byl vlastní škodou poučen. Strážce, který na Sama zavolal, mu nyní podával ruku na uvítanou. Byl to Ši-so, syn náčelníka Navajů. Mluvil nejčistší angličtinou.

Sam, když se s mladým Indiánem pozdravil, řekl:

"Nuže, teď probudíme spáče a promluvíme si s nimi! Avšak - počkejme! Co to? Kdo se to blíží?"

Oba naslouchali do tiché noci. Zdaleka bylo slyšet koňský dusot, blížící se od vesnice.

"Jediný jezdec!" zašeptal Ši-so. "Kdo to může být?"

"To není jezdec. Dupot těch kopyt znám až velmi dobře, jestli se nemýlím. Je to moje stará Mary, která za mnou přibíhá. Znáte ji ještě, mladý muži?"

"Ano, znám ji. Prosím však svého bílého bratra, aby mi tykal, tak jako dřív. Jsem rudý muž a chci jím zůstat. Ši-so se nezpronevěří zvykům svého kmene."

"To ti chválím, mladíku! Nezpyšněl jsi tedy tam za velkou vodou? Jsem tomu rád, neboť tak se zapíšeš starému Samovi nehlouběji do srdce. Máš mi asi mnoho co vypravovat? Ano - ale počkáme s tím na příhodnější dobu."

Mary zatím doběhla až k oji, u které Sam dosud stál, a otírala si hlavu o jeho rameno. Hlasitým hovorem se zatím probudilo několik spáčů, kteří se hned přišli zeptat, kdo jejich tábor navštívil. Sama ovšem vidět nemohli, neboť táborový oheň byl uhašen. Starý Schmidt ovšem Sama uvítal docela jinak než poprvé, a nařídil hned, aby byl oheň znovu rozžehnut. Když plameny ozářily prostranství, představil Ši-so Samovi všechny přítomné. Tři mladší, ale již ženatí vystěhovalci se jmenovali Strauch, Ebersbach a Uhlmann; Ši-soův mladý přítel se jmenoval Adolf Wolf.

Víc zatím Sam nechtěl vědět. Ženy a děti, z nichž žádné nebylo docela maličké, přišly rovněž k ohni; scout ovšem nemohl také chybět, když začal Sam svým originálním způsobem líčit svoje dnešní dobrodružství s findery. Kromě mladého Indiána nikdo z posluchačů dosud Sama neznal. Když se od něho dozvěděli, jak získal sázky, jak se mu podařilo findery zpít a zmocnit se jich, což všechno Sam líčil se skromností jemu vlastní, prostě a bez příkras, poznali, že tento malý, nepatrný mužíček není nějaký obyčejný západácký tulák a budižkničemu. To cítil i starý Schmidt; proto, když maličký skončil své vypravování, podal mu pravici a řekl smířlivým tónem:

"Už vidím, že vás musím poprosit za odpuštění, pane Hawkensi; podceňoval jsem vás. Doufám, že se na mne proto nezlobíte."

"Budu se chránit, abych se na vás zlobil. Musím se dost často zlobit sám na sebe a to mi úplně stačí. Kašpar je odvolán a bude na něho zapomenuto, jestli se nemýlím."

"Vy tedy tvrdíte, že těch dvanáct darebáků jsou pověstní finderi?"

"Ano."

"Stone a Parker si myslí totéž?"

"Ano."

"Pak máme tedy dost příčin, abychom jim zkrátka přistříhli křídélka anebo je dodali do nejbližší věznice. Budeme je do rána hlídat a zítra je předáme nejbližšímu šerifovi."

"To ne, to neuděláme."

"A co tedy?"

"Necháme je běžet."

"Pustit je chcete? Pustit zločince, kteří vám ukládali o hrdlo?"

Máte všech pět ?"

"Myslím, že mám, jestli se nemýlím, a k tomu v hlavě, neboť v botách nejsem zvyklý nosit své smysly s sebou, pane Schmidte. Na vás je hned vidět, že jste přišel do Ameriky přes velkou louži a že se na Západě nevyznáte. Kterému šerifovi je chcete odevzdat? Myslíte, že tu najdete policejní úřad? A i kdybyste šerifa našel, bude mít dostatečnou soudní moc? Mohu ostatně soudci dokázat, co o finderech tvrdím?"

"Myslím, že ano!"

"Ne! Pokládám ty muže za findery, poněvadž je jich dvanáct a protože se jeden z nich jmenuje Buttler. Je to však dostatečný důkaz? Tvrdím, že nás chtěli zavraždit, neboť to jeden z nich v opilství vyžvanil. Tvrdím i to, že měli v úmyslu vás přepadnout. Co tomu všemu však řekne šerif? Dejme tomu, že udání přijme a findery zavře, a pak nás zdrží několik dní a zatáhne nás do tolika úředních tahanic, že vzteky zmodráme."

"Nuže, dobrá! Utvořme tedy sami svou jury. Odsoudíme ty ničemy k smrti, dáme každému kuličku do hlavy a bude pokoj!"

"Bůh uchovej, to nedovolím! Copak jsem vrah? Kuličkami si pohrávám jen tehdy, jsem-li přepaden, v sebeobraně nebo v nebezpečí života."

"Chcete tedy ty chlapíky skutečně pustit na svobodu?"

"Ovšem."

"A jen tak - docela bez trestu?"

"Ne. Právě proto, abych je potrestal, pustím je na svobodu."

"Co říkáte, sir, je proti zdravému rozumu!"

"Že je to proti zdravému rozumu, pane Schmidte? Kdepak, moje rozhodnutí má veliký a praktický význam, který vy ovšem nepochopíte. Člověk k tomu potřebuje mít trochu za ušima, nebo aspoň pod čepicí, něco, co tam nemáte vy, pane Schmidte, hihhi!"

"Chcete mne urážet, pane?" vybuchl Schmidt, zapomínaje na všechna svá krásná předsevzetí.

"Urážet? Ne. Vždyť ani já jsem se necítil uražený, když jste se mne prve ptal, mám-li všech pět pohromadě. Vysvětlím vám hned, že nepodniknu žádný nesmysl. Nemáme-li ještě po ruce důkazy, soudíme-li jen podle domněnek, pak bude třeba, abychom si důkazy opatřili. Pustíme-li chlapíky na svobodu, přepadnou jistě vaše vozy, my je při tom pěkně popadneme za límec; a pak budeme mít důkazy, které jim půjdou k hrdlu, jestli se nemýlím."

"Cože? Přepadnout se máme dát?"

"Ano, pochopitelně."

"To je nemožné, pane! To je příliš nebezpečné! Někdo z nás by při tom mohl přijít o život."

"Na to nemyslíme! Záleží na tom, popadneme-li koně u huby nebo za ocas. Spolehněte se na Sama Hawkense! Starý coon si musí ještě vymyslet nějakou vějičku, na níž uváže všech dvanáct darebáků. Ostatně ještě si o tom promluvíme; musím se dříve poradit s Dickem Stoneem a Willem Parkerem. Hlavní věc, pro kterou jsem přišel, je splnění slibu, který jsem vám dal, totiž: náhrada za ukradeného vola. Chcete si pro ni dojít?"

"Okamžitě! Jen se ptám, budou-li chtít finderi zaplatit celý obnos?"

"Proč by ne?"

"Poněvadž ukradli jen jednu kýtu a zbytek jsme si vzali my, abychom jej sami snědli."

"To na věci nic nemění. Vůl je zabit a musí být zaplacen. Pojdte si pro peníze, ale raději nevyslovujte mé jméno, tak jak jste to předtím činil. Mám dobrý důvod je před finderi zatajit."

"Kolik mužů s námi půjde?"

"Jen vy sám, pane Schmitte, víc není potřeba. Ostatní ať tady zůstanou, zapřáhnou voly a připraví vozy k odjezdu, abychom mohli hned, jak se vrátíme vyrazit na cestu do Tucsonu."

"Teď, v noci? Musíme si přece odpočinout! Chtěli jsme se vydat na cestu až zítra ráno."

"To není možné. Jak se věci utvářely, bude nejmoudřejší, vzdáte-li se prodnešek odpočinku."

Tu se ozval z kroužku žen mohutný hlas, který velmi rezolutním způsobem vyjádřil mínění své majitelky:

"To tedy ne, panáčku, z toho nebude nic! Lidé si potřebují v noci odpočinout a dobytek také. Zůstaneme zde!"

Sam udiveně vzhlédl. Odpor ze ženské strany a k tomu ještě vyslovený takovým tónem, skutečně neočekával. Žena byla mohutné, kostnaté postavy, skoro mužského vzezření a kdyby byl oheň plápolal jasněji, nebo za jasného dne, byl by maličký postřehl, že se pod jejím směle staveným nosem rýsuje temná čára, kterou nebylo možno při nejlepší vůli pojmenovat jinak, než - knír.

"Ano, jen se na mne dívejte jak chcete!" pokračovala žena, když postřehnula udivený lovcův pohled. "Už to jinak nebude. Ve dne se jede a v noci se spí. To by mohl přijít každý a obracet nám náš domácí pořádek vzhůru nohama!"

"Promiňte, lady," odvětil Sam, "ale svůj návrh jsem podal jen s ohledem na vaši bezpečnost a ve váš prospěch."

"Mlčte, mně nebudete nic malovat!" odvětila žena odmítavě. "Pořádný člověk se nebude potloukat v noci a v takovéhle tmě po Americe. Ano, kdybychom byli doma, dala bych si snad říci, ale v cizích světadílech se hezky čeká, až bude bílý den. Rozumíte?"

"Ovšem, že vám rozumím, milá paní, ale myslím -"

"Milá paní?" přerušila ho žena. "Nejsem žádnou vaší milou paní! Víte vy vlastně, kdo jsem, co jsem a jak se jmenuji?"

"Jste, nemýlím-li se, manželkou některého z těchto čtyř gentlemanů?"

"Džentlmanů! Mluvíte se mnou pořádně; tady nejsou žádní vaši

džentlmani! Já jsem paní Ebersbachová, rozená Morgensternová

a ovdovělá Leiermüllerová. Tuhle ten..." přitom ukázala na jedno

ho z vystěhovalců je můj nynější choť a manžel, kovářský mistr

Ebersbach. A abyste se snad nemýlil, ten nebude tančit podle toho, jak vy mu napískáte, nýbrž bude se řídit podle mne, která jsem o jedenáct let starší než on a musím tedy mít víc rozumu a zkušeností než on. Já tady zůstanu a on zůstane se mnou. My se s vámi v noci nebudeme potloukat někde po světě!"

Vystěhovala mlčeli jako pění. Tu Sam Hawkens zamžikal svýma živýma očkami kolem sebe a prohodil:

"Jsou-li pánové zvyklí tuhle vzácnou lady úplně ve všem poslouchat, pak prosím, aby alespoň prodnešek byla učiněna malá výjimka"

Chtěl mluvit ještě dál, ale žena mu rázně vpadla do řeči:

"Dost! Už ani slovo! Výjimka! Myslíte, že já připustím nějakou výjimku? To mě tedy špatně znáte! Já jsem ta, podle které se tady všechno musí řídit, jen já; rozumíte? Kdo platil až dosud všechny útraty? Kdo zaplatil cestovné? Či jsou voli, či jsou vozy a všechno ostatní? A kdo bude muset i dále všechno platit, platit a zase platit? Já, já, já! Já jsem kapitál! A teď" - rozhlédla se pánovitě - "teď všichni na kutě!"

- Opět nikdo z mužů nepromluvil ani slovo, dokonce ani Schmidt, který, jak se zdálo, byl vůdcem celé společnosti a zvečera dával Samovi pocítit svoji moc v táboře, neodvážil se nic namítat. Tu povstal Sam od ohně, u něhož dosud seděl, a promluvil docela lhostejně:

"Jak se lady líbí. Přeji vám všem dobrou noc, jestli se nemýlím. Je to naposledy, hihihhi, neboť jsem přesvědčen, že se dnes oddáváte také poslednímu spánku."

Obrátil se, aby odešel, ale v tom již stála panovačná žena před ním, uchopila ho za ramena a přepadla otázkou:

"Poslední spánek? Co tím myslíte, maličký človíčku, co tím myslíte?"

Když tak vedle něho stála, byla o dobré dvě hlavy vyšší než Sam. Malý mužík se však nezalekl, přivětivě se zašklebil a odpověděl:

"Myslím tím, lady, že se už ráno neprobudíte."

"A pročpak ne?"

"Protože budete mrtvá."

"Mrtvá? To mi ani nenapadne! Paní Rosalie Ebersbachová ještě hned tak neumře!"

"Myslíte, že oněch dvanáct finderů, s nimiž se za chvíli seznámíte, bude mít shodné mínění s paní Rosalií Ebersbachovou?"

"Ti? Ti nám nemohou ublížit, neboť jsou v poutech, jak jste nám sám vypravoval!"

"Zajisté, ale brzy se osvobodí a přepadnou vás, jakmile já a moji dva přátelé je opustíme."

"Vy chcete odejít, vy je chcete opustit?"

"Ale to se rozumí!"

"Kam?"

"Do Tucsonu."

"A proč to? Vaší povinností přece je, abyste lupiče hlídali tak dlouho, dokud nebudeme v bezpečí! Co si mám o vás myslet, chcete-li teď v noci zmizet jako jarní sníh na slunci?"

"Myslete si cokoliv chcete."

"Krásná řeč, namouvěru, krásná řeč! Nevíte snad, starý muži, že povinností každého 'džentlmena', jak vy tomu říkáte, je, aby byl pozorný k ženám a aby je chránil? A Rosalie Ebersbachová není jen obyčejná žena, rozumíte?"

"Ovšem, rozumějte však také vy: kdo se svěřil mé ochraně, musí mne poslouchat! Máte být přepadeni. Stane-li se to zde, až se uložíte ke spánku, budete ztraceni. Nestane-li se tak, nebudeme mít vůbec důkazy. Abychom si důkaz zajistili, musíme do Tucsonu, kde chci požádat velitele vojenské posádky, aby vám dal k ochraně četú vojáků. Proto musíme hned vyrazit, abychom byli již brzy ráno v Tucsonu a mohli připravit past, do které findery polapíme. Dovedete to pochopit, vážená paní Ebersbachová, rozená Leiermüllerová?"

"Ale - ale - ale, proč jste to neřekl hned, milý příteli?" otázala se rezolutní žena tónem již docela změněným. Ostatně jsem ovdovělá Leiermüllerová a ne rozená. Mluvíte-li se mnou rozumně, jsem ochotna vám hned vyhovět - jen kdybyste vy muži mluvili rozumně vždycky. Můj Bože, s vámi je kříž! Zapřáhneme tedy voly a připravíme vozy k odjezdu. Ale Schmidt s vámi sám nepůjde, z toho nebude nic. Já sama si chci ty ničemníky prohlédnout. Počkejte trochu, dojdou si pro svou pušku."

Odešla k vozu, kde se zmocnila zbraně. Když se vrátila, vyskočil její muž:

"Zůstaň zde, Rosalie, to není nic pro tebe. Půjdu sám."

"Ty?" odvětila opovržlivě. "Ty zde zůstaneš, sedni a nehraj si na muže a na hrdinu, víš, že to nerada vidím. Budeš čekat, až se vrátím!"

Obrátila se pak k Samovi, který tu stál, dusil v sobě tichý smích a s ním i se Schmidtem se pak vydala na cestu tichou vesnicí.

Když vešli na druhém konci vesnice do chaty, byli již findeři opět při vědomí, a Buttler se právě zlostně hádal se Stoneem a Parkerem.

"Co chce ten chlap?" tázal se Sam Hawkens svých přátel.

"Co by mohl chtít," odvětil Stone. "Diví se, že máme my je a ne oni nás. Ptá se, je-li tohle dík za to, že nás pozvali, abychom s nimi jedli a pili."

"Yes!" zvolal Buttler zuřivě a namáhal se pozvednout hlavu, "co vás to napadlo, zacházet tak sprostě se spícími lidmi? Přijali jsme vás pohostinsky mezi sebe, neurazili vás a neublížili vám, ani když jste mne obehrali o peníze, a za všechno"

"Neublížili jste nám - ale vůbec k čemu plýtvat slovy? Víme o vašich úmyslech a známe je dopodrobna, víme, že jsme měli padnou za oběť vaší chamtivosti, a jako skromný dík za to všechno, vás teď odevzdáme nejbližšímu šerifovi."

Buttler se hlasitě zasmál.

"A uvěří ten váš šerif tomu, co povídáte? Kde máte důkazy?"

"Prozradili jste se sami v opilství."

"A kdyby tomu tak bylo, žádný soudce nedá na opilcova slova, jež nemají před zákonem cenu. Vaše mínění stojí na hliněných nohou, sir, dejte si říci! Jen zavolejte svého šerifa, počkáme na něj klidně a beze strachu."

"Well," odpověděl Sam, "vidím, že v tomhle máte pravdu. Můžeme sice odpřisáhnout, co jsme od vás slyšeli, ale tím bychom ztráceli zbytečně čas, proto vám ochotně slíbím, že se raději udání vzdáme."

"Lepší myšlenka vás vůbec nemohla napadnout. Teď však doufám, že nás zbavíte také pout!"

"Jen ne tak zprudka, sir! Musíme si s vámi dříve promluvit slovíčko."

"Mluvte tedy, ale rychle! Co ještě chcete?"

"Musíte zaplatit vola, kterého jste zapíchli."

"Proč se o toho vola zrovna vy staráte?"

"Protože se nás záležitost s ním také trochu týká. Připojili jsme se k těmto vystěhovalcům, kteří chtějí stejně jako my nahoře v horách chytat bobry a medvědy do pastiček. Stali jsme se jejich společníky a pokládáme proto za svou povinnost, postarat se, aby jim byla škoda nahrazena."

"Do té věci vám nic není!" prohlásil Buttler. "Nedáme vám nic."

"Nevermind, co nedáte po dobrém, vezmeme si po zlém, hihhihi! Zač může dnes být takový vůl, Mr Buttlere?"

"Ať je zač chce. Nemáme peníze, protože jste nás o ně svými zázračnými sázkami obral."

"Což vás ovšem velmi málo rozčílilo, protože jste nás na oplátku chtěli později obrat vy, ovšem méně slušným způsobem. - Nu, řekněme tedy sto padesát dolarů, ne?"

"Chachacha, třeba sto padesát tisíc. My platit nemůžeme."

"Penězi ne; to vím, ale snad ani nebude peněz třeba. Nebo máte kapsy tak zcela prázdné?"

"Zounds! Chcete nám je snad vyprázdnit?"

"Proč ne?"

"Sir, jste zloděj!"

"Nechci se k vám přirovnávat, ale tentokrát mám skutečně chuť si jednou zafušovat do vašeho řemesla."

"Jestli sáhnete na náš majetek, učiníme na vás oznámení!"

"To by mne mohlo jen velice potěšit! Rád bych věděl, co by vám šerif řekl, až by vás spatřil. Let' s go, Dicku a Wille, prohlédněte jejich kapsy!"

Dick a Will se hned s potěšením pustili do díla. Findeři se bránili, nebylo jim to však nic platné; jejich kapsy byly obráceny naruby. Našlo se mnoho různých předmětů, a mezi nimi jedny velmi cenné kapesní hodinky, o nichž se mohlo s určitostí říci, že jsou ukradené. Sam je vzal, ukázal Schmidtmu a ptal se:

"Pánové nemají bohužel hotové peníze. Vzal byste náhradou tyto hodinky?"

"Když nemají peníze, co mám dělat?" odvětil tázaný; "jen se ptám, zdali to později neodpykám. Když půjdu hodinky prodat, nikdo mi tady za ně skutečnou cenu nezaplátí."

"Nemějte obavy. Neutrpíte škodu ani za cent. Tyto hodinky mají čtyřnásobnou cenu vašeho dobytčete; spolehněte se na to."

"Ale mé svědomí, pane!"

"Jak to?"

"Dovolí mi, abych přijal tyto předměty?"

"Proč ne?"

"Co kdyby byly kradené?"

"To pravděpodobně jsou."

"Pak patří ukradenému a ne mně."

"Správně řečeno; ale jejich majitelé by je stejně už nikdy nedostali zpět. Kdo ví, zdali jsou ještě naživu. A kdyby tomu tak i bylo, můžete si hodinky klidně vzít. Jsou zde docela jiné poměry, než ve vaší staré vlasti."

"Tam je povinností každého nálezce, aby nalezený předmět, nemůže-li sám zjistit jeho právoplatného majitele, odevzdal úřadům."

"Ano, tam jsou úřady, ale zde? Nenajdete prostě úředníka, který by si dal práci, aby poškozené vyhledal. Schovejte tedy hodinky klidně do vlastní kapsy a učiníte-li tím snad někomu bezpráví, beru zodpovědnost na sebe."

"Když je to tak, pak by ode mně byla hloupost, kdybych se ještě zdráhal."

Schmidt dal hodinky do kapsy, ale když to Buttler spatřil, vykřikl:

"Co to znamená? Co dělá ten člověk s mými hodinkami? To je..."

"Jazyk za zuby, ničemo!" zahromoval Sam. "Vzal si je jako náhradu za své zabitě dobytče, a ty buď rád, že tě nedostihne ještě horší trest! Ostatně my se naprosto nevzpíráme zúčtovat s vámi veřejně. Jedeme odtud do Tucsonu a zítra večer budeme tábořit za Tucsonem na křižovatkách. Můžete nás následovat a vzít s sebou policii, které se rádi ze svých činů zodpovíme."

"Yes, to učiníme, zcela jistě to učiníme. Přijdeme a vezmeme si, co jste nám ukradli. A teď, když jste s námi hotovi, rozvažte nás!"

"Zbláznil jsi se, Buttler? Ne, holoubku; kdybychom vás propustili, navštívili byste náš tábor ještě dnes, místo zítra. Zůstanete ležet tak jak jste. Až se rozední, tak snad někdo přijde, aby vám uvolnil pouta."

"Pak ať se vám peklo odmění za to, jak s námi jednáte!"

"Thank you very much, sir! A abyste nám nemohli způsobit nějakou nepředvídatelnou škodu, dovolíme si vám teď ještě zkonfiskovat vaše náboje. Můžete si je zítra u nás vyzvednout i s hodinkami. Do té doby vám je budeme opatrovat."

Hawkins, Stone i Parker vyjmuli náboje ze všech pušek a pistolí, vyprázdnili nábojnice finderů a všechny náboje, prach i kulky vzali k sobě, nikterak nedbajíce bezmocného vzteku, který zmítal jejich zajatci.

Paní Ebersbachová byla po celou tu dobu tichou pozorovatelkou událostí, které se odehrávaly před jejima očima. Nerozuměla sice slovům, která tady byla pronášena, dovedla si však všechno dobře vysvětlit. A ještě jedna nemá svědkyně byla přítomná - Samova Mary, která svého pána následovala až sem. Stála předním tělem v místnosti a sledovala každý pohyb svého pána s velikou pozorností.

Když bylo s Buttlerovou bandou skoncováno, opustili všichni Irčanovu chatu, zavřeli zvenčí dveře a přivalili k nim veliký kámen. Mary je pak spokojeně následovala do ležení vystěhovalců. Uvykla chodit za svým pánem všude jako věrný pes, pokud jí znamením nedal najevo, že má zůstat na určitém místě.

* * *

V táboře byly zatím provedeny všechny přípravy k odjezdu, takže když se Sam se společníky vrátil, mohlo být hned nastoupeno k pochodu.

Scout jel v čele, a s ním na špici celé skupiny jeli i oba mladíci, které velice těšila tato noční procházka. Pak následovaly vozy provázené Dickem Stoneem a Willem Parkerem, zatímco Sam s kantorem-emeritem uzavíral průvod. Hawkins si úmyslně vybral tohoto společníka, od něhož - jak doufal, získá nejlepší zprávy o poměrech osob, tvořících tuto malou karavanu. Musely to být zvláštní, velmi zvláštní poměry, které tyto lidi spojily k cestě na Divoký západ, tak si řekl po všem, co v táboře až dosud viděl a zažil. Originální saský kantor-muzikant; rezolutní paní Ebersbachová; syn náčelníka Indiánů, vracející se z Evropy, a jeho mladý přítel, který jako by k ostatním ani nepatřil; to byly ovšem osoby, které mohly vzbudit Samovu zvědavost v nejvyšší míře. Kantor sám vyšel jeho zvědavosti neobyčejně rychle vstříc, protože hned potom, když se vozy daly do pohybu, započal rozhovor otázkou:

"Tak tedy naše paní Rosalie s vámi byla u oněch mužů, kterým zde říkáte finderi? Ta jim asi řekla důkladně své mínění! Víš, jak znamenitě umí zacházet jazykem, chce-li a má-li k tomu příležitost. Co jim řekla?"

"Ani slovo."

"Ani slovo? To je podivné! Měl jsem zato, že s nimi bude jednat hodně fortissimo."

"Copak mluví anglicky?"

"Jen několik slov, které pochytala cestou."

"Nu, a jak myslíte, že tedy mluvila s lidmi, kteří rozumí jen španělsky nebo anglicky? Deset nebo dvanáct cestou pochycených výrazů na žádné vydatné kázáníčko nepostačí. Ostatně měl jsem dojem, že ji odvaha poněkud přešla, když spatřila těch několik divokých postav, které jsme jí představili."

"Odvaha? Tomu nevěřím! Paní Rosalie se nebojí ničeho a nikoho, ať je vznešený nebo divoký. Ta má pro strach uděláno, ta je zvyklá, aby bylo po jejím."

"To jsem pozoroval. Když na mě spustila, všichni jste mlčeli jako ryby, jestli se nemýlím."

"Ano, ano, tak se musí v její přítomnosti chovat každý, kdo nechce, aby se mu na hlavu sneslo hromobití. Ale jinak, milý pane, je to velice dobrosrdečná dáma a je možné si ji dokonce ovinout kolem prstu, když s ní člověk umí jednat. Odmluvy však nesnese."

"To je velká chyba, jestli se nemýlím. Když věci nerozumíme, musíme se dát poučit."

"Ó, paní Rosalie rozumí všemu!"

"Nu ovšem. Zdejší poměrům rozumí velice dobře, hihhi! A jak se chovat v případech jako byl dnešní, ví také."

Budou-li se častěji podobné scény jako byla dnešní opakovat, bude si muset ctihodná lady dát velmi dobrý pozor, aby celou vaši společnost neuvedla do nebezpečí."

"Tomu nevěřte! I když něčemu nerozumí, nebo když něco nezná, umí se velmi rychle vpravit do situace. Přece jste pozoroval, že se nakonec podvolila vašemu vedení."

"Tak se mi zdá, že před ní máte velikou úctu, pane kantore."

"Pane kantore-emerite, smím-li prosit! Je to kvůli přesnosti, protože jsem se svého úřadu vzdal a následkem toho jej už nezastávám. - Ano, mám ji ve veliké úctě, a ona si to zaslouží. Je to znamenitá a hudebně vzdělaná žena."

"Ach, hudebně vzdělaná, hihhihi! Komponuje snad také?"

"Ne, pouze hraje."

"Na co?"

"Na tahací harmoniku."

"All devils, to je ovšem na ženu nejvyšší úctyhodné! Tahací harmonika! Znamenitý instrument, jestli se nemýlím. Ano, hraje-li na tahací harmoniku, pak musím před ní smeknout svou paruku, hihhi! Ještě jsem neslyšel, že by dáma hrála na tahací harmoniku."

"Já také ne. Paní Rosalie je první hudebnicí na harmoniku a vydělala si tím už mnohý tolar."

"Byla snad členem kočující umělecké společnosti?"

"Ne, hrávala k tanci."

"Skutečně?"

"Ano."

"Bravo! Myslel jsem však, že vy nepokládáte tanec za nic pozoruhodného."

"Ovšem; tady je však nutno vzít ohled na poměry. Paní Rosalie je rodem Morgensternová "

"Vím, sama mi to řekla."

"A přivdala se do mlýna u Heimbergu -"

"Ah, pan Leiermüller, byl tedy mlynářem -"

"- k mlýnu patřil i hostinec s tanečním sálem. Obchod byl velmi zanedbaný, než se jej ujala ona. A hle, zde se opět naskytl do očí bijící důkaz, jak znamenitou cenu má hudba, jak je dokonalé umění, které své adepty neopustí, ať jsou mužského nebo ženského rodu. Paní Rosalie si koupila tahací nástroj, naučila se na něj hrát a pomocí své hry zlákala k tanci mládež z celého okolí. Protože hudbu obstarávala sama, nemusela za prvé platit muzikantům a za druhé přijímala sama slušný peníz; za jedno kolo dva až tři desetníky. Schvaluji, že to nedělala laciněji, neboť člověk, kterého zušlechtily múzy, má povinnost si dát za své umění zaplatit. Je samozřejmé, že se ve mlýně jen netancovalo, nýbrž i jedlo a pilo; hospoda znamenitě vzkvétala a když konečně starý Leiermüller zemřel, seděla jeho vdova na plném pytlí peněz. Byla nejbohatší ženou široko daleko, později prodala mlýn za vysokou cenu a stala se ženou našeho kováře -"

"Aha! Toho, který ji tak pěkně poslouchá, jako vy všichni!"

"A proč by neposlouchal?"

"Nevím. Raději mi řekněte, proč se paní Rosalie rozhodla jet do Ameriky?"

"Na tu znamenitou myšlenku jsem ji přivedl já."

"Vy? Hm! Paní Rosalie přece mohla sedět doma, kde netrpěla nouzí."

"Myslíte, že se člověk musí stěhovat jen z nouze?"

"Nu, nějaká vnitřní nebo vnější příčina k tomu být musí. Nějaký tlak..."

"Tlak, ano, to je to - tlak to byl! Náhle, rychle, honem, chtěla do Nového světa. Půjčil jsem jí knihy, kovárna málo vynášela; znelíbilo se jí doma. A když konečně slyšela, co mi vypravoval Hobbler Frank, a když jsem jí řekl, že chci hrdiny své opery hledat v Americe, zahořela jako snop slámy a chtěla jet se mnou."

"A jak jste se s ní vlastně seznámil? Jste z Klotzsche, a ona žila v Heimbergu. Jsou ta místa tak blízko u sebe?"

"Ne. Heimberg je v horách a Klotzsche v rovině. Ale já sám jsem v Heimbergu zrozen a často jsem si se svými krajany psal. Také jsem tam někdy zavítal. Ostatně, teď si vzpomínám. Ta stěhovací horečka by nebyla paní Rosalii tak rychle přepadla, kdyby se náhle neobjevila Wolfova záležitost."

"Jaká záležitost?"

"Vy o tom nevíte?"

"Ne."

"Tak poslouchejte! Heimbergský lesník Wolf má zde v Americe bezdětného bratra, který je vlastníkem velikých lánů lesa, má znamenitá stáda a dokonce i stříbrné doly. Tento bratr prosil lesníka Wolfa, aby mu sem poslal svého syna, kterého chce učinit svým nástupcem a dědicem, bude-li se mu v Americe líbit. Lesní se otázal svého syna, který v té době studoval na Tharandtské lesnické akademii, a ten projevil hned chuť se podívat do Ameriky, ovšem až odbude poslední zkoušky."

"Neučinil tak z lehkomyšlnosti nebo z nelásky k rodičům?"

"Bůh uchovej! Právě naopak! Lesní byl obdařen četnou rodinou a jeho příjmy jsou velmi malé. Celá rodina proto neměla na různých ustláno, a oběti, jež si vynutily studie nejstaršího chlapce, těžce doléhaly na všechny její členy."

Nebylo ani pomýšlení, aby i mladší synkové nastoupili lehčí dráhu životem, ačkoliv to byli vesměs dobří chlapci. Jen proto uposlechl Adolf ochotně strýcovy výzvy. Věděl, že musí rodiče na delší dobu opustit, doufal však, že jako nástupce a dědic bohatého amerického strýčka snáže svým sourozencům dopomůže k lehčímu životu."

"To je hezké předsevzetí. Uposlechl této výzvy?"

"Ano."

"Kde je?"

"Vždyť jste ho viděl."

"Já? Kde?"

"Zde. Cválá na svém koni v čele vozů."

"Ten mladík? Jak tomu mám věřit? Takový mladík přece nemůže být absolvovaným lesním akademikem?"

"A přece je tomu tak. Přinesl si ze školy nejlepší vysvědčení, a věřím, že jeho vědomosti přinesou lesnímu majetku jeho strýce mnoho užitku. Byla tu ovšem ještě jedna příčina, která ho do Ameriky táhla a tu příčinu je možné pojmenovat jen indiánským slovem: Ši-so."

"To je jméno syna náčelníka Navajů."

"Ovšem. Jak jsem slyšel, vy toho náčelníka znáte. Nemohl byste mi říci, proč svého syna vypravil do Evropy?"

"To mohu."

"To mne velice těší. A můžete mi to odzpívat hned prima vista, nebo je to snad spojeno s nějakým tajemstvím?"

"Není důvod, proč bych tu věc tajil, naopak, jednání šlechtěného náčelníka Navajů je důkazem, že i mezi Indiány se najdou lidé, kteří nad své krajany, pokud se vzdělanosti týče, vysoko vynikají. Za starých dob přepadl jakýsi nepřátelský rudý kmen vystěhovaleckou výpravu; všichni do jednoho byli Indiány pobiti, až na jedno mladé děvče, které si rudoši vzali s sebou do tábora. Náčelník ji uchránil a přivedl ke svému kmeni. Měla se tu nejprve vzpamatovat ze svého neštěstí a z lítosti a pak ji chtěl odevzdat do péče nejbližší osadě bělochů. Bylo o ni dobře pečováno a ještě lépe s ní zacházeli. A dívka? Její příbuzní byli zabiti, neměla nikde známé; v osadě, kam měla být dopravena, byla cizinkou: zkrátka, zalíbilo se jí u Navajů, a potom, co se zamilovala do náčelníka Nitsas-ini - Velkého Hromu - se stala jeho ženou. Po celý život toho nelitovala a žila s ním velmi šťastně."

"Je to možné?" vykřikl kantor. "Indián a běloška!"

"Indián? Zdá se, jako by v tom slově bylo pro vás něco opovrhlivého. Uvědomte si, že Bůh je otcem a stvořitelem všech lidí bez rozdílu pleti. Poznal jsem mezi Indiány muže, před nimiž by se mohlo tisíc, dokonce sto tisíc bělochů stydět. Nitsas-ini je jeden z nich. Jeho bílá žena nebyla snad nějak vysoce vzdělaná miss, ale jako Evropanka vynikala vzděláním v každém ohledu nad všemi rudými ženami a dívkami. A to přineslo celému kmeni štěstí. Stala se vzorem pro všechny squaw a jejich dcery. Udávala v kmeni nový tón; vytvořila mu nové podmínky života; sám náčelník se stal jejím nejoddanějším žákem a neměl nic proti tomu, když s dětmi, jimiž ho později obdařila, mluvila anglicky, vyučovala je a kupovala jim knihy. Pak poznala i Vínnetoua, velkého náčelníka Apačů, s ním přišel i Old Shatterhand, přítel a ochránce všech dobře smýšlejících rudých mužů. Oba s potěšením pozorovali dílo bílé squaw, která přinesla svému kmeni požehnání. Oba zůstali delší dobu u Navajů a často je i pak navštěvovali, aby ženě pomáhali dobudovat a upevnit její dílo. Onen navajský kmen pak už nikdy nevedl krvavé války a sáhl-li ke zbraním, pak jen z přinucení, v sebeobraně. Jeho příslušníci jsou přáteli bělochů a nebyli proto také nikdy pronásledováni; zachránili celý svůj územní majetek, třebaže se museli poněkud podvolit jeho rozdělení a ohraničení podle předepsaných zákonů. Tito Navajové jsou majitelé úrodných pastvin a obrovských lesů; jejich bohatství roste rok od roku a třebaže různí bílí squatteři a rafteři žárlivě pošilhávali po jejich majetku, přece s nimi nesvedli nic, protože vláda Spojených států, ačkoliv nepokládá území Navajů za indiánskou rezervaci, přece jej má za právoplatný územní majetek, který, protože se nachází v rukách právoplatných držitelů, požívá plné ochrany zákona. Člověk by mohl toho území skutečně pokládat za civilizované, kdyby se dala jeho divukrásná příroda srovnat s tím, co nyní nazýváme civilizovanou krajinou. Velký Hrom byl dost prozíravý, aby uznal, že jeho vědomosti pro budoucnost kmeni nepostačí, a že jeho nástupce bude nucen se naučit mnohem více než on. A proto na radu své bílé ženy rozhodl, že svého nejstaršího syna pošle do bělošské školy. Old Shatterhand přišel, souhlasil s tímto úmyslem a sámpak zařídil vše potřebné. Ši-so, syn náčelníka byl poslán do Evropy a svěřen ústavu, který jej vychovával."

"Vím," vpadl mu do řeči kantor. "Znám ten ústav, je to ona škola, na níž se i Adolf Wolf připravoval k akademickému studiu. A proč se měl Ši-so vzdělávat právě v lesnictví?"

"To nechápete? Jeho kmen má obrovský lesní majetek. Chlapec měl získat potřebné vědomosti k tomu, aby uměl to bohatství, které v jeho lesích vězí, nejen řádně využít, ale i rozmnožit je. Lesní hospodářství Spojených států je dosud velice zanedbané, a právě

Ši-so má svůj kmen zachránit před škodami, které z toho mohou

vzejít. Ale pokračujeme! Chtěl jste mi přece, pane kantore, vyprávět o tom, jaký vliv měli oba lesníci akademici na statečnou paní Rosalii?"

"Ovšem, ale především vás musím znovu prosit, abyste laskavě vzal na vědomí okolnosti, že už nejsem v úřadě a že kvůli přesnosti musím být osloven jako kantor-emeritus. Nesmím se chlubit odloženým peřím; vy byste to jistě také nedělal. Jestliže vynecháváte neustále toto důležité slovíčko, budete ve mně důvodné podezření, že ve mně vidíte opravdu jen kantora a ne nadaného miláčka múz, který se dal jen proto emeritovat, aby mohl vyhovět svému naléhavému uměleckému pudu. Nuže - Ši-so a mladý Wolf často docházeli z Tharandtu do Heimbergu a navštěvovali hostinec a později kovárnu, když se paní Rosalie provdala. Znali jsme se všichni velmi dobře. A právě v době, kdy mne Hobbles Frank vyzval, abych jej následoval za oceán, kde žijí moji hrdinové, přišlo pozvání Wolfova strýce a zároveň i zpráva, že se má i Ši-so vrátit ke svému kmeni. Jak jsem řekl, Wolfův strýc je ohromný bohatý a jeho statky hraničí s územím Navajů; to všechno bylo popudem k tomu, aby celá vesnice, jejíž obyvatelé nemají práve na různých ustláno,

pocítila touhu po změně vzduchu. Snadno se mi podařilo získat některé k tomu, aby mne sem doprovázeli."

"Pak jste tedy vlastně vy tyto ubohé lidi zavedl a svedl!" prohodil Sam vyčítavě.

"Svedl? Zavedl? Jaký je to nevhodný výraz? Já, který jsem snad tisíckrát služby boží doprovázel hrou na varhany, já, který patřím přece z poloviny k duchovnímu stavu, já že jsem ten, ve kterém je třeba hledat svůdce? Ne, ne - vůdcem jsem, ano, ale ne svůdcem! Vždyť já chci ty lidi uvést na cestu štěstí. Jsem plně přesvědčen, že je Wolfův strýc přijme vlídně. A peníze k zakoupení kusu země mají přece všichni po ruce."

"Myslím, že jsou chudí."

"Ano, někteří neměli nic, ale paní Ebersbachová jim potřebné peníze zapůjčila. Tak vidíte, jak hodná je to paní. Mohla klidně zůstat doma, vydala se však na cestu právě ze soucitu k vystěhovalcům a z přátelství ke mně - ovšem také trochu z vlastní touhy poznat Ameriku, kde, jak slyšela, požívají dámy velké vážnosti a neméně úcty."

"Nu, právě," usmál se spokojeně Sam; "a paní Rosalie Ebersbachová, rodem Morgensternová, ovdovělá Leiermüllerová - je vlastně dáma, jestli se nemýlím, hihhihi! To mi vysvětluje mnohé, co jsem dosud nechápal. Vy máte tedy všichni v úmyslu usídlit se u Wolfova strýce?"

"Ano, ovšem, jestli k tomu svolí. V případě, že nesvolí, potáhnou vystěhovala dál."

"A vy? Co vy pak chcete dělat?"

"Já? Vyhledám Old Firehanda, Old Shatterhanda, Vinnetoua a všechny ostatní. Je samozřejmé, že najdu i Hobble Franka."

"Hm. Představujete si to hledání opravdu velice jednoduše. Říkám vám, že byste mohl léta projíždět Divokým západem, aniž byste se s jedním z těch mužů setkal."

"Kdo hledá, najde. Budu se vyptávat..."

"Ano, je to tady zařízeno přesně tak jako na vesnici, kde se můžete každého kluka zeptat, kde bydlí mlynář a kde obecní ponocný. Pamatujte si, že ti, které hledáte, mohou být nedaleko vás, tábořit deset minut cesty od vás, a vůbec to nikdy nezjistíte!"

"Oho! Vytuším to; spolehněte se. Hudebník a komponista má velmi jemný sluch i cit. Koho múzy vyznamenaly svou přízní, u toho se všechny tóny shromažďují v akordech a proto se muži, které hledám, brzy kolem mne seskupí jako dobře školení hudebníci kolem svého dirigenta."

"Hm, snad budete mít štěstí! Ale teď byste měl vlézt do některého vozu a řádně se vyspat, nemyslíte?"

"Spát? A proč?"

"Poněvadž nebudeme spát zítra večer. Bude nutno stát na stráži a očekávat findery, kteří nás chtějí přepadnout."

"Jste o tom tak pevně přesvědčen, pane Hawkensi?"

"Ano. Zrána jistě některý vesničan zaslechne jejich volání, vejde do chaty a osvobodí je. Jakmile se to stane, sednou na koně a pustí se za námi."

"Do Tucsonu?"

"Ale kdepak! Ve městě se jistě nedají spatřit. Objedou Tucson a budou pak sledovat stopu našich vozů tak dlouho, až poznají, že jsme se utábořili. Abych na nic nezapomněl - sebral jsem jim jejich náboje, oni však jistě budou dost chytří, aby se v San Xavieru del Bac zásobili jinými, což asi nebude snadné, protože tam není možné dostat náboje každé ráže. Nuže, poslechněte mé rady a vlezte do některého vozu!"

"Děkuji! Nebudu spát!"

"A pročpak ne?"

"Víte, pane Hawkensi, za takové noční jízdy, jako je tato, dostávám nejkrásnější hudební myšlenky. Sbíráám náměty pro svou operu. Možná, že hned v prvním dějství pustím na jeviště takovou volskou karavanu, což při matném svitu úzkého srpku bledého měsíce bude nádherná podívaná, zvláště když při tom hudbou napodobím praskání bičů, bučení volů a rachot kol."

"Přitom bych tak chtěl být!" řekl Sam co nejvážněji. "To bude jistě neobyčejný umělecký požitek! Nuže, sbírejte si tedy své náměty a tóny a zůstaňte si vzhůru. Ale, prosím, neházejte sebou stále kupředu a dozadu! To vás přece musí neobyčejně unavovat, jestli se nemýlím."

"Ovšem, ale nemohu se bez toho obejít."

"Jak to, že nemůžete? Vždyť to i vašeho koně krutě namáhá a činí ho neschopného k další jízdě!"

"Nemohu jinak, milý pane Same. Komponuji bez ustání a neustále, komponuji i teď při hovoru s vámi. A když mi tak v hlavě vznikají melodie, musím je zkoušet, pokud se taktu týká. K tomu bych měl mít vlastně velmi citlivý přístroj, takzvaný metronom, čili měřič taktu. Poněvadž se však nemohu vláčet s tímto velepotřebným nástrojem při jízdě na koni, vynalezl jsem si metronom pohodlnější a praktičtější. Jsem sám sobě metronomem, a moje stejnoměrné pohyby dopředu i dozadu mi odměřují různé druhy taktů neobyčejně spolehlivě. Kůň to ovšem nechápe, myslí někdy jako pravý hlupák, že chci dolů, a zastaví se; to však vůbec nevadí, neboť jakmile mám svou větu v hlavě, ženu ho zase do klusu."

"A proto tedy zůstanete tak často pozadu?"

"Ovšem, stává se to častěji."

"To neděláte nijak dobře!"

"Myslíte, pane Same?"

"Zůstanete-li pozadu a přepadnou-li vás rudí nebo bílí darebáci, jste ztracen."

"Mne nepřepadnou žádní darebáci, za to vám ručím."

"Nesmysl!"

"Jen mluvte o nesmyslech, milý pane, a věřte, že vím, co mluvím. Slyšel jste snad někdy, že byl některý slavný skladatel přepaden?"

"To jsem opravdu ještě neslyšel."

"Tu to máte! Jako skladatel hrdinské opery a básník libreta jsem se svěřil zvláštní ochraně múz, a ty se zajisté budou chránit, aby mne nejdříve nadchly k nejkrásnějším a nejvznešenějším hudebním myšlenkám, a pak mne daly přepadnout nebo dokonce zabít, čímž by všechny mé božské nápady přišly opět nazmar. To by bylo zrovna tak, jako by švec ušil pár pěkných nových bot a pak je hodil do kamen, aby je zase zničil. Nebo myslíte, že múzy jsou hloupější než chytrý obuvník?"

"To nemohu říci. Nikdy jsem žádnou z těch ženských neviděl ani s nimi nemluvil. Protože však nemohu po celou noc být po vašem boku a protože nemohu ani od nikoho jiného žádat, aby dával cestou pozor, jestli nezůstáváte pozadu, přivážu vás, abych si vaši vzácnou osobu zajistil."

"Že mne přivázete, pane Hawkensi? A proč to? Snad ne na koně?"

"To by nebylo nic platné, protože byste zůstal někde trčet i s koněm, což se tentokrát nesmí stát. Ne, uvážu vašeho koně tady k rozporce posledního vozu."

"A myslíte, že to pomůže?"

"Velice! Kůň se pak nebude moci zastavovat a bude nucen i přes vaše kyvadlové pohyby nepřetržitě běžet. Přitom sám nebudete rušen a můžete se věnovat své hudební tvorbě, jestli se nemýlím."

"Výborně, znamenitě, velmi dobře! To je neobyčejná myšlenka a jsem vám za ni nadmíru vděčen. Při prvním představení své opery vám věnuji volnou vstupenku, nebo byste si snad přál dva lístky?"

"Budu o tom ještě přemýšlet, pane kantore, a jestliže -"

"Prosím, pane emerite! Přisahám vám, že je to jen kvůli přesnosti!"

"Promiňte, už vím! Ubezpečuji vás, že se to tentokrát stalo jen ze zapomětливosti."

Sam vytáhl ze sedlového vaku řemen a přivázal kantorova koně k zadnímu vozu. Tak bylo o koně i o hrdinskou operu postaráno, a geniální skladatel mohl být ponechán bez dozoru a bez obav, že se ztratí.

Pomalým krokem volských potahů se karavana pohybovala po celou noc, pak se rozednilo a dvě hodiny po východu slunce poutníci před sebou spatřili hlavní město. Vzdálenost mezi San Xavierem del Bac a Tucsonem je velmi krátká. Pohled na toto hlavní město nebyl vůbec svůdný. Ačkoliv bylo brzy ráno, slunce již pražilo nesnesitelným žářem a vnikalo do všelijak z hlíny slepených chat a napolo zřícených domů. Oškliví psi, kříženci prérijních kojetů, přivítali karavanu ohlušujícím vytím a štěkotem, vyschlé do pestrých cáru oděné obyvatelstvo zevlovalo na nárožích, vyhlíželo okny a dveřmi domů a šklebilo své vyžilé a sluncem osmahlé tváře, když je vozy míjely. Kantor-emeritus s koněm uvázaným k rozporce posledního vozu vzbudil živou veselost. Nevykládal si však smích povalečů nijak urážlivě a přívětivě na ně kýval, bylo mu patrně lhostejné, je-li jeho zjev k smíchu, stačilo mu, že nemusí své zvíře řídit. Na rozkaz Sama byl na prvním volném, či spíš holém prostranství rozbit tábor, který brzy obklopilo množství uslintaných psů, křičících dětí a zvědavých povalečů, kradoucích, jak se zdálo, Pánu Bohu čas. Svou pozornost věnovali hlavně trojlístku lovců a kantorovi.

Protože vystěhovali znali jen něco málo anglických vět, které si osvojili cestou, a ze španělštiny ani slovo, připadl Samovi úkol, aby zjistil, kde je tu možné koupit krmivo pro dobytek a kde je možné obstarat vodu. I seno i voda byly po ruce, obojí však ve velmi špatném stavu a za nekřesťanské peníze. Deset nebo dvacet povalečů se nabídl přinést je, aby si tou prací, která vlastně ani prací nebyla, vydělali několik centavos.

Když byla tato záležitost odbyta, vydal se malíčký Sam Hawkens k veliteli posádky, aby mu přednesl svou žádost.

Dozvěděl se, že tento vyšší důstojník odjel před několika dny s velkým průvodem do Prescottu a že téměř celá posádka vytáhla kamsi ke Guadeloupskému průsmyku, aby tam zkrotila kterýsi kmen nepokojných Mimbrenů. Sama dovedli ke kapitánovi, který převzal velitelství posádky. Kapitán seděl právě u své ranní čokolády a četl staré noviny, jejichž zprávy byly ovšem pro Tucson novinkami. Když Sam vstoupil, objevil se v kapitánově tváři nejprve výraz údivu a velkého překvapení, pak se jeho obličej začal rozjasňovat víc a víc až se konečně důstojník hlučně rozesmál. Vstal ze židle a zvolal hlasem, jehož mohutnost nikterak nezakrývala jeho ironický osten:

"Muži, kdo jste? Co tady chcete? Namouvěru, takový jack-pudding (Jack-pudding = tatraman, tajtrlík) mi ještě cestu nezkrátil!"

"Mně taky ne," odvětil Sam, opakuje a zdůrazňuje pohyb, se kterým kapitán pronesl svá slova, takže nenechal důstojníka ani chvíli na pochybách, že myslí jeho.

"Vám také ne? Co tím chcete říci?" zachmuřil se kapitán. "Chcete mne snad urážet?"

"Jaká je v tom urážka, když s vámi souhlasím?" tázal se ho Sam velmi vážně a klidně.

"Hm well! Zdá se, že to myslíte vážně, a pak ovšem musím pochválit vaše šlechetné sebepoznání. Ještě jednou opakuji, že co živ jsem nespátřil ještě takového jack-puddinga. Přicházíte mne snad žádat o dovolení, abyste směl ve městě uspořádat veselé představení?"

"Yes, uho! Jste přesně, sir - a vy budete při tom můj plnomocník, jestli se nemýlím."

"Já? Co to žvaníte, muži?" zahřměl kapitán. "Chcete si skutečně dělat šašky z náměstka velitele, z důstojníka armády Spojených států? Pokládáte mne za podobného tatramana - jako jste vy?"

"V tomto případě ano," odvětil Sam a chladnokrevně si přitáhl židli, aby se pohodlně posadil.

"Člověče, ještě jedno takové slovo a nechám vás zavřít a pak vymrskat!" hrozil mu důstojník a přistoupil k němu. "Jak se můžete bez dovolení posadit? Jste u nejvyššího velitele města a musíte mu prokázat svou úctu vestoje. Okamžitě vstaňte!"

Při těchto slovech natáhl ruku ke hřebíku, kde měl zavěšen jezdecký bič. Na Sama neudělal tento pohyb ani nejmenší dojem. Lhostejně prohlásil:

"Jsem u nejvyššího velitele? Hm, pro mě za mě! Nemám nic proti tomu. Jsem přece jeho kolega."

"Kolega? Můj?" zvolal druhý. "Vy že byste byl důstojníkem? Vy? Vy!"

Při této otázce pohlédl co nejopovrživěji na malého.

"Well, důstojníkem," přitakal Sam přátelsky. "Slyšel jste někdy něco o známém Leaf of trefoil?"

"Leaf of trefoil? Který trojlístek míníte?"

"Tři známé lovce z prérií, jestli se nemýlím."

"Yes, ten trojlístek znám. Dick Stone, Will Parker a Sam Hawkens, o tom posledním se vypráví"

"All right!" přerušil jej maličký lovec. "Zkrátka jste o nich slyšel. To mne těší, to mne nadmíru těší, neboť teď se snadněji domluvíme o svém společném veselém představení a budeme hned vidět, kdo při tom bude dělat tatrmána. Je vám snad také známo, že Sam Hawkens se zúčastnil poslední války jako scout?"

"Yes, myslím pod přímým vedením generála Granta. A dopracoval se na základě svých vysoce cenných služeb, za svou chytrost a bezmeznou statečnost k hodnosti kapitána. A co vy s tím máte společného?"

"Mnoho, velmi mnoho, sir; rozhodně víc, než s vámi, poněvadž myslím, že jste ještě tenkrát ani nevězel ve stejnokroji. Leaf of trefoil navštívil totiž Tucson."

"Tucson? Mluvíte pravdu?"

"Yes, sir. Sam Hawkens, zasloužilý kapitán americké armády kapitána Granta je vám nablízku; v tomto okamžiku sedí ve vaší kanceláři."

"Zde? V mém pokoji?" zvolal důstojník zaraženě a vyvaloval na Sama udiveně oči. "Pak byste byl - vy - vy - sám, Sam Hawkens?"

"Yes, myslím, že jsem, jestli se totiž nemýlím."

"Thunder-storm! Vy a Sam Hawkens? Vy?"

"Aspoň tak myslím. Proč by to nemohlo být?"

"Protože - protože -" koktal kapitán v rozpacích, "protože vůbec podle toho nevypadáte. Důstojník se přece nikdy nemůže obléknout jako vy!"

"Rád bych věděl proč! Proč by se nemohl právě důstojník obléci podle svého vkusu, sir? A já už mám takový vkus, já, Sam Hawkens, a kdo by chtěl tvrdit, že snad vkus nemám, ať si to myslí, ale ať mlčí. Pokud bude mlčet, nic mi po tom není. Kdyby se však odvážil říci mi to do očí, musel by se mi postavit tváří v tvář a s puškou v ruce, abychom poznali, či kulka trefí druhého přesně do srdce!"

Maličký Sam mluvil teď s takovým důrazem a ohněm, že to na důstojníka přes směšnou postavičku mluvčího zapůsobilo. S odmítavým pohybem ruky pak kapitán chlácholivě promluvil:

"Není potřeba, sir, není rozhodně potřeba! Proč by se měli dva gentlemani, kteří jsou vlastně kamarádi, bez příčiny střílet?"

"Hm! Najednou jste poznal, že domnělý tatrmán je gentlemanem a vaším kamarádem. Well. A teď si v té dobrotě popovídejme o onom veselém představení, kterého se máte zúčastnit!"

Potřásli si pravicemi a Sam začal vyprávět o svém včerejším setkání s dvanácti jezdci, které pokládal za známé findery. Kapitán velmi pozorně poslouchal, jeho obličej nabýval stále napjatějšího výrazu a když maličký skončil, důstojník rozčileně vyskočil a zvolal:

"Jen jestli se nemýlíte, Hawkensi! Jen jsou-li to skutečně oni! Jaký by to byl lov!"

Sam zamžikal svými malými očima a ptal se:

"Myslíte, že je Sam Hawkens tak hloupý, aby nevěděl určitě, co tvrdí? Jsou to oni, říkám vám, jsou to finderi, po kterých už dlouho pátráte."

"A proč jste tedy ze San Xavier del Bac odjeli, aniž jste je vzali s sebou? Řekl jste mi přece, že byli ve vaší moci!"

"Řekněte sám: měl jsem pro to důkazy, že jsou opravdu zloději, zákeřníci a vrahy, že jsou to skutečně finderi? Ty důkazy bude třeba nejprve opatřit, a k tomu, abych je usvědčil, si musím vytvořit příležitost. Chci se od nich dát přepadnout a usvědčit je při činu."

"Dát se přepadnout a zatknout je při tom?" "Yes."

"Opravdu přepadnout?"

"To se rozumí, nebo si myslíte, že finderi přepadají ještě jinak než opravdu?"

"Žertujete, já však pohlížím na věc vážně. Nemohl bych se plukovníkovi lépe zavděčit, než kdybych je nyní, v době, kdy jsem tu sám velitelem, zatknul. Upozorňuji vás však, že když budete čekat, až vás přepadnou, vydáváte se do velkého nebezpečí!"

"Kdybych na ně čekal, pak ovšem. Malý Sam Hawkens však se svými lidmi v pravé chvíli z jeviště zmizí."

"Pak ovšem nebude o přepadení ani řeči."

"Proč ne? Budou přepadeny vozy. Útok pak bude kvalifikován jako zločin, který se v této zemi trestá smrtí."

"Well! Ale jak je chcete dostat, aniž přitom poteče krev a aniž se vydáme do nebezpečí života?"

"Zcela jistě to provedeme, sir, zcela jistě, jestli nám v tom pomůžete."

"Ještě mi povězte, jak si to představujete."

"Jen sedněte na koně a vezměte s sebou oddíl jízdy!"

"Byl bych štasten, kdybych to mohl učinit, nesmím však opustit své místo. A protože tady mám jen málo lidí, mohl bych postrádat nejvýše poručíka s dvaceti muži."

"To úplně stačí, sir."

"Když myslíte, pak jsem ochoten je vyslat, ale přece vás prosím, abyste mi podrobněji vysvětlil, jak si celou věc představujete. Jste skutečně přesvědčen, že vás sem finderi budou pronásledovat?"

"Že přijdou, je tak jisté, jako že tenhle můj starý plstěný klobouk nosil kdysi na těle zajíc, hihihhi! Neodvází se ovšem ukázat v Tucsonu, nýbrž objedou město; ačkoliv je možné, že sem pošlou muže nebo dva, jako vyzvědače. Proto se nesmí nikdo mimo nás dvou a snad ještě vašeho poručíka dozvědět, co máme v úmyslu. Objedou tedy v oblouku

město a pak půjdou podle kolejí našich vozů tak daleko, až najdou místo, kde jsme se utábořili. Zůstanou ovšem skryti a odpočinou si až do setmění; pak teprve budou moci - a vím jistě, že to učiní - podniknout útok, jestli se nemýlím."

"Nu, a vy? Přece jste nechtěli zůstat u vozů, jak už jste řekl?"

"Yes, budeme se mít na pozoru, aby nás někdo zastřelil. Půjdeme pryč, hihihih!"

"Kam?"

"Přijde na to, kde se utáboříme. Znáte to místo, kde se křižuje silnice z Guadeloupe s cestou z Babasaqui?"

"Yes."

"Zná je také poručík, kterého nám chcete dát s sebou?"

"Několikrát tam byl, stejně jako já."

"Well! To je znamenité! Tam budeme tábořit, protože je tam voda, což je důležité kvůli našim dobytčatům... Poručíka s vojáky pošlete napřed, musí se však držet poněkud stranou od nás, aby findeři nevyčtenichali jeho stopu a nestali se nedůvěřivými. My půjdeme později za ním a shledáme se s ním na smluveném místě. Až se setmí, rozzehněme veliký oheň a darebáky, jakmile se budou k ležení blížit, pěkně popadneme a chytíme."

Kapitán chvíli přecházel dlouhými kroky místností, pak se zastavil před Samem a řekl:

"Jak mi to líčíte, jeví se to všechno snadné a lehké, takže to vypadá, jako by se věc musela přihodit jen tak a ne jinak. Finderi však jistě nepodniknou útok dřív, dokud se nepřesvědčí o stavu vašeho ležení."

"To mohou směle učinit a jistěže to i učiní."

"A vyzvědač uvidí, že jste ležení opustili."

"Naopak, najde nás v něm. Opustíme ležení až po jeho odchodu."

"Pak byste ovšem museli o jeho příchodu i odchodu vědět!"

"To také budeme. Zdá se mi, sir, že máte Sama Hawkense přece jen za hloupějšího, než doopravdy je, hihihih! O finderech jste přesvědčen, že pošlou napřed zvěda. Copak nemůžeme podobně jednat i my? Ujišťuji vás, sir, že ty darebáky tajně vyslechnu mnohem dříve, než oni nás."

Důstojník potřásl hlavou, jako by pochyboval, pak namítl:

"To bude asi sotva možné. Musel byste se k nim přiblížit už ve dne. Slyšel jsem o odvaze a chytrosti vaší a vašich přátel vyprávět pravé divy, avšak přiblížit se za dne v takové krajině, kde nejsou lesy, k někomu a vyslechnout nepozorovaně jeho hovor, to se vám asi sotva povede. Je nutné uvážit i to, že zapálíte oheň, což findeři neudělají; budou tedy znát polohu vašeho tábořiště mnohem dříve, než vy jejich."

"Myslíte, sir? Sam Hawkens že by nevěděl, kde budou gentlemani vězeti? Hihihih! To je stejné, jako by má hlava nevěděla, že vězí pod kloboukem! Nestarejte se o nic a krátce mi řekněte, chcete-li se touto záležitostí zabývat nebo ne. Byli bychom s nimi také hotovi sami, museli bychom je však přivítat kuličkami a to nechci. Nerad prolévám krev, a jen proto potřebuji vaši pomoc. Když mě dáte dvacet mužů, to je čtyřicet paží, budeme s nimi hotovi holou pěstí, aniž bychom museli plýtvat střelným prachem."

"Souhlasím, ale rád bych ještě slyšel, co o věci bude soudit můj poručík."

"Tedy ho zavolejte, sir. Doufám, že holi, kterou chci pustit po vodě, nebude chtít dát jiný směr."

Kapitán sám poručíka přivedl a pak následovala porada, která vyzněla zcela ve smyslu Samova návrhu. Oba důstojníci by byli rádi poznali i Dicka Stonea a Willa Parkera, avšak Sam poukázal na to, že by návštěva důstojníků v táboře nebo příchod obou lovců do kasáren vzbudily zbytečnou pozornost. Podobné návštěvy by se mohl náhodou dopátrat zvěd finderů a Buttler by byl varován. Když bylo smluveno ještě několik podrobností, odešel Sam a tvářil se velice spokojeně nad výsledkem porady se svými "pány kamarády".

* * *

Když Sam došel do tábora vystěhovalců, našel jej obležený veškerým tucsonským obyvatelstvem, které v té době nebylo právě jinak zaměstnáno. Povaleči jej obklopovali právě tak, jako když v Evropě vyběhnou zvědavci za vesnici, aby přihlíželi zajímavému ruchu v cikánském táboře. Vystěhovalci, kteří se zvědavostí tucsonských obyvatel nedali rušit, seděli u snídaně, k níž také hned přisedl Sam, aby se posilnil prostým jídlem. Při jídle vyprávěl o výsledku své rozmluvy s kapitánem.

Později se přiblížili někteří zvědavci, aby se s pocestnými pobavili, pochodili však jen u kantora, který jediný měl v zásobě jakýsi počet anglických výrazů. Mezi těmito návštěvníky tábora byl i mladý muž, který se po chvíli připojil ke scoutovi výpravy a zapřel s ním rozhovor. Sam ho pozoroval a bylo mu nápadné vojenské držení těla tohoto muže a pátravé pohledy, které tu i tam na "trojlístek" upíral. Proto maličký vstal a přiblížil se k oběma mužům. Když k nim docházel, zaslechl zřetelně, jak scout na otázku mladého muže odpovídá:

"Yes, je to trojlístek, mohu vás o tom ujistit, ačkoliv jsem sám tomu nechtěl zpočátku věřit."

Tu vzal Sam cizince za ramena a řekl mu s naprostou určitostí:

"Vy jste voják, master, jak vidím. Patříte ke zdejší posádce?"

Tato otázka cizince zřejmě překvapila. Zakoktal několik slov, které měly být odpovědí, maličký však pokynul odmítavě rukou a pokračoval:

"Nehněvám se na vás proto, protože kapitán mne osobně nezná a není tedy divu, když chcete určitě zjistit, jsem-li Sam Hawkens a mohu-li vyhovět jistě úmluvě, kterou jsme spolu uzavřeli. Proto jste musel svléci uniformu a zajít sem, abyste o nás získal určité zprávy. Nuže, je tomu tak?"

"Yes, sir, nemýlíte se," odpověděl muž. "Protože jsem se přesvědčil, že patříte k 'trojlístku', mohu to přiznat."

"Řekněte tedy kapitánovi, co jste slyšel, nemluvte však o tom s nikým jiným!"

"Spolehněte se na mne, sir. Víím, oč jde. Jsem poddůstojník a patřím k oddílu dvaceti mužů, kteří pojedou s poručíkem. Za půl hodiny vyrazíme."

Muž zdvořile pozdravil a odešel. Sam se nyní obrátil k vůdci:

"A teď mi povězte, please, kdo vás oprávnil, abyste o nás podával jakékoliv informace?"

"Byl jsem tázan," odpověděl krátce scout.

"Ach! Tedy, když se vás kdokoli zeptá, odpovídáte, aniž dbáte komu a co?"

"Chcete mi snad dát na ústa zátek?"

"Yes, to bych chtěl a také to hned dělám! Víte, že se nikdo nesmí dozvědět, že jsme trojlístkem, a přece jste tomu člověku okamžitě všechno pověsil na nos. Chcete být scoutem a mužem Západu? Vždyť neznáte ani základní pravidla abecedy ostražitosti. I'm sorry, sir, ale vašemu vedení bych se nikdy nesvěřil."

"K tomu vás nikdo nenutí. Než jste se k nám připojil, bylo všechno podle mých pokynů a mé vůle, teď si však počínáte, jako byste byl velitelem nás všech. Upozorňuji vás, že jsem těmito lidmi najat a vedu je."

"Do jisté záhuby!" zvolal Sam a vpadl mu do řeči. "Máte jim být ochráncem, avšak - jste jím opravdu? Kdybychom se tu neobjevili, byli by dnes večer všichni oloupeni a snad i zabiti."

"Pshaw! Mám také oči. Vezměte na vědomí, Mr Hawkensi, že tyto lidi mám dovést až k Fort Yuma. Do té doby jsem velitelem karavany. Chcete-li s námi, musíte se podřídít mým rozkazům. Později si poroučejte jak a komu chcete! Teď dost!"

Tu mu Sam poklepal na rameno a řekl se svým obvyklým zachechtáním, za kterým se skrýval pravý opak jeho nálady:

"Ještě ne dost, ještě dlouho ne! Vim, kam směřuje cesta těch lidí. Není třeba, aby chodili přes Yumu, je tady kratší cesta, kterou ovšem vy sotva znáte. Zůstanete s námi až do zítřejšího rána, pak můžete jít kam chcete."

"Proč ne, bude-li mi zaplacená mzda, kterou mám domluvenou až do Fort Yuma."

"Tu dostanete, a pak povedu tyto lidi zdarma já sám a buďte ujištěn, že se pak už nikdy neoctnou v nebezpečí pro povídavost svého vůdce."

Scout se odvrátil a roztrpčeně se posadil na vozovou oj. Sam ho opustil a obrátil se ke svým přátelům.

"To byla chyba, starý coone," přivítal ho Will Parker. "Opravdu se ti divím."

"Že jsem chybil? A proč?" tázel se maličký.

"Pročpak má scout zůstat až do zítřka s námi? Měl jsi ho poslat hned ke všem d'asům."

"Tohle? Tohle má být chyba? Will Parker - ten greenhorn, se odvažuje poučovat starého Sama Hawkense! Copak nevidíš, milý Wille, že ho ještě dnes propustit nesmím?"

"Ne, to nevidím."

"Ó je, můj sladký Wille, s tebou je už docela konec! Do nejdelsí smrti z tebe nebude dobrý zálesák. Ovšem, musím se stydět za tak nechápavého učedníka! Ty však se můžeš pokládat za šťastného, že jsem tvůj mistr, neboť beze mne a Dicka Stonea tady, už by ti dávno světluška tvého života uletěla. Víš, co by učinil tenhle tak řečený scout, kdybych ho vyhnal ještě dnes?"

"Nu, co?"

"Zuřil by vzteky, vyhledal by findery a prozradil by jim, co chceme proti nim podniknout. Copak tvůj mozeček opravdu nestačí na to, aby mohl pojmut tuto velkou myšlenku?"

"Yes," přisvědčil Parker velmi vážně. "Máš pravdu, starý Same. Je to skutečně ostuda, že žádné z tvých znamenitých naučení na mně nemůže ulpět. Nechápu, jak to můžeš se mnou vydržet!"

"Tomu se nedivím, poněvadž ty nechápeš vůbec nic. Příčinu musíš hledat v tom, že mám s tebou útrpnost a soucit, tak jako dobrá matka, která věnuje největší péči právě tomu dítěti, které jí působí největší starost."

V té chvíli přejelo cestou dvacet vojáků. Vystěhovalci však ještě dlouho zůstali na místě a dali se na cestu teprve v poledne.

K místu, které bylo vyhlédnuto za noční tábořiště, musely vozy urazit devět anglických mil, při pomalém pohybu volských potahů tam mohli být před večerem. Krajina, kterou se vozy pohybovaly, byla alkalická poušť křemičitého písku, z něhož jen tu a tam vyrůstal vyprahlý kaktus nebo trnitý keř. Vše, co bylo suché a co mohlo hořet, vzali s sebou, aby bylo možné večer rozdělat oheň. Celá krajina mezi Tucsonem a Gilou je vyprahlá kamenitá poušť, kde je možné nalézt vodu pro dobytek jen v několika loužích a kde je pro lidskou potřebu navrtáno jen několik studní, které dala na svůj náklad pořídit někdejší "Přespolní poštovní společnost". Tato krajina se nazývá "devadesátimilovou pouští". V poušti jsou ovšem ještě jiná místa, na kterých je možné nalézt vodu. Divocí Indiáni pokrývají však tyto tajné studně kůžemi, které zatěžují pískem a kameny, aby je zakryli cizím zrakům; právě tak to dělají obyvatelé afrických pouští se svými skrytými studněmi.

Sam Hawkens jel v čele průvodu, propuštěný scout až docela vzadu. Pohledy, kterými maličkého čas od času pronásledoval, nebyly zrovna přátelské. Pozorovatel by z nich usoudil, že uražený muž plánuje pomstu.

Když pak odpoledne zbývaly už jen dvě míle cesty, pozoroval Sam velmi pozorně krajinu. O nějaké cestě nebo pevné silnici tu ovšem nebylo ani řeči. Všichni ti, kdo na koni nebo vozem cestují pouští, se přidržují určitého směru, takže je možné o silnicích, které spojují určité body, mluvit jen s velkou dávkou fantazie.

Tyto poslední dvě míle cesty vedly karavanu pahrbkovitou krajinou, která působila dojem, jako by tu byl zástup gigantů vysypal z obrovských košů hromádky písku, štěrku a kamení, těsně jednu vedle druhé, a jako by jeden z těch gigantů měl svůj koš naplněn kameny ve výši muže, které, zaboreny do země, tvořily jakousi přirozenou hradbu, za kterou by se mohl snadno člověk schovat a sám měl rozhled po širém okolí a přitom zůstal skryt všem cizím zrakům.

"Tady je místo, kde se findery zastaví," řekl Sam Hawkens a pozoroval skaliska, "chceš se snad vsadit, že nemám pravdu, Wille Parkere?"

"Ani mi nenapadne se sázet, starý coone," odpověděl tázaný. "Ačkoliv mám podle tvého názoru velmi maličký mozek, přece jsem toto místo hned pokládal za budoucí skrýš finderů. A pohled tam vlevo, kde se rozvaluje druhá skupina podobných kamenů. Možná, že pojedou také tam."

"Ne, neboť tady vidíš na zemi tu a tam nízkou travičku, kterou findery jistě dopřejí svým koním. Tam vlevo se však bude

také někdo skrývat."

"Kdo?"

"Nemůžeš si to domyslet?"

"Ale mohu, starý Same."

"Kdo tedy?"

"Ty sám. Zalezeš tam, abys je pozoroval, připlížíš se k nim a vyslechl je."

Tu Sam spráskl své tlusté ruce nad hlavou a zvolal v předstíraném úžasu:

"Je to vůbec možné? Tento greenhorn dostal najednou nápad, skutečný a dokonce i dobrý nápad! Buď se zboří svět, nebo se tomu starému dobrému chlapci opravdu náhle rozsvítilo v hlavě. Yes, můj šlechtný Wille, až si prohlédnu naše tábořiště, vrátím se sem a budu tam naproti očekávat příchod finderů."

"Vezmeš mne s sebou?"

"Toho se nesmím odvážit, drahý Wille. K tomu je potřeba velmi obratných a zkušených lidí. Musíš chodit ještě trochu do školy, než s něčím podobným začneš."

"Hm, nemýlíš se snad trochu v těch věcech? Poslyš, starý Same Hawkeni, znal jsem chlapce, který se ničemu nenaučil, ačkoliv měl jinak docela otevřenou hlavu. Lidé říkali, že ne on, nýbrž učitel tím byl vinen, protože sám ničemu nerozuměl. Není to se mnou něco podobného?"

Když vozy projely ještě několika nízkými pahrbky, dostaly se opět na rovinu a za dobrou čtvrt hodinu později vystřídala písečnou a kamenitou poušť krajina pokrytá zemí, ze které vyrůstala skupina stromů a opodál houštinka ocochillového křoví. Tryskala tam také voda. Byla tu jedna z těch studní, které zřídila poštovní společnost. Vozy se zastavily.

Nejprve se občerstvili vodou lidé, pak byla napojena zvířata, která pak hned podnikla pokus servat z trnitých křovisek několik posledních zelených listů. Vozy byly sestaveny podle Samova receptu do čtverce.

Trojlistek lovců se ovšem hned rozhlížel po vojsku. Avšak vojáci nebyli nikde vidět. Sam zakýval spokojeně hlavou a řekl:

"Poručík má, myslím, hlavu na pravém místě. Nechtěl se dříve ukázat, než tu budeme my. Teď, doufám, nedá na sebe dlouho čekat."

Jako by byl zaslechl jeho slova, vynořil se na severním obzoru jediný jezdec, který se rychle blížil. Byl to poručík. Když dojel k vozům a stiskl ruku Samovi Hawkensovi, řekl:

"Jsme tady v okolí už několik hodin, vyhnuli jsme se však tomuto místu, protože by nás tu mohl spatřit někdo, kdo hledá vodu a prozradit pak naši přítomnost finderům. Teď je však nejvyšší čas, abychom napojili koně. Smíme sem přijet?"

"Ovšem, sir," odpověděl Sam. "Ale před soumrakem musíte opět zmizet! Přijdou sem zvědavé oči, které vás nesmí spatřit. Až bude čas, zavolám vás."

"Rozumím. Kde myslíte, že findeři zaujmou své stanoviště, aby vyčkali na vhodnou dobu k útoku?"

Sam ukázal k jihovýchodu, kde bylo možné zahlédnout skaliska.

"Tam za těmi kameny, sir. Poněvadž tam dorazí ještě za dne, nesmí se odvážit dál, abychom je nezahledli."

"Nepozorují snad mne a moje jezdce?"

"Ne. Seděl jsem s nimi včera večer a vím, že nikdo z nich nemá dalekohled; neozbrojené oči, i kdyby byly nevím jak bystré, mohou v této krajině postřehnout jen veliké vozy a později až se setmí, oheň. Můžete se svými lidmi klidně přijet, sir."

Důstojník odjel a vrátil se brzy se svými dvaceti jezdci, kteří tábořili jen tak daleko, aby je nebylo možné z těchto míst spatřit. Bylo stanoveno místo, kam se za soumraku obě tlupy odeberou; pak se chystal Sam na výzvědy. Šel pěšky, poněvadž s koněm by se nemohl tak dobře krýt. Plesknul svého mezka lehce do boku a řekl:

"Lehni, stará Mary, a počkej, až se vrátím!"

Zvíře mu rozumělo. Ulehlo na vykázaném místě, aby nevstalo dříve, dokud je k tomu jeho pán opět nevyzve. Pak se obrátil Sam k Parkerovi:

"Nu tak, milý Wille? Nechceš jít se mnou?"

"Běž si sám," zněla odpověď. "Greenhorna přece nemůžeš potřebovat."

"Musím tě přece jen vzít s sebou, jestli se máš někdy něčemu naučit."

"Well, půjdu tedy, ne však kvůli učení, nýbrž jen proto, abych ti pomohl, kdyby tě findeři popadli a chtěli ti stáhnout z hlavy skalp."

"Mohou si posloužit, hihihhi, svou kůži jim dám rád, koupím si novou a lepší."

Hawkens a Parker opustili tábor a vzali si s sebou své zbraně. Jihozápadně ležela skaliska, za kterými se podle Samova předpokladu měli skrýt útočníci. Dále k jihu, poněkud vpravo byla druhá skupina kamenů, kterou zvolil Sam za skryš pro sebe. Tím směrem se obrátili oba lovci, nikoliv však přímo, ale obloukem prohnutým na západ, aby je findeři, kdyby zatím dojeli na své stanoviště, nemohli postřehnout. Než tábor opustili, zanechal tam Sam Hawkens pokyny pro neočekávané případy.

Když oba došli k cíli, slunce už stálo na obzoru; během půl hodiny musel přijít soumrak, který je v těchto krajinách krátký. Naproti ve skaliskách nebylo doposud živé duše; lovci obrátili tedy zrak směrem, kterým museli findeři přijet. Ani tam se zatím nic nehýbalo.

"Přijedou vůbec?" ptal se Parker. "Máme pro to jen předpoklady a nikoliv jistotu."

"Čemu říkáš předpoklady, to je pro mne absolutní jistota, jestli se nemýlím," odpověděl Sam.

"Možná, že je přešla chuť. Zatočili jsme s nimi hodně zkrátka."

"Tím spíš budou prahnout po pomstě. Podívej! Nepozoruješ, že se tam mezi dvěma posledními pahrbky něco

pohybuje?"

Parker napjal zrak, aby spatřil, na co ho Sam upozorňuje a pojednou rychle zvolal:

"Jezdci! Jsou to oni!"

"Yes, vyjíždějí z dolíků. Nelze je dosud spočítat, avšak víc než dvanáct jich není."

"A také jich není méně. Jsou to oni, starý Same, jestli jsi se nemýlí!"

"Nemýlím se nikdy, milý Wille, nikdy, jestli se nemýlím! Ale to nejsou žádné zázraky. Víš, jak se to dělá, abychom se nikdy nezmýlili?"

"Yes, to je velmi lehké."

"Nu, jak tedy?"

"Nesmíme nikdy nic tvrdit."

"To je také dobrý prostředek, ale tak to nemyslím. Řekl bych spíš: nesmíme nic tvrdit dříve, pokud si nejsme jisti tím, že se nemýlíme."

"To pak není žádné umění."

"Že ne? Nuže, pak musíme vždycky tvrdit opak toho, co tvrdí nějaký greenhorn!"

"Well, milý Same, odedneška ti už nikdy nepřisvědčím a budu mít pak vždycky pravdu. Pohled, teď se zastavili. Hovoří spolu. Snad je nenapadne zajet k nám?"

"Ani pomýšlení. Už se zase rozjíždějí. Odbočují vpravo od naší stopy. Znají krajinu a ví, že musí tam nahoru do skal, když chtějí spatřit náš tábor."

"Myslíš, že si jsou jisti tím, že nás najdou u vody?"

"Ovšem! Přece nikdo, kdo se chce napít, nebude hledat vodu v poušti. Jaká je to zase otázka, Wille Parkere! Čeho se od tebe ještě dočkám! Čest mi neděláš, radost mi neděláš; skoro se už budu stydět jít s tebou mezi lidi. Ty mne usouzíš k smrti, jestli se nemýlím. Podívej, vyjíždějí nahoru. Neměl jsem pravdu, když jsem řekl, že sem nepřijdou?"

Bylo vidět muže, jak vyjíždějí do skal. Čím víc se blížili, tím opatrněji si počínali, používali každého kamene za kryt, aby nebyli od vody spatřeni. Konečně sestoupili z koní a vedli je za sebou, protože nechtěli být nápadní ve vysokých sedlech. Konečně dosáhli skalisk a vyhlíželi mezi nimi do dálky. Bylo zřejmé, jak se zaradovali, když spatřili tábor vystěhovalců. Koně byli uvázáni vzadu, ke kolíkům zaraženým do země a jezdci pak zaujali za kameny všemožné pozice a pokukovali odtud do tábora, po kterém měli pohodlný rozhled.

"Jsou to oni," kýval hlavou Sam, "je jich dvanáct, jak jsem právě zjistil."

"Nepůjdeme k nim?" tázal se Will.

"Yes, jen co se setmí."

Na úplnou tmou nebylo potřeba čekat dlouho. Slunce už dospělo na okraj obzoru, zmizelo; stále temnější stín soumraku padal od východu a dole u vody pojednou zaplápolal veliký oheň. Findeři zmizeli zrakům obou pozorovatelů.

"Come on," vyzval Sam svého přítele. "Je čas vyrazit."

Opustili skryš a pustili se ke stanovišti svých nepřátel. Čím více se blížili, tím více tlumili své kroky, až konečně se plížili neslyšně. Bylo až podivuhodné, jak tiše uměl Sam Hawkens našlapovat ve svých ohromných botách, jako vrabec v trávě. Will Parker prozrazoval svou obratností, že už dávno není tím greenhornem, za kterého ho Sam ustavičně prohlašoval.

Když se ocitli až u paty pahorkatiny, odevzdal Sam pušku Parkerovi a zašeptal:

"Podrž mou Liddy! Podívám se nahoru sám!"

"Well, octneš-li se však v nebezpečí, přijdu za tebou."

"Pshaw! Nevím, jaké by mně hrozilo nebezpečí. Jen sám nastav uši a vezmi oči do hrsti, abys nebyl vyčenichán!"

"Kým?"

"Vyzvědačem, kterého teď jistě do našeho tábora vyšlou. Není to sice pravděpodobné, ale není nemožné, že půjde právě tudy."

Položil se na zem a plazil se kupředu. Teď byl nejvhodnější okamžik, aby se připlížil, protože hvězdy, kterých se pár objevilo, svítily ještě matným leskem. Lesk hvězd se stupňuje, jak je známo, až vzrůstající temnotou.

Pahorkatina, na níž byla skaliska nakupena, se skládala, jak už bylo řečeno, z jednotlivých valounů, které by jistě jinému člověku, který nebyl v plížení vycvičen, působily obrovské potíže, neboť se mohl každou chvíli pod nohou nebo pod rukou svalit kámen, který by prozradil jeho přítomnost. Ale Sam byl v plížení mistrem nad mistry a pohyboval se vzhůru jako plž, a nezavadil ani o jediný kámen. Tak dosáhl výšiny a zastavil se. Jeho ostré, ve tmě cvičené a na tmou uvyklé oči postřehly před sebou muže; mohl by je dobře uslyšet i kdyby je neviděl, protože spolu rozmlouvali docela hlasitě. Sam se odvážil přiblížit se k nim ještě víc a zastavil se konečně před větším skaliskem, za kterým se přikrčil. Dva nebo tři findeři stáli na skalách a pozorovali vzdálený táborový oheň, ostatní se usadili pohodlně na zemi. Dva spolu hlasitě rozmlouvali, jeden z nich byl Buttler. Právě když se Sam uvelebil pohodlně za svým kamenem, zaslechl nějaký hlas:

"Se střelbou šetřit!"

"Nedostatek munice dlouho nepotrvá, vezmeme si pak o to víc, oč máme teď méně."

"Už je ale čas," řekl Buttler. "Postone, už se setmělo. Připrav se k odchodu! Nedej se však překvapit nebo zaslechnout, jinak budeš mít co dělat se mnou!"

"Budu dávat pozor," odvětil oslovený muž. "Ostatně to není poprvé, co jdu na zvědy."

"Právě proto posílám tebe a nikoho jiného. Nemusíš se nikterak vydávat do nebezpečí, neplýtvěj zbytečně odvahou a přiliš se k nim nepřibližuj, bylo by to zbytečné."

"Přece však bych rád vyslechl, co budou mluvit!"

"To pro nás nemá význam. Jen chci vědět, jsou-li u vody sami, nebo mají-li u sebe ještě někoho."

"Kdybych je mohl vyslechnout, dozvěděl bych se aspoň, nemají-li podezření."

"Podezření? Z čeho by je mohli čerpat?"

"Mohou si přece myslet, že za nimi půjdeme?"

"K tomu jsou příliš hloupí. S vystěhovalci vůbec nepočítám, a scout nevypadá podle toho, aby nasazoval vlastní kůži pro cizí zájmy. Zbývají tedy jen oni tři darebáci, kteří včera přes svou notorickou hloupost měli takové štěstí ve hře. Jejich rozum však nesáhá tak daleko, aby se dovtípili, že za nimi pojedeme. Chytat na Gile bobry a medvědy! Když si vzpomenu na ty jejich povídačky, vyletěl bych z kůže vzteky! Tak jdi, Postone, hni sebou! Za půl hodiny můžeš být zase zpátky!"

Vyzvědač odešel a muž, který mluvil první, se zase chopil slova:

"Kdy myslíš, Buttler, že bude nejlépe se na ně vrhnout? Ještě dnes, nebo až zítra ráno?"

"Zítra ráno? Tak dlouho čekat nechci. Jsem příliš netrpělivý, abych té malé tlusté kryse splatil účet i s úroky. Ne, podíváme se na ně ještě dnes!"

"Až zhasne oheň a oni usnou?"

"Ne! Musíme je složit jedním výstřelem a k tomu je potřeba světlo."

"Oheň je ale veliký a daleko svítí, takže nás mohou spatřit, až se budeme blížit."

"Právě tím, že zažehli takový pekelný oheň dokazují, že nemají ani nejmenší podezření. Je ovšem nepříjemné, že oheň září tak daleko; budeme muset počkat, až se jeho plameny poněkud sníží. Ale to vám říkám, na toho malého tlust'ocha ať mi nikdo neměří, ten musí být můj!"

Takovým způsobem mluvil Buttler pak ještě delší dobu, užívaje nejsilnějších výrazů proti osobám, které je včera přelstily.

Sam očekával, že se dozví ještě něco důležitého a zůstal proto ještě čtvrt hodiny za kamenem. Ale brzy se přesvědčil, že čeká marně a proto opustil své místo stejně opatrně, jak se na ně připlížil.

Když se doplazil až dolů k Parkerovi, podal mu Will jeho pušku.

"Tady máš svou Liddy. Dozvěděl jsi se něco?"

"Málo."

"Důležitého?"

"Jen tolik, že nás přepadnou v době, kdy náš oheň bude dohořívát. Musíme se podle toho zařídit. Viděl jsi odcházet zvěda?"

"Yes. Šel vedle mně docela blízko."

"Nuže, pojď! Musíme do tábora."

Vzdálili se nejdříve tlumenými kroky, později s menší ostrážitostí, protože nešli přímo do tábora, ale oklikou, aby nenarazili na zvěda.

Neušli ještě ani polovinu cesty, když zaslechli hlasitý anglický výkřik, za kterým vzápětí následoval výkřik druhý.

"Tempest!" zvolal první hlas.

"Pozor!" vykřikl druhý. "Co se to tady přede mnou hemží?"

"To je kantor," zašeptal Sam Parkerovi. "Ten človíček zase provádí nějakou hloupost. Pojď blíž, ale opatrně!"

Rychle se blížili k místu, odkud zazněly výkřiky. Když se přiblížili, zastavili se a poslouchali.

"Ptal jsem se, kdo jste!" řekl naléhavě muž, mluvící anglicky.

"Udusím se!" zněla kantorova odpověď, který americkému slangu*) vůbec nerozuměl.

"Chci vědět vaše jméno!" ozvalo se opět anglicky.

"Támhle z tábora."

"Nerozumím vám. Mluvte anglicky!"

"Já zde skládám operní hudbu!"

"Patříte k lidem, kteří tam sedí okolo ohně?"

"Hrdinskou operu, která vyplní tři večery!"

"Muži, nebudete-li mluvit rozumně, vplíží se vám šest palců železa do žeber. Odpovězte, k čertu! Kdo jste?"

"Dvanáct taktů, na každý večer čtyři."

"Jméno! Vaše jméno chci slyšet!"

"Můj přítel je Hobble Frank!"

"Konečně! Tedy Frank se jmenujete! Co tady tropíte v noci a o samotě?"

"Z Klotzsche u Drážďan jsem, prosím. Tak pusťte mě přece, - ó - bohudík!"

Hlas zazněl jasněji: kantor se útočnickovi vytrhl a běžel pryč. Bylo slyšet jeho skoky.

"Pryč!" vyrazil zlostně ten druhý. "Mám snad - ne; musím dál."

Nepronásledoval uprchlíka, ale pokračoval v cestě - k fínderům.

"Je to vyzvědač," zašeptal Sam. "Mrzutá příhoda. Mohla by nám všechno pokazit. Musím se teď vrátit do skal, abych slyšel, co ten člověk bude Buttlerovi hlásit. Zůstaň tady, Wille! Musím tam být dříve než on."

Odkvapil. Will Parker čekal pět minut - deset - dvacet; dobrá půlhodina uplynula, než se Sam vrátil.

"Dopadlo to lépe, než jsem myslel," ohlašoval. "To setkání mohlo stát život buď kantora, nebo nám zkazit celý plán, kdybychom mu museli jít na pomoc."

"Za koho pokládají findeři toho nešťastného emerita?" zeptal se Parker.

"Nebyla o něm vůbec řeč. Prohnáný zvěd se o něm ani nezmínil."

"Skutečně? To je skoro nepochopitelné! Je to přece věc tak důležitá, že bylo jeho povinností ji oznámit."

"Buď to nechápe, nebo o tom ze strachu pomlčel."

"Ze strachu? Proč?"

"Ze strachu před výčitkami. Než odešel, Buttler mu hrozil trestem, jestli se dá spatřit, a on dokonce přes někoho upadl! Kdyby se k tomu přiznal, nebyl by rozhodně pochválen, proto se rozhodl raději mlčet. Nám to ovšem může být jen vhod. Teď pojďme do tábora."

Šli dál, učinili však sotva několik kroků, když se opět zastavili, neboť zaslechli vzdálený šelest. Po chvíli se změnil zvuk v tlumený dusot kopyt.

"Cválající kůň," řekl tiše Parker. "Běží přímo k nám."

"Opravdu a copak tohle zas bude, jestli se nemýlím? Rychle stranou!"

Kůň se tryskem blížil; vyhnuli se mu skoro v posledním okamžiku. Ačkoliv byla těžká tma, přece zpozorovali, že na koni sedí dvě postavy. Jedna z nich hlasitě sténala.

"Někdo z našich?" ptal se Will Parker.

"Nevím, starý greenhorne. Byli dva."

"Yes, dva. Jeden seděl v sedle a druhý klečel za ním a svíral mu hrdlo."

"Cože, opravdu? Nezmýlil ses?"

"Ne, stál jsem blíž než ty a lépe jsem na koně viděl. Jeden muž patřil rozhodně k nám - avšak kdo byl asi ten druhý?"

Sam Hawkens ovšem nemohl vědět, že i ten druhý, stejně jako první patřil také k jejich společnosti. Poslyšme, co se stalo v táboře vystěhovalců za jejich nepřítomnosti:

Kdo zná ženské jazyky, ani se nepodiví, že paní Rosalie Ebersbachová se brzy po Samově odchodu dostala do prudké hádky s dosavadním scoutem, kterého od události včerejší noci pokládala za dokonalého darmožrouta. Hádky vyvrcholila tím, že paní Rosalie ze sebe vychrlila nejdivočejší výčitky a zakončila je takto:

"a vůbec, milý pane, nemyslete si, že jsme vaši poddaní a otroci! Jen já, paní Ebersbachová, rozená Morgensternová, ovdovělá Leiermüllerová tady mám co poroučet, ne vy. Rozumíte! Vy jste nás vedl a byl jste za to placen. A zítra půjdete po svých! Sam Hawkens nás povede dál; on své věci rozumí lépe než vy a povede nás nezištně a zdarma."

"Lépe než já?" řekl opovržlivě scout. "Jak o tom můžete soudit vy, žena a cizinka, která k životu na Západě jakživ ani nepřičichla. Ženská má mlčet, pamatujte si to, vy hubatá ženštino!"

"Mlčet? Jak jste mi to řekl? Pryč, okamžitě jděte pryč, nebo vám vyškrábu oči. Já mám mlčet, podívejme se. Proč bychom právě my, ženy dostaly od Pána Boha dar jazyka? Mlčet budete vy, neboť všechno, co říkáte, je nesmysl a ztřeštěnost. Zítra ráno ať jste za horami!"

"Mohu jít hned!"

"Tím lépe! Tím nám přicházíte velmi vhod a táhněte okamžitě. Na hodinu vás propouštím, rozumíte, na hodinu!"

"Půjdu, dříve však žádám svůj plat!"

"Ten dostanete, hned jej dostanete. Pro několik mizerných dolarů se nedám obžalovat u okresního nebo dokonce zemského soudu. Ebersbachu, máš u sebe peníze?"

Její muž, který jí stál po boku, přisvědčil.

"Ihned toho člověka vyplat'; a už mi nesmí do domu. Já mu ukážu, kdo jsem a budu-li mlčet, nebo ne! Oh, ten bídík! Pustila jsem se na cestu do Ameriky proto, že se zde s dámami jedná slušněji a zatím první Yankee, který mi vkročí do cesty, si počíná jako nejhorší pobuda. To by člověka mohlo přinutit k vystěhování z vlastní kůže! Hned ho vyplat' a pak how do you do!"

Scout dostal vyplaceno tolik, jako by byl výpravu zavedl až k Fort Yuma. Vzal peníze a s úšklebkem je ukryl do opasku. Pak osedlal svého koně, chopil se pušky a vyšvihl se do sedla, aby zmizel ještě před Samovým příchodem. Tu k němu přistoupil Dick Stone a ptal se:

"Nechtěl byste mi říci, sir, co to znamená, že tak náhle berete svého koně mezi kolena? Tak se mi zdá, že chcete zmizet!"

"Znamená to, že ihned odjedu!" odvětil scout s ostrým přízvukem. "Doufám, že proti tomu nic nenamítáte!"

"Dokonce velmi!"

"Do toho si nenechám mluvit!"

"Ohó! Dick Stone je muž, který vám do toho mluvit bude. Čekáme nepřítele a v takovém případě nemůže nikdo jen tak odjíždět! Jestli chcete opustit tábor, pak dobře vím, co vás k tomu vede."

"Sure? Vy to víte?" vysmíval se scout. "Můžete mi to laskavě prozradit?"

"Je to prosté. Chcete jít k finderům, abyste je varoval!"

"Myslím, že jste se zbláznil, master!"

"Mlčte! Vaše myšlenky by uhodlo každé malé dítě!"

"Ostatně, řeknu vám upřímně, kam chci jít. Vystěhovalci mně propustili a čest mi zakazuje, abych s nimi zůstal. Chci k vojákům a strávím s nimi noc až do ranního svítání. To je můj úmysl a teď - pusťte mne!"

Dick Stone, poněkud zmaten věrohodností scoutovy řeči, si dal vyrvat oteče z ruky, scout popohnal svého koně a pustil se tím směrem, kam po odchodu Sama a Parkera odešel poručík se svými lidmi. V tom okamžiku se však Dickovi opět vyjasnilo, skočil k místu, kde stála jeho puška a vykřikl:

"Ten muž mne obelhal; chce nás zradit; pošlu za ním kulku!"

Tu k němu přiskočil Ši-so a řekl:

"Nestřílejte, sir! Je tma, stejně byste minul cíl. Chcete-li, přivedu vám toho muže zpátky."

Po těch slovech skočil mladík na koně a pustil se tryskem do tmavé noci.

"Že ho přivede? Ten chlapec? Sám tam uvázne! Musím za ním."

Dick chtěl běžet ke svému koni; ale Adolf Wolf ho uchopil za rameno a klidně řekl:

"Jen zůstaňte, sir! On ho jistě přivede!"

"Nemožné!"

"Říkám vám, že jej přivede! Můžete tomu věřit! Ši-so, ačkoliv je mladý, dokáže totéž co dokonalý muž."

Rozhodný a přesvědčivý Wolfův výraz na Dicka zapůsobil.

"Hm," zabručel Dick, "možná, že bych opravdu jel zbytečně. Ostatně, jede-li k finderům, narazí cestou na Sama a Willa a ti ho dál nepustí. Zůstanu zde. Ale byla by to zpropadená historie, kdyby se mu přece jen podařilo zmizet. Co tomu jen řekne Sam!"

Sam ovšem neřikal nic. Stál v té době ještě vedle Parkera a naslouchal směrem do tmy, kterým zmizel kůň. Chvilí bylo slyšet ještě prudké supění zvířete, jehož dusot zanikal. Po nějaké době se však zvuk ozval zase; kůň se vracel, blížil se však mnohem pomaleji než předtím.

"To je zvláštní!" šeptal Sam. "Oba jezdci se vrací a to krokem. Položme se na zemi a pozorujme, kdo to je."

Přikrčili se k zemi. Kůň se blížil; v sedle však seděl jen jediný jezdec, jakési těleso leželo před ním.

"Ši-so!" řekl Sam. "To jste vy? Co tu děláte?"

Tázaný zastavil koně a odpověděl:

"Prosím svého staršího bratra, aby mi říkal ty. Už jednou jsem ho o to prosil. Scout si dal vyplatit svou mzdu a odjel proti naší vůli. Dick Stone se obával, že nás zradí finderům, proto jsem se za ním pustil, dohonil ho a nyní ho vezu zpět spoutaného lasem."

"AU devils! Dohonit muže, vyšvihnout se na jeho koně, omráčit a spoutat! Z tebe se stal vtělený Old Shatterhand, jestli se nemýlím. Jsi dobrý chlapec. Budu o tom vyprávět tvému otci. Neublížil jsi však zajatci?"

"Ne, je jen omráčený!"

"Thousand devils, skutečný Old Shatterhand! Jak jsi to mohl provést tak klidně, bez hluku?"

"Hluk jsem nesměl způsobit, neboť nepřátelé jsou nablízku," odpověděl mladík skromně.

"All right; provedl jsi svou věc dokonale. Pojďme do tábora! Pospíšíme si, abychom byli s findery brzy hotovi!"

Zamířili k ohni. S bolestmi, které mu působilo sevření lasem, nabyt scout opět vědomí a začal sténat. Nikdo však toho nedbal, až bylo dosaženo tábora. Teprve tam se zajatec pomalu vzpamatoval. Lasem měl spoutány ruce a byl jím připoután k sedlu. Je snadné si domyslet, jak jej vystěhovala přivítali. Díval se před sebe do prázdna a neodpovídal na žádné otázky. Právě tak mlčky přijímal Ši-so chválu, kterou byl zahrnován ze všech stran. Chtěl pomalu odejít od ohně, nevyhnul se však paní Rosalii Ebersbachové, která jej popadla za rameno a překvapila otázkou:

"Ši-so, četl jsi snad někdy pohádku o zakleté princezně?"

"Kterou?" ptal se mladík. "Je mnoho pohádek bledých tváří, které mají stejný název."

"Myslím tu o princezně, která byla zakleta do makovice na věži."

"Tu neznám."

"Tak poslouchej! Kostelní věž byla sto jedenáct stop vysoká, a ten, kdo by chtěl princeznu vysvobodit, musel vykonat sto jedenáct hrdinských kousků, na každou stopu jeden. Mnoho tisíc let vězela ubohá princezna v makovici, aniž se někomu podařilo dokázat třeba jen tři nebo čtyři hrdinství, až jednou přišel mladý rytíř a připravil všech sto jedenáct hrdinství svým mečem jedno po druhém o život. Tu se rozskočila kostelní makovice, rozpadla se a vysvobozená princezna z ní vystoupila plná díky a krásná, podala ruku svému zachránci a vedla ho dolů do sakristie."

"Tak!" smál se Ši-so: "A jaké je ponaučení z této pohnuté a krásné pohádky?"

"Ponaučení? Copak ty se chceš ještě učit? Vyprávěla jsem ti to jen proto, protože jsi také hrdina. Jsou mezi Indiány také zakleté princezny?" "Ne."

"To je škoda! Myslím, že bys také měl spáchat sto jedenáct hrdinství. Buď ujištěn mou vděčností, mladíku."

Chtěla mluvit ještě dále, byla však pojednou někým odstrčena stranou a ten někdo se postavil mezi ni a mladého Indiána. Byl to kantor, který uchopil Ši-soa za ruku, srdečně ji potřásl a pravil:

"Drahý příteli, je vám snad známo, že komponuji hrdinskou operu?"

"Ano: už jste nám to často říkal."

"Ta opera bude mít dvanáct dějství!"

"Myslím, že právě o dvanácti jste mluvil."

"Výborně! Ve kterém dějství se chcete objevit?"

"Já?"

"Ano, vy! Jste hrdina, kterého naléhavě potřebuji pro svou operu. Vystoupíte na koni a povlečete nepřítele na lasu za sebou. Prosím, ve kterém dějství račte?"

Tváří Indiána přelétl veselý úsměv, když odpovídal:

"Řekněme tedy - v devátém."

"Znamenitě! A chcete svou oběť vléci po jevišti v dur nebo v moll?"

"Řekněme tedy v moll!"

"Znamenitě: zvolím c moll, neboť dominanta vyzní sextakordem v g a je nejpříbuznější božskému es dur. A rytmus zvolíme ne třičtvrtě ani šestichtvrtě, ale čtyřčtvrtě takt, poněvadž kůň, na kterém jste jel, měl čtyři nohy."

Podívejte, jaký tu bude dokonalý souzvuč. Musím si hned všechno poznamenat."

Kantor vytáhl z kapsy zápisník, když v tom za ním zazněl jasný hlas:

"Já bych vám také rád něco zapsal - ale za uši, pane kantore!"

Kantor se obrátil a když před sebou spatřil stát Sama Hawkense, řekl zdvořile:

"Kvůli pořádku musím prosit: pane kantore-emerite! Poněvadž už nezastávám úřad "

"- potloukáte se v noci kolem tábora!" pokýval Sam. "Kdo vám dovolil, abyste opustil tábor?"

"Dovolil? Nepotřebuji svolení, vážený pane, pudí-li mne umělecký nápad nejprve lento, pak vivace a konečně allegro do samoty? Když poroučí múza, musí adept poslouchat!"

"Pak vás naléhavě prosím, dejte své múze kvinde, protože to s vámi nemyslí dobře."

"Nevěděl bych proč, ctěný pane. Potřebuji do své opery kombinovaný trylek a protože jsem jej tady v táboře nemohl získat, vydal jsem se ven, do samoty, kde mne nikdo neruší."

"Tam jste se posadil na zemi?"

"Ano."

"A čekal jste, až trylek přijde? Místo trylku přišel cizinec, neviděl vás a mohl přes vás upadnout."

"Ano, a měl jsem strach, že opravdu upadne, on mne však pojednou uchopil za krk, asi tak, jako se chápeme houslí -"

"A pak začalo dueto, jestli se nemýlím."

"Totiž dueto nezačalo, my jsme spolu jen trochu hovořili."

"A jeden jste nerozuměli druhému - není to tak?"

"Není divu, kdo mi chce rozumět, nesmí mi svírat krk pěstí. To si ten pán mohl domyslet! Ostatně jsem použil první příležitosti, kdy mi hrdlo trochu uvolnil, abych místo opustil."

"Patrně také allegro, či allegissimo?"

"To bylo spíše již con fretta, neboť jsem jej podezříval, že mne chce chytit za krk ještě pevněji."

"Zajisté, že chtěl a mnohem víc než to! Víte, kdo to byl?"

"Ne; neměl jsem za naší krátké rozmluvy tolik času, abych se mu představil a on to rovněž neučinil."

"Rád věřím, nešlo tu o poklony, ale o život!"

"O život? Či život?" tázal se kantor překvapeně.

"O váš život! Muž, který přes vás upadl, byl z bandy finderů, která nás chce dnes v noci přepadnout."

"Ale to je přímo neuvěřitelné. To se mýlíte, milý pane! Už několikrát jsem měl příležitost vám vysvětlit, že synu můz nikdy nebezpečí nehrozí, ovšem s výjimkou případu, že by jeho díla byla zneuznána."

"Když vás tedy přepadne docela obyčejný darebák, popadne vás za krk a chce vás uskrtit, pak nejste v nebezpečí?"

"Ne. Podívejte, zde máte opět živý důkaz, že mne onen dareba opět pustil a sám také klidně odešel. Nade mnou se vznáší génus, který mne chrání a nade mnou bdí."

"Činí-li vás ta myšlenka šťastným, pak souhlasím, abyste se s ní těšil až do doby, kdy budete zabit, zastřelen a skalpován. Vaše touha po trylku však uvedla vás i nás do nebezpečí. Pro budoucnost nebudeme uvazovat jen vašeho koně, nýbrž také vás."

"Také mne?"

"Pochopitelně."

"Pane, proti tomu musím protestovat. Hudební génus nezná pouta a kdyby byl přece spoután, zlomí všechna pouta. Jak chcete potlačit zvuk trubky, je-li už nasazena ke rtům?"

"Tím způsobem, že ji jednoduše od těch rtů odtrhnu, jestli se nemýlím. Pro tento večer vás žádám, abyste se bez odmluvy choval tiše a zůstal stát tam, kam vás postavím. Jediný člen naší společnosti nesmí život nás všech svou chybou uvést do nebezpečí!"

"Ale pane Hawkensi, vždyť já chci vaše nařízení respektovat; můžete se na mne spolehnout. Kdyby dokonce mělo dojít k boji a někdo z nás se měl stát jeho obětí, pak milerád pro něho složím znamenitou: Missa pro defunctis na libovolný text. Budu přemýšlet o tomto krásném a dojemném tématu."

Oheň byl až do té chvíle neustále živěn novým palivem, teď však měl být tábor opuštěn. Sam rozhodl, že jen on, Stone, Parker a vojáci se zúčastní překvapení finderů, ostatní neměli být vystavováni nebezpečí. Schmidt, Strauch, Ebersbach a Uhlmann souhlasili, paní Rosalie však srdnatě prohlásila:

"Jakže? Já že mám složit ruce do klína, když za mne jiný bude nasazovat život? K tomu nepřivolím, ne a ne! Nezbude-li puška, dejte mi do ruky koště nebo pohrabáč, a běda Belzebubovi, který mi přijde do rány! V díle našeho pana kantora musí vystupovat také ženy, a já se tam chci vidět. Udejte mi jen místo, a já se tam chci vidět. Udejte mi jen jedno místo, kam se mám postavit! Utíkat nebudu, toho se od paní Ebersbachové, dříve Morgensternové, ovdovělé Leiermüllerové nikdo nedočká!"

Samovi dalo mnoho práce, než ji vyložil, že svou přítomností by mohla spíše škodit než prospět, než svolila přidružit se k záložnímu oddílu vystěhovalou. Čtyři vystěhovala se pak vydali s ženami a dětmi, jakož i s tahouny tam, kde tábořil vojenský oddíl. Kantor byl s nimi také a Sam přísně nařídil, aby byl sřezán co nejstražitiěji, neboť jej snadno zas mohlo napadnout si vyjít do pouště na lov za trylkem. Koně a zajatý scout byli také z tábora vypraveni.

Adolf Wolf a Ši-so měli být pro své mládí z účasti vlastně vyloučeni, ale Indián rezolutně prohlásil, že by to byla neslýchaná urážka. Sam mu tedy musel splnit jeho přání a v důsledku toho nemohl odmítnout ani Adolfa.

Všichni vojáci se mohli zúčastnit akce, neboť nebylo zapotřebí nikoho na hlídání koní. Všechna zvířata byla totiž pod dohledem Němců. Sam Hawkens chtěl právě důstojníkovi vysvětlit způsob obrany proti finderům, ale mladý Indián jej skromně požádal:

"Odpustíte mi, když si dovolím vás upozornit na jednu důležitou věc?"

Mluvil německy, aby mu poručík nerozuměl. Sam si uvědomil tyto ohledy a odpověděl:

"Jak bych se mohl zlobit na syna svého přítele, indiánského náčelníka? Pověz, co máš na jazyku!"

Mladík poslechl a řekl:

"Kdo tuší v blízkosti nepřítele, pokusí se k němu připlížit. Můj bratr Sam Hawkens to dobře ví, a nemusel bych o tom mluvit. Plížili jsme se k finderům a odposlechlí jsme je. Ale nemohou oni udělat totéž nám?"

Roští v Samově tváři se zakymácelo, jako vrcholky stromů pod nápořem větru a jeho malá lživá očka se na chvíli zavřela. Teprve po chvíli je otevřel, jakoby rozpačitě zamrkal víčky a odpověděl:

"Behold! To není špatný nápad! Máš pravdu, naprostou pravdu, a já jsem osel, nebo něco takového, že jsem na to nepomyslel. Jestli nás ti chlapi skutečně poslouchali, tak vědí, že s jejich přepadením počítáme a že jsme si k tomu dokonce obstarali vojáky, jestli se nepletu. Musím se hned propíližit kolem tábora, abych zjistil, je-li čistý vzduch."

"Neměl bych se vydat směrem, odkud čekáme findery? Mohl bych vám říci, až se přiblíží."

"Bylo by to dobré, udělej to, synu, a udělej to hned. Prohřešil jsem se proti naší bezpečnosti, ale snad nám to nepřinese žádnou škodu. Vědí, kde jsme, protože vidí náš oheň. Proto si myslím, že nepovažovali za nutné, vyslat zvláštního špeha."

Ši-so odběhl do tmavé noci. Malý lovec brumlal:

"Docela schopný mladík! Ten to určitě někam dotáhne. Dal mi lekci, takovou lekci, že já, starý coon, se musím stydět, jako bych byl sváteční lovec, střelený zajícem, jestli se nepletu! Ještě se mi nestalo, abych zapomněl vyslat za takových okolností špeha, a dokonce ne jednoho, ale dva nebo tři, kdyby se jeden nic nedozvěděl a nebo se někde zpozdl. Zůstaňte tady, meššúrs!" obrátil se na společníky. "Nenechám vás dlouho čekat."

Vzdálil se. Jeho podnikání nebylo právě bezpečné. Kdyby se totiž nablízku zdržoval některý z finderů, který by jej zpozoroval dříve než Sam jeho, mohl by mu snadno vniknout do těla neposedný nůž. Proto nesměl být neopatrný. Musel použít veškeré své trapperské schopnosti a dovednosti. Plížil se pomalu a tiše kolem tábora po prstech a špičkách nohou a přitom namáhal svůj zrak, aby včas zpozoroval případného nepřítele. Minulo více než půl hodiny, než se vrátil na místo, odkud vyšel.

Ši-so se zatím pustil přímým směrem k tábořišti finderů. Plazil se stejně opatrně jako Sam. Asi po deseti minutách zastavil a posadil se. Kolem něj vládlo hluboké ticho; za ním dohořoval táborový oheň, plamínky byly stále nižší, až ohniště jenom žnulo, aby znenáhla úplně ztmavlo. Indián spoléhal na svůj bystrý sluch, který by mu prozradil přítomnost každého nepřítele, kterého by snad neviděl.

Nastal okamžik, kdy finderi chtěli vyrazit. Každou chvíli musel očekávat jejich příchod. A skutečně, brzy zaslechl jakýsi tlumený šelest, zaznívající z očekávané strany. Jiný by si myslel, že si vítr pohrává s trávou; Ši-so však věděl, že to je tichý zvuk plížících se kroků. Napůl se vzpřimil a poslouchal ještě pozorněji než dosud. Poznal, že se nezmýlil. Jeho dobré uši mu prozradily, že jej nepřátelé minou ve vzdálenosti zhruba dvaceti nebo třiceti kroků. Proto se plazil asi patnáct kroků vpřed, kde se přitiskl k zemi.

Zde přicházeli. Nešli jednotlivě v řadě, jako Indiáni nebo zkušení westmani, ale kráčeli vzpřímeně v houfu, tlačíce se jeden na druhého. Když jej minuli, Ši-so se vzpřimil, aby je opatrně následoval. Věděl, že na určitém místě zůstanou stát. Pak jejich velitel jistě vydá nějaké rozkazy, a snad se je mladíkovi podaří zaslechnout.

Tak kráčeli dál a dál, finderi napřed a on za nimi jako neslyšný stín. Ano, skutečně zastavili, ale až v bezprostřední blízkosti tábora. Pokud chtěl slyšet jejich instrukce, musel být velice troufalý. Proto si lehl na zem a plazil se k nim tak blízko, že téměř mohl dosáhnout na nohu posledního. Jeho odvážný podnik nezůstal bez odměny, neboť zaslechl Buttlerova slova, sice tichá, ale přesto dost srozumitelná:

"Tak jsme tady. Vidíte tábor?"

"Yes," odpověděl jeden a druzí přitakali.

Vysoké vozy, seřazené do hradby bylo vidět i v této tmě, neboť se jasně odrážely od světlejší oblohy. Vůdce pokračoval:

"Oheň úplně vyhasl. Myslím si, že už spí. Přece jen ale chvíli s přepadením počkáme; jistota je jistota. Obklíčíme je, ale hned. Při vzdálenosti třiceti kroků jeden od druhého bude náš počet stačit, abychom vytvořili kolem vozů kruh. Jakmile se to podaří, budete čekat na mé znamení."

"Jaké znamení použiješ?"

"Napodobím pomocí stébla trávy hlas cvrčka. Na to znamení se budete plazit všichni k vozům. Až se já dostanu k vozům, uslyšíte cvrčka podruhé, pak vám dopřeji chvíli času, abyste k vozům mohli dorazit i vy. Až se ozve cvrkot potřetí, bude to znamení, abyste podlezli pod koly, nápravami a ojei vozů a dali chlapíkům pocítit ostří svých nožů. Střelbě se vyhněte."

"Co se stane se ženami a dětmi?"

"To, co s ostatními. Nikdy není dobře nechávat za sebou svědky. Po rozdělení kořisti zapálíme vozy se vším, co z vystěhovalců zbude. Teď vpřed. Polovina vpravo, polovina vlevo; mé místo je uprostřed. Dávejte však pozor a vyvarujte se šramotu, abychom nebyli prozrazeni."

Někdo se ještě zeptal:

"Co pak, když narazíme na hlídku? Co když postavili stráž?"

"Nevěřím tomu. Kdyby ji však přece postavili, pak musí být odklizená jedinou a dobře mířenou ranou, jinak bychom měli poplach v celém táboře. Nuže, pozor na má znamení!"

Muži se vzdalovali na dvě strany, aby obklíčili v kruhu vozovou hradbu. Buttler zůstal na chvíli stát. Ši-so okamžik uvažoval. Měl nyní také odejít, aby oznámil Samovi Hawkensovi, co vyslechl? Ne. Měl tu před sebou vůdce útočníků.

Kdyby se mu podařilo ho zneškodnit, byla by s ostatními snazší práce - tak uvažoval. Chvilí čekal a pak se za Buttlerem vztýčil a zasadil mu svou zbraní tak silnou ránu do hlavy, že muž bez jediného hlesu padl k zemi. Navajo se odplížil zpátky a za sebou vlekl omráčeného. Znal přesně místo, kam Sam postavil vojáky s Dickem Stoneem a Willem Parkerem; když tam dorazil, našel u nich už i Sama. Maličký lovec se sklonil, aby si prohlédl předmět, přivlečený Ši-soem a pak udiveně zašeptal:

"Člověk? Kde ho můj bratr našel? Je mrtev?"

"Ne, pouze omráčen," odpověděl Ši-so.

"Kdo to je?"

"Buttler."

"All devils! Jak přišel o vědomí?"

"Ranou, kterou dostal ode mně!"

"Zounds! Tím jsi udělal velikou chybu a zhatil celý můj plán! Vypravuj mi rychle, jak se to udalo!"

Ši-so krátkými slovy vypověděl své dobrodružství. Když skončil, řekl Sam nyní už docela jiným tónem: "Když se věci mají tak, nemohu tě kárat, naopak: tvůj čin nám prospěje. Teď zacvrkám já na Buttlerově místě a zacvrkám tak příjemnou písničku, že finderům přejde sluch i zrak. Svažte toho muže a dejte mu do úst roubík, aby nás neprozradil, kdyby se probudil!"

Vojáci si pospíšili vyplnit jeho rozkaz. Poručík se ptal: "Chcete tedy dát znamení místo Buttlera, sir? Umíte tak dobře napodobit cvrlikání cvrčka?"

"Myslíte, že je to těžké?" odvětil Sam otázkou.

"Ne, ale já bych to nesvedl. Jak se to dělá?"

"Velice jednoduše, pomocí stébly trávy. Složíte dlaně k sobě, abyste vytvořil dutinu. Palce musí být naproti sobě. Mezi ně uchopím stéblo trávy, zafoukám, a tak vznikne tón, znějící jako cvrkot cvrčka."

"To budu muset také vyzkoušet."

"Nic proti tomu nemám, sir, pouze vás prosím, abyste tyto pokusy udělal až zítra nebo za deset let. Dnes a tady si to raději odpusťte, jinak ty darebáky ještě zaženete."

"Jak to?"

"Protože se vám ten správný cvrkot napoprvé jistě nepovede. Pravděpodobně by to znělo tak, jako když budu foukat podmáslí skrz klarinet. Vše, i to nejjednodušší se člověk musí poctivě učit."

"Hm, to je možné. Ale co budeme dělat teď, když se rozhodlo, že nový postup bude lepší než naše původní dohoda?"

"Zaujmu místo Buttlera."

"To už jste říkal prve. A co my?"

"Vydáte se za findery, vždy dva muži za jednoho lupiče. K tomu muži stačí. Musí se to však díť s nejvyšší opatrností, aby si toho nevšimli. Až zacvrlikám, vyrazíte za nimi. Po mém třetím znamení se budou chtít proplazit pod vozy, a v tom okamžiku se jich ujmete, dva proti jednomu. Vlastně to není ani moc čestné. Přece jen vám ale radím, abyste místo rukou použil pažby pušek. Nejjednodušší a nejbezpečnější způsob je, rychle je srazit k zemi, aby neměli čas k obraně."

"Znám ještě bezpečnější způsob."

"Jaký?"

"Ne každá rána pažbou je smrtelná. Proto si myslím, že bychom raději měli použít nože. Dobře mířené bodnutí je nejjistější."

"Ani mne nenapadne! Kdo vám říkal, abyste je zabíjeli? Právě proto, že je máte pouze omráčit, nechci slyšet ani slovo o střelení nebo bodání, jestli se nepletu. Stokrát jsem už bránil svou kůži, a vždycky přitom šlo o život, ale nikdy jsem nezapomněl, že lidská krev je nejvzácnější šťáva na světě, jestli se nepletu. Člověka usmrtím jedině tehdy, když už nemám jiné východisko, když už je to bezpodmínečně nutné."

"Ti lumpové už dávno propadli životy!"

"To je možné."

"Musíme je zašlápnout jako obtížný hmyz, proti kterému se člověk nemůže jinak bránit."

"To je váš názor, a snad i správný, ale já nejsem ani jejich soudce, ani jejich kat."

"Ale sir, jak může být westman jako vy tak útlacitý? Přece jste říkal, že nám ty findery předáte?"

"Každopádně."

"Takže je převezeme do hlavního města?"

"Yes."

"A co myslíte, že se tam s nimi stane?"

"Omotají jim kolem krků provazy a vytáhnou je za ně nahoru na šibenici, nebo tak nějak podobně."

"Tak to je. Oběsí je, takže zemrou. Pak je tedy zcela lhostejné, jestli je tady zapíchneme, nebo jestli budou popraveni ve městě."

"To je možné, ale zapomněl jste na jedno: tam vládne zákon, ale tady ještě nejsou odsouzeni. Ne, ne, chytíme je živé. Co s nimi udělají ve městě, to je jejich věc."

"Hm! Tak se vám podvolím. Jak chcete! Přece jen však tvrdím, že si ti lotři takové ohledy nezaslouží."

Přikročili k činu. Vojáci se rozdělili do dvojic. Stone, Parker a poručík převzali jejich velení. Odplížili se, aby po párech findery obklíčili. Adolf Wolf zůstal u Buttlera. Ši-so musel odvést Sama Hawkense na místo, kde Buttlera přemohl. Tito dva tvořili poslední článek řetězu kolem finderů, zatímco vojáci je obklíčili v kruhu.

Když Sam vytušil, že celý tábor je vojáky obklíčen, napjal mezi palci stéblo trávy a zacvrlikal jednou, jak bylo smlouveno. Pak se odplížil do středu kruhu a když dorazil k vozům, dal druhé znamení. Pak chvíli čekal, naslouchal šumotu plazících se mužů zprava i zleva. Ležel přitisknutý na zemi a pozoroval jak se finderi plazí trávou jako hadi. Řetěz se uzavřel tak, že každý jeho člen mohl snadno vidět druhého.

"Zde jsem, Buttlere," zazněl šepot zprava.

"All right!" zasyčel muž vlevo. "Škoda času! Dej znamení!"

Sam se obrátil. Bystrým zrakem postřehl Dicka Stonea s jedním vojákem, jak leží za prvním mluvčím; za druhým čekali již také dva muži. Tu zacvrlikal potřetí a vrhl se vlevo, aby pomohl vojákům. Mladý Navajo skočil vpravo, tam však už držel svého muže za límec Dick Stone.

Bylo slyšet několik úderů, semtam kdosi tlumeně zavzdychal, pak bylo kolem dokola opět ticho.

"Haló!" zvolal Sam Hawkenas hlasitě, "povedlo se?"

"Všechno," odvětil Will Parker z druhé strany. "Máme je!"

"Přineste je tedy sem a rozležněte opět oheň, ať se můžeme pánům, jak zdvořilost káže, představit pěkně ve světle!"

Za několik minut leželi zajatci uvnitř vozové hradby, a kolem nich se usadili Sam, Dick, Will, poručík dragounů a Adolf Wolf, zatímco dragouni odešli, aby přivedli vystěhovalce a své koně. Několik z nich vyrazilo pod Ši-soovým vedením k

tábořišti finderů, aby přivedli také jejich koně. Oheň vesele plápolal, jeho plameny šlehaly vysoko k nebi a celé ležení bylo teď jasně osvětleno.

Finderi tady leželi vedle sebe s očima a ústy dokořán otevřenýma. Většinou byli již při smyslech, viděli a slyšeli vše, co se kolem nich mluvilo a dělo. Nikdo z nich nepromluvil dosud slovo, jen jejich divoké pohledy prozrazovaly, co se děje v jejich nitrech. Nikdo je až dosud neoslovil, neboť Sam Hawkens chtěl s výslechem počkat až se vrátí vystěhovalci.

Najednou sem zdálky dolehl mocný ženský hlas:

"We have them - co to znamená - we have them?"

Byla to ctná paní Rosalie. Dorazila k ležení, podlešla nápravu nejbližšího vozu a vrhla se k Samovi a křičela:

"We have them, - co je to? Nezní to po našem: máme je, máme je, pane Hawkensi?"

Paní Rosalie Ebersbachová, rodem Morgensternová, ovdovělá Leiermüllerová byla radostí celá bez sebe.

"Ano," odpověděl Sam, "tak zní v překladu tato anglická slova."

"Nuže tedy we have them, máme je! Co starostí a úzkostí jsem vytrpěla! Chtěla jsem utéci sem, abych se tu bila, bojovala a potýkala. Neměla jsem stání. A vtom přišli vojáci a povídali: we have them!

Hned jsem pochopila, co to znamená, běžím sem, a tu 4<

Její pohled se svezl na zajatce.

"Ale co tohle znamená. Vždyť oni žijí? Proč nejsou mrtví? To mi nejde na rozum. Žijí opravdu?"

"Ano."

"Nu, pak letos případnou velikonoce na čtvrtek a ne na neděli, jak se podle práva a spravedlnosti má stát a jak se samosebou rozumí! Copak nevíte, pane Hawkensi, že nás tito velectění páni lupiči chtěli připravit o životy?"

"To je mi dokonale známo."

"A vy jste je za to nepostříleli? To je jednání, k němuž nemohu dát svolení. Kdo zabíjí, ten musí být také zabit. Oko za oko, stolička za stoličku; tak to stojí v Písmu svatém a ve všech zákonících!"

"A vy jste byla zabita, paní Ebersbachová?"

"Ne. Jak se můžete tázat? Kdybych byla zabita, stála bych tu jako strašidlo - a já, já že jsem strašidlo?"

"To jistě ne, uklidněte se, paní Ebersbachová. Tedy oko za oko, zub za zub. Vy jste nebyla zabita a proto jsme tyto muže také nezabili."

"Ale oni nás chtěli zabít a to je stejné, jako bychom už byli zabiti!"

"Nu a já je chtěl dát také zastřelit, což je stejné, jako by už byli zastřeleni."

Podívala se na něho plna údivu a pohodila hlavou s dobrosrdečným zvoláním:

"Jak jsi hloupá, Rosalie, jak jsi hloupá! To se ti stalo poprvé v životě, že jsi byla poražena v potyčce na jazyky svými vlastními slovy. Ale teď mi honem řekněte, co chcete s těmi darebáky dělat? Když s nimi zacházíte jako v bavlnce, pak mi snad dovolíte uctivý dotaz, jestli snad nedostanou nějakou prémii nebo zlatý odznak za statečnost na kabát?"

"Co se s nimi stane, brzy uvidíte!"

"To také doufám. Prosím, já sama patřím mezi osobnosti, na kterých se tito muži provinili. Kdyby se jim byl útok zdařil, ležela bych teď mrtvá na válečném poli a ranní červánky by svítily na mou předčasnou smrt! To zasluhuje trest; rozumíte mi?"

"Trestu neujdou, o trest nemějte obavy, paní Ebersbachová! Tím však není řečeno, že bychom měli viníky trestat sami. Jsme lidé a křesťané, a vy jste dokonce dáma, jste žena. Patříte k něžnému a krásnému pohlaví, které zamítajíc nenávist a zlobu ovládá celý svět láskou, něhou a dobrotou. Jsem přesvědčen, že i ve vašem srdci je něžné místočko, neboť bez něhy se změní i nejkrásnější žena v hnusné stvoření."

Tak hovořil malý legrační lovec a vůbec se nepřepočítal v účinku své řeči. Paní Rosalie položila ruku na svou hrud'

"Tady, že není něha domoven? Tady ve mně je samá něha a milosrdenství! Já mám srdce, to byste koukal, ó je! Mám srdce měkké jako máslo na slunci. Ano, také patřím k tomu krásnému a něžnému pohlaví, které chce svět ovládat dobrotou. Stává se ovšem často, že svět mé srdce nechápe, a přišly už chvíle, kdy má něha a dobrota nebyly dost oceněny, avšak při této příležitosti chci dokázat, že slabé pohlaví je silné v odpuštění. Nezmyslil jste se ve mně, pane Hawkensi! Nechci ani slyšet o nějakém brutálním potrestání těchto ubohých lidí, prosím, nechte je běžet!"

Byla by snad mluvila ještě dále, vtom však přicházeli vojáci se svými koňmi, aby se utábořili venku před vozovou hradbou. S nimi přišli i vystěhovala a vedli s sebou zajatého scouta.

A teď začalo obšírné vyptávání a odpovídání, které nepřestalo dříve, dokud nebyli vystěhovala co nejpodrobněji seznámeni se vším, co se stalo za jejich nepřítomnosti. I kantor pilně poslouchal, neseděl však přitom klidně na zemi jako ostatní, ale ustavičně přecházel a kýval se na všechny strany jako živý metronom. Pojednou se vrhl na spoutané findery, jejichž umístění se mu jaksí nelíbilo.

Brzy snýkl tím nebo oním stranou, brzy je otáčel do jiné polohy, až Sam, který kantora s úžasem pozoroval, se ptal:

"Co děláte, pane kantore? Copak ti lidé neleží dobře?"

Co na to řekl kantor, je možné si domyslet.

"Pane kantore-emerite, smím-li prosit! Je to jen kvůli přesnosti, aby nenastala nějaká nemilá záměna. Ano, uhodl jste, zajatci musí ležet trochu jinak."

"Proč to?"

"Jejich seskupení na mne nepůsobí celkově správným dojmem. Tak se mi zdá, že vám není dosud známo, nebo že jste již zapomněl, čím se tu zabýváme?"

"Čím, prosím vás?"

"Ničím jiným, než operou. Nosím ji s sebou tady v hlavě. Velikou, hrdinskou operu o dvanácti dějstvích, čtyři dějství na jeden večer. Jen proto cestuji, abych našel látku k libretu. A zde jsem právě našel jeden výstup. Bude to znamenitá

scéna. Lupiči leží v poutech na zemi a zpívají dvojí sextet: sbor - řekněme - vrahů. K tomu účelu je však musím zcela jinak seskupit, než jak teď leží. Hledám to správné seskupení a nakreslím si je, jakmile je najdu. Můžete být ujištěni, že se budu mít na pozoru, abych těm lidem přitom nezpůsobil nepříjemnosti."

"Pokud jde o to, jen se neostýchejte, s těmi darebáky není potřeba zacházet v rukavičkách."

Skladatel hrdinské opery pak pokračoval ve svém zaměstnání s takovou horlivostí a důkladností, že Buttler přerušil své úporné mlčení a zavolal na Sama:

"Sir, co ten člověk s námi ustavičně tropí? Postarejte se už, aby nám konečně dal pokoj! Nejsme přece ze dřeva, aby s námi mohl každý blázen pohazovat jako s balíky!"

Sam s odpovědí nespíchal, proto Buttler pokračoval:

"Musím se vás ostatně otázat, jakým právem jste nás přepadli a spoutali!"

"Na to se ptáte?" smál se maličký. "Myslím, že si na to umíte stejně dobře odpovědět sám!"

"Jak to? Přišli jsme sem jako pokojní lidé a spatřili váš oheň. Protože jsme nevěděli, kdo u ohně sedí, připlížili jsme se, jak se samosebou rozumí blíž, abychom vypátrali, jestli nám nehrozí nebezpečí. Přitom jsme byli zákeřně přepadeni a zajati. Žádám, abyste nás okamžitě pustili na svobodu!"

"Jen žádejte, nemám nic proti tomu, jestli se nemýlím. Zítra se už budete pohybovat docela volně, jenže ne na matičce Zemi, ale několik palců nad ní, uvázáni za krk na pěkném, pevném provazu, hihhihi!"

"Jestli chcete vtipkovat, vymyslete si lepší vtipy, než byl tento! Není žádná legrace, dopouštět se násilí na poctivých lidech! Když už mluvíte o tom Tucsonu, může se stát, že se tam budete na provaze houpat zrovna vy. Nebo snad nevíte, jak se v této zemi jedná s lidmi, kteří v noci přepadnou poctivé občany?"

"Poctivé? Hihhihi! Vaši poctivost jsme poznali v San Xavier del Bac."

"Co se stalo tam, to sem nepatří. Dnešní věc je jasná. Chtěli jsme se podívat, kdo tady táboří, a přitom jsme byli přepadeni."

"Hm! Vy jste tedy nevěděli, koho tady potkáte?"

"Ne."

"A přece jste za námi šli krok za krokem už od San Xavier del Bac."

"To je lež!"

"Ještě před chvílí jste seděli támhle mezi skalami, abyste počkali, až zhasne náš oheň."

"Proč bychom to dělali?"

"Abyste nás přepadli."

"Zase lžete! Sprostě a uboze lžete!"

Tu se Sam zvedl od ohně, přistoupil k němu a vyjel:

"Nemluvte tady o ubohých sprostých lžích, nebo vám obarvím záda na modro, až budete mít černo před očima, jestli se nepletu! Jmenuji se Sam Hawkens, a rozumějte mi: tady sedí Dick Stone a Will Parker. Většinou nám říkají - Trojlístek! Rozumíte tomu? Myslíte si, že jste ti praví, kteří by dokázali takovým westmanům pověsit bulíka na nos? Kdo k nám přijde se slovy ubohý a sprostý, toho vyhodím do vzduchu, že zůstane sedět mezi mraky!"

Zdálo se, že Buttler ztratil řeč. Sam Hawkens dodal:

"Sám jsem byl dneska u vás a vyslechl jsem vás vzadu u skal. Jste findeři! Ale nepotřeboval jsem se to dozvědět až dneska, poněvadž jsem to věděl už v San Xavier del Bac."

Tu Buttler polekaně vykřikl:

"Heavens! My a the finders! Jaký je to nápad, zaměnit nás s takovými zločinci! Kdo vám to nabulíkoval, sir?"

"Vy sami. Mám velmi dobré uši, spolehněte se!"

"Ne, ne! I nejbystřejší ucho se může klamat a špatně rozumět!"

"Myslíte? Rozuměl jsem snad špatně také tehdy, když jste byl tázan po osudu žen a dětí, které jsou s námi?"

"O tom nic nevím!"

"Ovšem, nevíte ani o tom, že jste jim chtěl dát sfouknout dušičky, aby vás nikdo z nich, kdyby zůstal naživu, nemohl prozradit?"

"O tom nemám ani tušení!"

"Nechtěli jste se o kořist rozdělit a vozy spálit?"

"Hm! Už vidím, že máte velmi špatnou paměť, které budou muset v Tucsonu pomoci."

Tu se chopil slova důstojník:

"Nemávejte čas s těmi lotry, sir! Ať jejich vůdce lže, jak chce, nic mu to nepomůže. Je dokázáno, že jsou findeři a zítra ráno se budou houpat na šibenici."

"Nebude k tomu zapotřebí našeho svědectví?" ptal se Dick Stone.

"Myslím, že ne. Jestli chcete jet s vozy dál, já vás zdržovat nebudu. Napíšu protokol tady. Řekněte mně, co o nich víte a to je právě tak, jako byste mluvili před soudem. Důkazů máme proti nim dost a je už opravdu načase, že tento kraj bude jednou provždy zbaven těchto zatracených ničemů. Moje slovo, že budou zítra viset."

Pak již další hovory umlkly. Bylo postaveno několik stráží, které Sam Hawkens pokládal za nutné, a všichni se uložili ke spánku. Jeden z vojáků se posadil u zajatců a nespouštěl je z očí.

Spoutaný scout byl položen k findeřům a ležel náhodou vedle Buttlera. Dosud spolu nepromluvili ani slovo, ačkoliv pro ně bylo lehké dorozumět se potají, neboť zajatci leželi těsně jeden vedle druhého. Později, když všechno usnulo a scout se přesvědčil, že voják dbá jen na to, aby se některý ze zajatců nepokusil zbavit pout, dotkl se Buttlera nohou a tázal se:

"Spíte, sir?"

"Ne," zněla jeho odpověď. "Kdo by mohl za těchto okolností usnout?"

"Pak se ke mně obraťte, musím s vámi mluvit!"

Buttler poslechl a hned se dotazoval:

"Vy jste byl přece vůdce těch lidí. Jak to, že vám za vaši službu zaplatili tak podivnou měnou?"

"Měli mne v podezření, že jsem s vámi spolčen."

"O tom nic nevím," zašklebil se Buttler.

"Totiž, vy nevíte nic, ale já jsem ten úmysl měl. Jmenuji se Poller, sir, a uděláte dobře, když mně věnujete svou důvěru. Vsadil bych sice sto proti jedné, že je s vámi konec - já bych vás však přece rád zachránil."

"Hm, člověk musí být dnes opatrný!"

"Přisahám vám, že to s vámi myslím dobře! Tito chlapi mne urazili a já nejsem z lidí, kteří si dají urážku beztrpěně líbit. Sám nemohu podniknout nic, budete-li však chtít, pak jim zaplatíme i s úroky."

"Chtít? Tady nepomůže chtít, ani mně ani vám!"

"To si nemyslete! Jsem přesvědčen, že mne zítra pustí. Vás posadí na koně a povlečou do Tucsonu. Půjdu za vámi."

"To bude od vás hezké, sir, ale co nám to pomůže? Je nemožné, abychom vojákům uprchlí."

"Pshaw! Víím, co víím. Jste snad se svými lidmi v tak dobrém poměru, že nechcete na svobodu, zůstanou-li oni v zajetí?"

"Nu - košile je vždycky bližší nežli kabát! Budu-li na svobodě já, snadno oželím, pověsí-li na šibenici jiného."

"Well, jste rozumný člověk. Udělejte tedy, co vám řeknu. Přetvařujte se cestou jako by rána pažbou měla pro vás zlé následky. Předstírejte, jako by vás zmáhaly mdloby, kývejte sebou na koni sem i tam; hřejte mozkový otřes a tvařte se jako úplně zmožený člověk. Divil bych se velmi, kdyby se poručík nedal přelstít a nenařídil odpočinek, abyste se trochu vzpamatoval. Pak vám snad budou uvolněna i pouta na nohou. Až se to stane, pak doufám, že dokážete i se svázanými rukama se zmocnit koně a jet zpět, kde budu čekat já. Záleží na vás, jak chytře to provedete a jak velký náskok získáte před vojáky, kteří se za vámi pustí. Kdyby se k vám později některý přiblížil, budu mít už připravenou pušku a sestřelím ho z koně."

Buttler hned neodpověděl. Přemýšlel a po delší chvíli pravil:

"Váš návrh je jediný, který tu je; poslechnu vás. Dostanu-li se na svobodu, pak běda tomu Trojlístku a běda všem těm přistěhovalcům. Budeme kamarády, Mr Pollere!"

Tím byla ukončena podstatná část tajné rozmluvy, z níž strážce nic neslyšel. Buttler pocítil částečné uspokojení a později dokonce i usnul.

Sotva se rozbřesklo, byl tábor na nohou. Lidé si odbyli prostou snídani ze zásob, které dragouni s sebou přinesli a pak poručík prohlásil, že se vydá se zajatci na zpáteční cestu do Tucsonu. Dal je přivázat na koně tak, aby svázanými rukama mohli řídit koně. Zatímco se konaly tyto přípravy, zvolal zajatý scout na Sama:

"A co se mnou bude, smím-li se ptát? Mám zde snad zůstat ležet v poutech?"

"Ne," odpověděl Sam. "Chtěl jsem si vás jen zajistit pro dnešní noc; teď, když nastal den, jedte si, kam chcete!"

"Well; rozvažte mne tedy!"

"Jen se neukvapujte, milý Mr Pollere! Nebyl by to žádný div, kdybyste se nám chtěl mstít a jel tajně za námi. Proto, abych vás učinil neškodným, ponechám si zatím všechny vaše zbraně"

"Protestuji! To je krádež - to je zlodějství!"

"Pshaw! Říkejte si tomu jak chcete, já to provedu!"

Poller byl zbaven pout. S klením skočil do sedla a odjel západním směrem, aby později nepozorovaně zatočil na cestu zpátky. Poručík se hned potom rozloučil s vystěhovaly a pustil se se svými lidmi na východ směrem k Tucsonu.

Dragouni obklopili zajatce, odklusali a brzy zmizeli vystěhovalcům z očí. Teprve teď, když tolik lidí z tábora odešlo, bylo možné přehlédnout okolí, a tu zpozoroval Sam Hawkens s úžasem, že kantor-emeritus opět zmizel. Už chtěl za ním vyslat lidi, když v tom ho spatřili přicházet. Běžel ze západní strany a velmi podivně se tvářil i posunkoval. Když došel do tábora, obořil se na něho Sam:

"Copak jste měl zase tam venku na práci, pane kantore-emerite?"

"Triumfální pochod," odvětil hudebník, který byl celý upachtěný a rudý spěchem.

"Triumfální pochod? Zbláznil jste se?"

"Zbláznil - já? Jak vás mohla napadnout tak zvláštní myšlenka, velectěný pane? Zvítězili jsme, zajali jsme nepřátele a proto jsem odešel do samoty, abych našel tóny, vyjadřující slavnostní a vítěznou náladu v triumfálním pochodu své opery."

"To jsou hlouposti! Pravím vám znovu, že se nesmíte ustavičně potulovat krajinou, je to chyba, kterou nemohu připustit!"

"Chyba? Prosím, dovozte! Umělec se nedopouští chyb. Chyby se dopustil spíše scout."

"Scout? Co tím myslíte?"

"Nu, byl jsem právě pohroužen do nejpilnější práce, když v tom tu pojednou přijel a sebral všechny mé zbraně a jen tuhle šavli mi ponechal, že prý k ničemu není"

"Alld evils!" vybuchl Sam Hawkens po této zprávě. "Vždyť jsem si to myslel. Pustím chlapíka beze zbraní a vy nám utečete z dohledu, abyste mu náhradou dal svoje zbraně!"

"Dal, dal? Co vás napadá, to mne ani nenapadlo. On mi je prostě vzal a ještě mi dal dvě - dvě - nemohu to prosím, ani vyslovit."

"Jen se vyslovte, musím to vědět!"

"V mateřštině to nepřejde přes mé rty. Latinsky se tomu říká colaphus."

Kantor to slovo doprovodil tak názorným pohybem ruky, že Sam Hawkens je hravě přeložil:

"Políčky! Tedy dva políčky jste od něho dostal?"

"A jaké - staccato-fortissimo!"

"To byl skvělý čin, nejlepší, jaký ten člověk v životě vykonal!"

"Pane Hawkensi! Skladatel a miláček múz, jemuž se dostalo dvou nehorázných políčků

" si je poctivě zasloužil!" vpadl mu Sam do řeči. "Budu vás

ted' mít na očích, pane kantore, a dám si na vás mnohem větší pozor než dosud. Připravte se ted' k odchodu: jedeme dál!"

Za hodinu nato byla karavana na cestě. V čele jel Sam Hawksens,

který nastoupil službu místo bývalého scouta.

* * *

Buttler byl pevně odhodlán uposlechnout scoutovy rady, protože neznal jinou cestu, která by vedla k záchraně.

Nezbývalo mu tedy nic jiného, než předstírat mdloby. Byl dost chytrý, aby sdělil svůj plán i svým lidem, napomenul je však, aby se neukvapovali a nezbudili podezření. Začal předstírat slabost teprve pak, když byla polovina cesty za nimi. Svázanýma rukama se uchopil za hlavu a zasténal. Poručíkovi jeho počínání neušlo a brzy se ptal po příčině. Od Buttlerových lidí dostal odpověď, že se asi dostávají následky včerejší rány pažbou, že byl asi zasažen mozek. Buttler byl ustavičně slabší a slabší; začal se kymáčet v sedle tak, že jej konečně museli dva jezdci zprava i zleva podpírat.

Když se pak podobná slabost začala projevovat u několika jiných zajatců, poručil poručík zastavit a sestoupit z koní. Je samozřejmé, že nejprve seskočili vojáci, aby finderům uvolnili řemeny, kterými byli připoutáni ke koním. Buttler byl první, kterému uvolnili pouta. Složili ho z koně a on se hned svalil na zem jako mrtvý. Pak sundali z koní ostatní. Ted' přišla chvíle pro Buttlera. Postřehl, že nejlepšího koně má poručík a že kůň stojí volně stranou. Když ted' vojáci od něho odvrátili svou pozornost, najednou vyskočil, hnal se ke koni a tak jak byl, se svázanýma rukama se vyhoupl do sedla a pustil se tryskem k západu, kde tušil přítomnost scouta.

Svůj čin provedl tak rychle, že překvapení ochromilo končetiny vojáků. Uprchlíkovi se podařilo snadno získat značný náskok, než se za ním ozval první výkřik zlosti.

"Palte! Palte!" volal důstojník. "Sestřelte ho ze sedla, ale pozor na koně!"

Všichni se rozběhli ke koním, u jejich sedel visely jezdecké karabiny. Pak zarachotilo několik výstřelů, všechny však uprchlíka přeletěly, a ten se v nejbližším okamžiku dostal z dosahu pušek.

Zmatku, který se nyní strhl, využili i ostatní zajatci, rozutíkali se; ostatní pak, kteří ještě seděli na koních, se rozjeli na všechny strany. Byli brzy pochyťáni a pět nebo šest dragounů vyrazilo na poručíkův povel za Buttlerem. Neměli ale úspěch. Jeho náskok byl značný a jeho kůň nejrychlejší ze všech; brzy ztratili uprchlíka z očí a vrátili se plni zlosti. Buttler se však hnal bez zastávky kupředu, až spatřil před sebou jezdce - scouta, svého nového spojence, který ho radostně přivítal.

Oba si nejprve vyhledali úkryt, ve kterém se chtěli zotavit a strávit

zbytek dne a noci. Pak se pustili po stopách vystěhovalecké karavany, která je o jednodenní pochod předešla.

KAPITOLA DRUHÁ

V pueblu

Na malé řece San Carlos, přítoku řeky Gily, se rozkládal ranč, který byl podle svého tehdejšího majitele nazýván Poměrovým rančem. Američanovi Fornerovi patřily velké lány pastvin; k polnímu hospodářství se hodila však jen část země, ležící přímo u řeky. Stavení nebylo veliké, avšak pevně stavěné z kamene a bylo obklopeno zdí, dvojnásobně převyšující výšku muže. Zeď byla stavěna neobyčejně důkladně a v malých vzdálenostech opatřena úzkými střílnami. Toto zařízení bylo nutné v tomto odlehlém a nebezpečném okrsku země. Dvůr, který uzavírala zeď, byl tak veliký, že rančer do něho mohl vehnat všechny svůj dobytek, kdyby mu hrozilo nebezpečí od nepřátelských Indiánů.

Bylo právě nejpříznivější roční období; step byla porostlá velice hustou zelenou trávou, na které se s chutí pásala stáda ovce a hovězího dobytka; také se tu zcela volně páslo několik tuctů koní, hlídáno několika kovboji, kteří si krátili dlouhou chvíli své mírové služby hrou v karty. Široká, k řece obrácená brána v ohradní zdi byla otevřena dokořán. Právě se mezi nimi objevil rančer, pravá, svalnatá, zálesácká postava, plná síly a tvrdosti. Přelétl ostrým pohledem pasoucí se stáda, zastínil si rukou oči a zadíval se pátravě do dálky. Tu se objevil v jeho obličejí výraz napětí: pak se obrátil do dvora a zavolal:

"Haló, boy, připrav láhev brandy! Přichází muž, který se jí podívá až na dno."

"Kdopak?" zvolal chlapík, který se objevil v okně domu - byl to rančerův syn.

"Petrolejový princ."

"Přichází sám?"

"Ne. Jsou s ním dva jezdci se soumarem."

"Well; umí-li ti dva pít jako on, vynesu hned několik lahví."

Před domem leželo několik kamenů, které byly uspořádány tak, že největší z nich tvořil stůl a menších bylo možno používat jako sedadla. Rančerův syn vyšel z domu a postavil na stůl tři láhve a několik sklenic; pak přešel dvorem k bráně, aby tu vedle svého otce vyčkal na příchozí.

Jezdci zatím dorazili až k protějšímu břehu řeky a vehnali bez rozmyšlení koně do nehluboké vody.

"Divná věc!" prohodil starý Forner, "myslím však, že se nemýlím. Co toho muže vlastně žene z bezpečného Arkansasu do našich nehostinných končin?"

"Koho?" zeptal se syn.

"Rollinse z Brownsville."

"Je to snad majitel oné firmy, se kterou jsi byl kdysi ve spojení, otče?"

"Yes, je to on, nemýlím se! Jsem velice zvědav na to, co hledá v divoké Arizoně."

Jezdci zatím přebrodili řeku a pustili se cvalet k ranči. Přednější z nich volal již zdaleka:

"Good morning, Mr Fornere! Máte nějaký ten doušek pro tři gentlemany, kteří div žízní nespasnou z koní?"

Ten, který mluvil, byl dlouhý, suchý muž, jehož obličej, rysů neobyčejně ostrých, byl ožehnut sluncem a ošlehán větrem a nepohodou. Byl oděn pro tuto krajinu přímo přepychově, nezdálo se však, že oblek byl zhotoven přímo pro něho.

Druhý jezdec byl starší muž, na pohled velmi blahobytný. Rychlá ranní jízda mu zřejmě působila potíže, byl důkladně zpocený. U sedla mu visela krásná lovecká puška. Měl-li u sebe ještě jiné zbraně, nebylo je vidět, protože neměl opasek. Pravý westman by na tomto muži hned viděl, že je mu Divoký západ cizí, že se tu necítí doma. Působil asi podobným dojmem, jako suchozemská krysa na širém moři.

Třetí příchozí byl mladý, silný muž, plavých vlasů, který sice neseděl na koni jako pravý zálesák, zato byl jistě dobrým exemplářem té odrůdy jezdců, které lovci říkají "sváteční". Měl přímý, poněkud osmahlý obličej. Ozbrojen byl puškou, loveckým nožem typu Bowie a revolvery.

"Víc než doušek!" odpovídal Forner. "Welcome, meššúrs! Sestupte z koní a myslete si, že jste doma!"

Blahobytně vypadající muž zarazil koně, prohlédl si rančera pátravým pohledem a pravil:

"Zdá se, že jsme se už jednou viděli, sir. - Toto je Fornerův ranč - vy jste tedy Mr Forner. Nebyl jste snad kdysi u mne v Brownsville? Jmenuji se Rollins a tento mladý muž po mém boku je můj první tajemník Mr Baumgarten."

Forner pokývl hlavou a odvětil:

"Zajisté, že jsme se viděli, sir. Měl jsem u vás uloženy své peníze - ovšem vyzdvihl jsem si je, když jsem se vydal do Arizony. Nebyl to tak značný obnos, aby jste si moje jméno zapamatoval. Avšak pojdte dál! Mám brandy právě tak dobrou, jako je kterákoliv jiná, a něco k snědku můžete také dostat, nemáte-li velké nároky. Jak dlouho se tu chcete zdržet, Mr Grinley?"

"Než přejde nejhorší žár poledního slunce," odvětil muž, kterého Forner předtím nazval Petrolejovým princem.

Koním byla sňata sedla a byli vypuštěni na prérí. Jezdci se usadili na kamenech. Grinley si nalil skleničku brandy a vypil ji jedním douškem; zakrátko viděl láhvi na dno. Rollins míchal lihovinu s vodou, kdežto jeho tajemník pil jen čistou vodu. Oba Fornerové, otec i syn zašli zatím do domu, aby hostům připravili pokrm ze svých jednoduchých zásob.

Nikdo z nich nemohl pozorovat, že se od řeky blíží k ranči noví dva jezdcí, jejichž koně byli dlouhou jízdou velmi znaveni. Byl to Buttler, známý vůdce finderů a Poller, někdejší scout německých vystěhovalců. Když se přiblížili k otevřeným vratům, řekl Poller:

"Jsi opravdu přesvědčen, Buttlere, že tě rančer nezná? Vylíčil jsi mi ho jako zarytý počestného chlapa; počítám proto, že jméno Buttler by u něho mohlo vzbudit podezření!"

"Nikdy mne neviděl. Zná jen mého bratra z častých návštěv."

"Tvůj bratr se přece také jmenuje Buttler."

"Ovšem, tady si však dává vždycky říkat Grinley."

"To je rozumné. Ale bratři si bývají podobní. Je tomu tak i u vás?"

"Ne. Jsme nevlastní bratři, synové různých matek."

"Víš, kde je tvůj bratr teď?"

"Ne. Když jsme se rozloučili, šel jsem k jihu, abych založil svou společnost, a on tehdy ještě nebyl rozhodnut, kam se obrátí. Kdo ví,

kde se sejdeme, sejdeme-li se vůbec ještě v tomto slzavém

all
devils, vždyť on sedí tady!"

Oba dojeli k bráně a spatřili tři cizince, sedící u stolu. Buttler poznal Petrolejového prince na první pohled a zarazil hned koně. Grinleyův pohled dostihl bránu ve stejném okamžiku; poznal Buttlera, uměl však ovládnout své překvapení, dokonce mu posunkem ruky naznačil, aby mlčel.

"Je to on!" zašeptal Buttler, pobídl koně do kroku a vjel do dvora. "Viděl jsi znamení, které mi dal? Nesmím se k němu zatím hlásit"

Slezli z koní a přišli ke kamennému stolu právě ve chvíli, kdy oba Fornerové vyšli ze stavení, přinášejíce hostům maso a chléb. Pozdravili a ptali se, je-li jim dovoleno usednout. Svolení dostali a byli též pozváni k jídlu, aniž se jich kdo ptal na jména nebo na cíl jejich cesty.

Po jídle Grinley vstal a prohlásil, že si vyhledá trochu stínu za domem, aby se uložil a odpočinul si. Pro Buttlera to byla zřejmá výzva, aby ho následoval. Učinil tak a to velmi obratně a nenápadně, takže nikdo nic nezpozoroval. Ostatní zůstali za stolem.

A opět přijížděli dva jezdcí, nikoliv však z protějšího břehu řeky, nýbrž po této straně podél řeky. Oba měli znamenité koně. Kdyby jejich postavy byly poněkud jiné, byli by z dálky připomínali proslulého préríjního lovce Old Shatterhanda a Vinnetoua, nejvyššího náčelníka Apačů. Oba však byli malých postav, jeden z nich byl tlustý, druhý suchý.

Suchý byl oděn do kožených, roztřepených leggin a do kožené košile, rovněž opatřené třepením. Dlouhé boty dosahovaly svými holinkami jezdcí až nad kolena. Na hlavě měl plstěný klobouk se širokou střešou. V opasku spleteném z několika řemenů, mu trčely pistole a lovecký nůž Bowie. Přes levé rameno k pravému boku měl přehozené laso a na krku na hedvábné šňůrce mu visela indiánská dýmka míru. Na zádech se mu křížily dvě pušky, delší a kratší,

tím právě připomínal Old Shatterhanda. A právě tak jako on byl oblečen. Zdálo se dokonce, že jedna jeho puška je pověstnou Henryovou opakovacíkou na pětadvacet ran a druhá těžkou dvouhlavňovou medvědobijkou. Zatímco u tohoto malého a suchého človíčka byla patrná snaha napodobit Old Shatterhanda, namáhal se onen malý, tlustý, přizpůsobit se ve všem Vinnetouovi. Měl na sobě loveckou košili z bílé, vydělané kůže, ozdobenou rudým indiánským vyšíváním. Legginy byly z téže látky, na švech opatřeny vlasovou ozdobou; že by to byly právě z nepřátelských skalpů, se ovšem dalo silně pochybovat. Nohy vězely v mokasínech, vyšíváných perlami a zdobených ostny dikobraza. Na krku měl muž také dýmku míru a kožený váček, který měl asi představovat váček s indiánskou medicínou. Kolem boků měl ovinutý opasek, vlastně saltillskou pokrývku, z níž vyčnívaly zbraně. Hlavu měl nepokrytou, vlasy bílé a v týle upraveny do vysokého vrkoče. Šikmo přes záda měl přehozenou pušku, jejíž dřevěné části byly pobity stříbrnými hřeby - plagiát pověstné stříbrné ručnice náčelníka Apačů.

Kdo znal Old Shatterhanda a Vinnetoua a spatřil by nyní tyto dva mužiky, nemohl by se jistě ubránit úsměvu - hladce oholený, dobrácký a poněkud dotěrně zvidavý obličej suchého muže u přirovnání s mužnými rysy Old Shatterhanda - a kvetoucí, jako jablíčka červené tváře, dobrosrdečné oči a příjemně se usmívající rty tloušťka, jako protějšek k vážnému bronzovému obličejí Apače!

A přece tyto dva nebyli osobami, které by mohly zavdat příčinu k smíchu. Měli sice oba své podivné stránky, jinak to však byli zcela poctivci, gentlemani nejčistšího zrna a dívali se už mnohému nebezpečí tváří v tvář. Krátce řečeno: onen tlustý byl znám pod jménem tetička Drollová a byl znamenitý westman. Jeho suchopárný druh byl jeho bratranec a přítel Hobble Frank.

Obdivovatelé Old Shatterhanda a Vinnetoua napodobili ve všem své vzory, což jim ovšem dodávalo trochu neobyčejného charakteru. Hlavně jejich obleky! Byly zbrusu nové a dali za ně jistě pěkné peníze, a pokud běží o koně, také nespořili.

Oba zamířili nyní k ranči a vjeli do brány. Když se objevili ve dvoře, vzbudili pozornost zcela úměrnou údivu, který vzbuzoval rozdíl mezi jejich bojovou výzbrojí a dobráckým vzezřením. Nevšímali si toho. Bez okolků slezli z koní, krátce pozdravili a usadili se na dva ještě volné kameny, aniž se ptali, jestli je to někomu příjemné nebo ne.

Forner změřil oba příchozí zvědavým pohledem. Byl zkušeným mužem, přesto však nevěděl, k jakému druhu lidí má tyto dva zařadit. Nemohl přemoci svou zvědavost, a dotazoval se:

"Chtějí gentlemani něco pojíst?"

"Teď ještě ne," odvětil Droll.

"Tedy později. Jak dlouho se zde chcete zdržet?"

"To bude záviset na zdejších poměrech, musí-li to být."

"Pak vás mohu ujistit, že zde budete v naprostém bezpečí."

"Jinde bychom byli také v bezpečí."

"Myslíte? Není vám asi známo, že Navajové vykopali válečnou sekeru?"

"To víme."

"A víte i to, že Moquiové a Nijorové jsou na válečné stezce?"

"Ovšem."

"A říkáte, že se cítíte bezpečni?"

"A proč bychom se tak neměli cítit, musí-li to být?"

Je to zvláštní a staré pravidlo, že zřídka se nalezne prérijní poběhlík, který by si neosvojil své oblíbené rčení. Sam Hawkens používal často slov "jestli se nemýlím" a Droll si zvykl opět na větu "musí-li to být". Oba užívali svá rčení nezřídka na místech, kde vyjadřovala právě opak toho co chtěli říci, takže dojem z nich byl zpravidla groteskní. Proto se Forner na tlustého udiveně zadíval, pokračoval však zcela vážně:

"Znáte snad ty kmeny, sir?"

"Tak trochu."

"To nestačí. I když je člověk s nimi spřátelen, i tehdy se mu může stát, že ztratí skalp, vypoví-li Indiáni nepřátelství bledým tvářím. Směřuje-li vaše cesta k severu, pak vám radím, abyste se jí vzdali; není tam příliš zdrávo. Jak se zdá, jste dobře vyzbrojeni, avšak na vašich oděvech je zřejmé, že přicházíte rovnou cestou z Východu, a z vašich obličejů také nečtu, že bych měl co dělat se zvlášť zkušenými zálesáky."

"Tak! Vaše upřímnost, sir, svědčí o dobrém srdci. Vy tedy posuzujete lidi podle tváře, musí-li to být?"

"Pak si to, please, nejrychleji odvykněte! Člověk může mít velmi bojovné a hrdinské vzezření a přitom může být hošíčkem, který se úzkostlivě drží máminy sukně."

"V tom vám ovšem nechci odporovat, ale vy - hm - nesměl bych snad znát, čím vlastně jste, meššúrs?"

"Proč ne?"

"Nu, prosím!"

"Jsme - my jsme - dalo by se říci, že jsme něco podobného, čemu se na Východě říká kapitalisté."

"To je směla! Pak váš výlet na Západ je ryze sportovním a zábavním podnikem."

"Pro zármutek jsme sem ovšem nešli."

"Tak, tak, sir. Nuže, pak se honem obraťte, nebo vás tu zhasnou jako svíčky! Ze způsobu, jakým se vyjadřujete, pozoruji, že nemáte ani potuchy o nebezpečích, kterými tento kraj oplývá - master - master - jak se vlastně jmenujete, sir?"

Droll sáhl velkopanský do kapsy, vytáhl navštívenku a podal ji rančerovi. Ten se zatvářil, jako by se musel velice přemáhat, aby se nezačal smát a pak hlasitě čtl:

"Sebastian Melichar Droll."

Také Hobble Frank zalovil v kapse a podal mu svou navštívenku. Forner čtl:

"Heliogabalus Morpheus Edward Franke."

Odmklčel se na chvíli a pak se náhle začal smát:

"Ale, gentlemani, jaká máte zvláštní jména a jací to jste zvláštní lidé! Ne, ne, Indiáni před zvukem vašich jmen neutečou. Říkám vám --"

Náhle ustal, neboť Rollins převzal slovo:

"Prosím, Mr Fornere, neříkejte nic, co by mohlo tyto gentlemany urazit! Neměl jsem dosud čest poznat je osobně, jsem však přesvědčen, že jsou úctyhodnými lidmi."

A obrátiv se k Hobbler Frankovi, pokračoval:

"Sir, vaše jméno je tak neobyčejné, že jsem si je zapamatoval. Jsem majitel peněžního závodu Rollins v Brownsville ve státě Arkansas. Neměl jste snad u mne před léty uloženy peníze?"

"V tom se nemýlíte, sir," přisvědčil Hobbler Frank. "Svěřil jsem je tehdy dobrému příteli, který je pro mne musel u vás uložit, neboť vaše firma mně byla doporučena Old Firehandem. Později jsem si nemohl peníze osobně vyzvednout a dal jsem si je proto poslat do New Yorku."

"Souhlasí!" vpadl peněžník dychtivě do řeči. "Old Firehand - už vím! Našli jste tenkrát společně někde nahoře, poblíž Filmore City na Stříbrném jezeře, velké množství stříbra. Není to tak?"

"Yes," usmál se spokojeně Frank. "Bylo toho několik náprstků."

Tu Forner vyskočil z místa, na kterém seděl a zvolal:

"Heigh-ho, je to pravda? Byli jste tenkrát opravdu při tom velkém nález u Stříbrného jezera?"

"Ovšem. Já i tuhle strýček také."

"Opravdu? Tenkrát o tom psaly všechny časopisy jako o zjevení. Bylo to skutečně podivuhodné dobrodružství. Old Firehand, Old Shatterhand, Vinnetou byli tenkrát přítom, pak Tlustý Jemmy, Dlouhý Davy, Hobbler Frank a tetička Drollová s mnoha jinými! Vy znáte ty lidi, sir?"

"Of course - ovšem, že znám. Teta Drollová sedí tuhle vedle mne v životní velikosti, když dovolíte."

Přítom ukázal prstem na svého druhu, který opět ukázal na něho a vysvětloval:

"A tady máte proslulého Hobbler Franka, musí-li to být. Myslíte ještě, že jsme lidé, kteří se na Západe nevyznají?"

"To je zvláštní, to je opravdu podivuhodné! Ale myslím si stále: nemůže to být! O Drollovi je známo, že se objevuje vždy v podivném úboru, v němž jej každý pokládá za ženu. A Hobbler Frank prý nosí modrý frak s lesklými knoflíky a velký, opeřený klobouk!"

"To bývalo, sir, to bývalo. Nesmíme snad kvůli vašim představám změnit úbor? Jsme přátelé Old Shatterhanda a Vinnetoua a proto se nám zlíbilo obléci si oděv, který si tito proslulí lovci oblíbeni. Nevěříte-li nám, sir, je to vaší věcí, já proti tomu nic nemám."

"Věřím, sir, věřím vám! Slyšel jsem, že není ani na tetičce Drollové ani na Hobbler Frankovi vidět, jací jsou chlapíci, a aspoň to by tedy souhlasilo. Jsem velice potěšen, že vás u sebe vidím, gentlemani! Teď však musíte vyprávět, protože hořím zvědavostí, abych se dozvěděl, jak to tenkrát na Stříbrném jezeře bylo a jak jste ono znamenité naleziště objevili. V té chvíli zabránil dalšímu rozhovoru Rollins."

"Pomalu, pomalu, sir! To se snad můžete dozvědět později. Zatím je tu něco mnohem důležitějšího, aspoň pro mne, o čem bych rád s těmito pány promluvil."

Pak dodal, obraceje se k Drollovi a Frankovi: "Jsem totiž právě před podobnou událostí jako vy tehdy: jsem na nejlepší cestě vydělat mnoho peněz."

"Víte rovněž o nějakém plácem, sir?" tázal se Droll.

"Yes; avšak ne o zlatém, ale o naftovém."

"To není zlé. Nafta a petrolej - to je tekuté zlato, sir. A kdepak je ten váš plácem?"

"To je, jak zajisté uznáte, tajemství. Mr Grinley zřídlo objevil. Nemá prostředky, aby z něho mohl těžit; neboť k těžbě je potřeba peněz, mnoho peněz, a peníze mám já. Nabídl mi svůj plácem a já jsem ochoten jej od něj koupit. K takovému obchodu je nutné však přihlídnout vlastníma očima, proto jsem se v průvodu jednoho ze svých úředníků vypravil, abych se dal Mr Grinleyem dovést na místo. Budete-li souhlasit s jeho popisem, koupím je od něho za hotové."

"Kam vás tedy zavede, to ještě nevíte?"

"Přesně ne, a je vlastně zcela pochopitelné, že místo až do poslední chvíle chce utajit. Když běží o miliony, nemůže být člověk nikdy dost opatrný."

"Zcela správně. Doufáme, že nejen on, nýbrž i vy zachováte dostatečnou míru opatrnosti, neboť k tomu máte snad ještě více příčiny než on. Počítám, že aspoň přibližně vám snad naznačil krajinu, kde to tekuté hnědé zlato našel?"

"To ovšem udělal."

"Nuže, kde tedy? Chcete se mi s tím svěřit?"

"Vám to povím rád, neboť by mne těšilo, kdybych znal i vaše mínění o té věci. Je to na Rio San Juan, tedy na jeho rameni Chelly."

Červený Drollův obličej se prodloužil do neobyčejné délky. Droll se zamyšleně díval kamsi pod sebe a mružel:

"Na Rio San Juan, rameno Chelly? Tam - že - je - naf - ta, pe - tro - lej? Do smrti byste jej tam mohl hledat!"

"Cože? - Proč?" vykřikl peněžník. "Nevěříte?"

Ne "INC."

"Znáte tu krajinu?"

"Ne."

"Jak tedy můžete mluvit tak nedůvěřivě a takovým způsobem odporovat?"

"Proč ne? Člověk tam ani nemusí být, aby určitě věděl, že tam nafta nebo váš petrolej není ani nemůže být."

"Musím odporovat, sir, a odporuji! Mr Grinley tam byl a tekutý poklad našel. A vy jste tam nebyl, sir!"

"Hm! Nebyl jsem ani v Egyptě ani na severním pólu, kdyby mi však někdo řekl, že viděl v Nilu plynout podmáslí místo vody, a na pólu vyrůstát palmy, nevěřil bych mu."

"Díváte se na věc ze směšné stránky, avšak musel byste být geolog, abyste mohl pronést tak rychlý a určitý soud. Znáte geologii Ameriky?"

"Ne, jsem však majitelem zdravého lidského rozumu, který je dobře vycvičen."

Tu se ujal opět slova Forner:

"Křivdíte Mr Grinleyovi, sir, neboť každý zde ví, že naftu našel. Mnohý už Mr Grinleye stopoval, aby ho připravil o jeho tajemství, avšak marně."

"Tomu se nedivím, protože tam žádná nafta ani petrolej není!"

"Říkám vám, že tam je! Mr Grinley je tady v celém okolí nazýván Petrolejovým princem."

"To ještě nic nedokazuje."

"Sám mi několikrát ukazoval různé vzorky nafty."

"Co s tím? Lahvičkou nafty se může chlubit každý. Pro mne je prostě neuvěřitelné, že by tam nahoře byl skalní olej. Mějte se na pozoru, Mr Rollinsi! Vzpomeňte si, že už před časem se vyskytli lidé, kteří lákali penězníky do zlatých, dokonce i diamantových polí; pak se ukázalo, že tam není ani zlato ani kameny!"

"Vy Mr Grinleye podezříváte, sir?"

"To netvrdím. Není mi osobně do té věci nic. Ptal jste se však na můj názor a já vám jej povídám."

"Well! Mohl bych snad znát, co o tom soudí Mr Frank?"

"Totéž, co můj bratránek Droll," odpověděl Hobble Frank. "Nechcete-li s námi souhlasit, počkejte s námi dva dny. V těch dvou dnech sem přijedou dva lidé, jejichž úsudek je spolehlivý."

"Kdo to asi bude?"

"Old Shatterhand a Vinnetou."

"Vinnetou?" zvolal Forner, radostně překvapen. "Vinnetou, že sem přijede?"

"Jak to víte?"

"Od Old Shatterhanda."

"Vy jste s ním mluvil?"

"Ne, ale byl tak laskav a potěšil mne dopisem; je tomu právě osm neděl, co mi sdělil, že se v tuto dobu sejde s Vinnetouem na řece San Carlos ve Fornerově ranči."

"A myslíte, že sem skutečně přijede?"

"Určitě."

"Mohou se naskytnout překážky!"

"Yes; potom však tady bude čekat jeden na druhého. Stalo se, že ti dva si dali dostaveníčko v určitý den, určitou hodinu a u určitého stromu uprostřed pralesa, a nikdy se neminuli. Jakmile jsem dopis přečetl, byl jsem přesvědčen, že překonají všechny překážky, aby se zde mohli v určitou dobu najít. Rozhodl jsem se okamžitě, že přitom musím být i já, a že je oba překvapím. Můj bratránek Droll s tím hned souhlasil a teď, když jsme sem vážili cestu až ze střední Evropy, na to můžete vzít jed, že se tu s nimi sejdem."

"Ze střední Evropy?" vpadl vtom do řeči Rollinsův tajemník Baumgarten. "Pak jsme možná krajané!"

"Dost možná. V které vlastenecké krajině jste vy vlastně z nebeské věčnosti vskočil do světské časnosti?"

"V Hamburku."

"V Hamburku? Několik hodin vzdálenosti od onoho zeměpisného bodu, kde naše drahé Labe slaví zasnuby se Severním mořem. Pak ovšem krajané jsme, a jací! Jsme oba křtění labskou vodou, a když sedím ve své vile Bärenfeitt, mohu vám posílat své pozdravy pěkně po labských vlnách."

"Medvědí sádlo?"*) tázal se Baumgarten udiveně.

"Yes. Ale chci se zeptat: vy jste abonentem Gut Freunda, který je vydáván ve Stuttgartu, a je nadšeně čten v celém světě?"

"Myslíte snad ty noviny pro mládež?"

"Samozřejmě, myslím jediné tyto noviny."

"Nikdy jsem je neviděl a nikdy jsem si je nepředplatil. Poslouchejte, to je hřích opomenutí, který vám neodpustí žádný páter Pitzikado. Ty musíte mít a číst! Bez nich nemůže existovat žádný vzdělaný člověk. Já jsem jeden z těch nejvyšších spolupracovníků. Kdybyste je četl, věděli byste docela přesně, co znamená mé Medvědí sádlo! Velice fyzikálně a dramaticky jsem ji popsal ve třetím ročníku Paganiniho. Až někdy přijdete do Saska, musíte mne tam navštívit, protože tam mám veškeré mé památky, vzpomínky a suvenýry svých vnitřních i vnějších zážitků."

Baumgarten již slyšel o Hobble Frankovi a rozpomněl se, že mu byl vyličen jako podivuhodné lidské stvoření. Teď ho měl před sebou v životní velikosti a pustil se s ním do zábavy, dáváje se unášet nepřetržitým proudem rozhovoru. Jejich rozprávka byla tím živější, čím častěji se do ní vmísil Droll svým horáckým dialektem.

Zatím vstal Poller, propuštěný scout, ze svého místa a loudal se k bráně, jako by se chtěl ohlédnout po svém koni. Chvilí se skutečně koněm obíral, pak však zcela nenápadně zmizel za domem, kde oba bratři Buttlerové leželi v trávě a patrně si povídali velmi zajímavé věci. Protože jeden z nich byl na ranči známý pod jménem Grinley, ponecháme mu to jméno i my. Bratři Buttlerové páchali dříve, spojení s několika stejně smýšlejícími lidmi, na hranicích Kalifornie, Nevady a Arizony taková darebáctví, že vyvolali přímo živelný odpor. Kvůli nim byla vlastně zřízena společnost takzvaných "Regulátorů", kteří si vzali za úkol učinit přítrž dalším jejich kouskům, proti kterým se ukázal pouhý zákon bezmocný. To se jí také podařilo. Příslušníci bandy byli z větší části lynčováni a jen několika se podařilo šťastně uprchnout. Bohužel - mezi nimi byli právě ti dva nejhorší - bratři Buttlerové. Oba se, jak už bylo řečeno, v té době rozešli. Jeden šel na jih, aby znovu utvořil společnost finderů, druhý se potloukal delší čas bez plánu Utahem, Coloradem a Novým

Mexikem, až dostal ničemný nápad, který právě nyní prováděl.

Když nyní svému bratrovi líčil hlavní body svého plánu, obdařil ho starší Buttler pohledem plným obdivu a řekl: "Opravdu, tys byl vždycky chytřejší než my oba, a já se upřímně přiznám, že se mi tvůj nynější plán znamenitě zamlouvá. Myslíš, že ti tenhle Rollins opravdu sedne na vějíčku?"

"Už sedí. Je dokonce pro můj podnik nadšený a litoval by, kdyby o něj přišel. Doufám, že tady vydělám najednou nejméně jedenkrát sto tisíc dolarů."

"Cože? Tolik chce ten starý osel vsadit na tak nejistou kartu?" vykřikl druhý.

"Silence! Ne tak nahlas! Časem mívají i stébla travin uši. Musíš uvážit, že je přesvědčen, že v krátkosti a skoro bez námahy vydělá milion. Co je proti tomu mizerných sto tisíc dolarů, kterými mám být jednou provždy odškodněn?"

"A kdy ti je chce vyplatit? Vždyť musí hned, jak na místo přijde, objevit podvod."

"Ale to už bude zaplacen, rozumíš? Víš, že má svou šekovou knížku v kapse. Jen podpis v ní chybí, a on podepíše, jen co ho nafta docela připraví o rozum."

"Jak to však, že nevzal s sebou žádného skutečného znalce? Ten chlapík, co ho doprovází, není v naftě ani petroleji jistě žádným odborníkem."

"Není! Poslyš, jak jsem to zařídil. On ví: čím více průvodců, tím více konkurence. Počítal, že pro něho bude nejlépe, budu-li odkázán jen na něho a nenajdu-li jinou příležitost k prodeji zřídla. Kdyby vzal s sebou inženýra, mohl by ten se mnou potají a na vlastní pěst vyjednávat. Myslel ovšem, že na tu myšlenku přišel sám a zatím jsem to byl vlastně já, kdo mu ji vnukl. Úředníka vzal s sebou proto, že ho bude potřebovat, bude-li nutno hned na místě rozeslat zprávy a dispozice. Neměl jsem proti tomu nic, protože je to hlupák, kterého se není co bát. Ten bude jistě poslední, který by přišel na myšlenku, že je nafta někdy méně než voda."

"Nu a tvoje zásoba nafty stačí?" tázal se Buttler.

"Úplně. Můžeš si představit, co mě dalo práce a starostí, než jsem ji z takové dálky až sem dopravil v sudech. Živá duše nesměla nic tušit a nesměl jsem cestou potkat ani človíčka. Půl roku jsem se s tím pachtil a všechno jsem musel provést sám a sám, protože důvěrníka, kromě tebe, jsem nemohl potřebovat a tys tu nebyl."

"A myslíš, že také to, co ještě zbývá vykonat, bys provedl bez cizí pomoci?"

"Bylo by to muselo jít, sice těžko, ale přece. Nejhorší je, že jsem Rollinsův vůdce a že se od něho nesmím hnout ani na krok, zvláště ne proto, aby za mé nepřítomnosti nezačal mít podezření. Ale byl bych to přece jen musel učinit, abych dostal naftu do vody. Je to čtyřicet sudů, práce pro obra a ne pro jednoho člověka, který ještě k tomu musí krást čas. Jsem opravdu rád, že jsme se potkali, protože ty mi přece pomůžeš?"

"To se rozumí. Ovšem, nebude to, doufám, ani mezi bratry zadarmo?"

"Hm! Z mých sto tisíc dolarů bych opravdu nerad něco pohřešil, protože jsem si je pečlivě zasloužil, za ně se nadřel, zatímco ty přicházíš k hotovému a nemusíš dělat víc, než otevřít sudy. Well! Budu tedy žádat víc, a o co dostanu víc, tolik ti vyplatím, rozumíš?"

"A co když nebude Rollins chtít dát víc?"

"Dá, on dá, o to se neboj! A kdyby mne snad opravdu napálil, znáš mne a víš, že my dva se spolu nakonec vždycky dohodneme. Musíš však bez odkladu odcestovat. Kdybys tu zůstal déle, mohlo by se snadno něco přihodit, co by Rollinse přivedlo na myšlenku, že se známe."

"Musím pryč tak jako tak, neboť sem možná ještě dnes odpoledne dorazí němečtí vystěhovala, o nichž jsem ti už vypravoval. Ti mne tu nesmí spatřit."

"Mají tušení, že za nimi jdeš?"

"Ne, nemyslím, nebo nemohou vůbec vědět o mém útěku. Stálo nás mnoho námahy, než jsme je předhonili. Ten chytrák Sam Hawkens je přinutil, aby se odchýlili od původně zamýšlené cesty. Přešel Gilu, místo, aby šel podél jejího toku, a v Bellově farmě prodal vozy i všechny zbytečnosti a vyměnil pomalé vozy za rychlejší mezky, takže teď všichni cestují v sedlech."

"A určitě víš, že se zde dnes zastaví?"

"Yes; vyslechl jsem je včera večer v jejich táboře. Poller to slyšel také."

"Ah, ten Poller! Nepřekáží ti ten chlapík?"

"Ještě ne."

"Zato tím více mně. Nemůžeš ho poslat k čertu?"

"Těžko. Zradil by mne ze vzteku Samu Hawkensovi a jistě by se zmínil také o tobě."

"O mně? Vždyť mne ani nezná."

"Zná, neboť když jsem tě tu prve viděl sedět, řekl jsem neopatrně, že jsi můj bratr. Ostatně co tu sedíme, bude se tam u stolu jistě o naftovém zřídle mluvit. Je to chytrý chlapík a jak ho znám, učiní si o tom brzy svůj úsudek."

"To je velmi hloupé. Neměl jsi o mně vůbec mluvit."

"Teď to vím, bohužel věc se stala a nelze ji odčinit. Ostatně Poller mi může pomoci a ulehčit mi tam nahoře u Gloomy Water trochu práce."

"Chceš ho do věci zasvětit?"

"Úplně ne, snad částečně."

"Pak se připrav, že se bude chtít s námi dělit."

"Zůstane při chtění, nic víc. Až poznám, že ho nepotřebuji, zbavím se ho velmi zkrátka."

"Well, to jsem chtěl slyšet. Teď ať nám pomáhá a pak ať se třeba utopí v naftě. Kdy vyrazíš?"

"Třeba okamžitě."

"Platí! Dnes večer můžete být tedy už hodně daleko."

"I ne, v tom se trochu mýlíš. Ani mne nenapadne, abych vystěhovalce spustil z očí."

"Chceš-li mi pomáhat, budeš se jich muset naprosto vzdát!"

"Ani ve snu... Je mezi nimi jeden, nějaký Ebersbach, který má s sebou spoustu peněz; kromě toho vezou s sebou všelicos; co může člověk na Západě dobře potřebovat. A pak mají u mne dluh, který je třeba zaplatit."

"To je mrzuté, to se mi vůbec nehodí!"

"Nevím proč? Jejich cesta vede v bezprostřední blízkosti Gloomy Water: připoj se tedy k nim a ostatní bude již mou věcí."

Až dosud mluvili nerušeně, teď však spatřili přicházejícího Pollera. Přistoupil až k nim a řekl:

"Musím vás vyrušit, boys, neboť tam vpředu se odbývají důležité věci."

"Rád bych znal důležitost věci, která by nás mohla vyrušit..."

"Hned se to dozvíte. Přijedou sem Old Shatterhand a Vinnetou."

"Thunder-storm!" vybuchl Grinley, "co ti tu chtějí?"

"Proč křičíš?" ptal se Buttler. "Ať přijdou. Tobě přece může být úplně lhostejné, kde ti dva vězí."

"Naprosto ne, neboť kde se ti dva objeví, tam v celém kraji zobracejí každý zvadlý a ze stromu spadlý list; úplně všechno chtějí vědět a všechno vyčenichají."

"Hm, to je vlastně pravda. Kdo ti řekl, Pollere, že přijdou?"

"Sotva jste zmizeli, přijeli dva cizinci, kteří to vyžvatlali. Budou tu čekat na Old Shatterhanda a Vinnetoua, po nichž se opičí i oděvem a výzbrojí. Teď se tam usadili a baví se s bankéřovým tajemníkem."

"Kdo vám řekl, že je to bankéř?" ptal se Grinley.

"Rollins sám."

"Ten? - a vypravoval snad ještě něco o sobě?"

"Myslíte o té naftě? Yes, všechno vyprávěl."

"Starý žvanil, tenhle Rollins!" vykřikl Grinley a rychle vyskočil. "Musím k němu, abych mu zabránil v povídání. Kdo jsou ti lidé, kteří přišli?"

"Jeden z nich má divné jméno, říká si tetička Drollová, a druhý je Hobble Frank."

"Have care! To jsou dva členové oné lovecké společnosti, která před nějakým časem náhle zbohatla nálezem u Stříbrného jezera!"

"Yes, a tak se mi zdá, že ti dva chlapíci s sebou mají slušné peníze."

"Jak se vyjádřili o mém naftovém pramenu?"

"Velmi nedůvěřivě, dokonce bankéři řekli, že celý pramen tam nahoře považují za bohapustý výmysl."

"Damned! Neřekl jsem to hned, když jsem se dozvěděl, že se tu objeví Old Shatterhand a Vinnetou? Ještě tu nejsou a čert už míchá karty. Bude nutno posadit se hodně pevně do sedla. Co řekl Rollins jejich výstraže?"

"Nezdálo se, že by ztrácel důvěru; oni mu však radili, aby počkal na Old Shatterhanda a Vinnetoua a poradil se s nimi."

"A on? Co řekl k jejich návrhu?"

"Dosud se o tom nevyjádřil. Teď tam sedí a přemýšlí, jak se mi zdá."

"Musím k němu, musím k němu hned, abych mu vyhnal mouchy z hlavy. Dříve však chci v rychlosti skoncovat s vámi, neboť vy musíte okamžitě pryč. Poslyšte a pamatujte si má slova!"

Mluvil k nim chvíli horlivě a tiše. Zdálo se, jako by si je zavazoval sliby a přísahami. Pak si všichni tři stiskli ruce a rozešli se. Buttler a Poller vyhledali rančera, aby mu řekli, že se vydají bez odkladu na další cestu. Chtěli zaplatit všechno, co snědli a vypili, Forner však nepřijal ani cent, protože prý jeho ranč není kréma: pak odjeli, aniž se kdo něco dozvěděl o jejich jménech a úmyslech. Zakrátko nato přišel Grinley, který se tvářil, jako by si byl už dokonale odpočinul, a usadil se opět na své staré místo. Pozdravil zdvořile Drolla i Franka a snažil se dodat své tváři co nejpoctivější výraz, aby vzbudil jejich důvěru. Peněžník se však dlouho nezdržel a řekl mu:

"Mr Grinley, tady proti vám sedí dva dobří známí Old Shatterhanda a Vinnetoua, totiž pánové Droll a Hobble Frank, kteří mají pramalou důvěru k vašemu naftovému prameni. Co tomu říkáte?"

"Co říkám? Že jim to nemám ani v nejmenším za zlé. V posuzování velkých nálezů musí být člověk vždycky opatrný a nepěstřelovat. Sám jsem také ničemu nevěřil, dokud nebyly vzorky nafty odborně prozkoumány. Těší-li to pány, mohou jet s námi, aby se přesvědčili, jaké množství nafty můj placer obsahuje."

"Chtějí tady čekat na Vinnetoua a Old Shatterhanda."

"Proti tomu nemohu nic namítat; protože však nechci svůj placer prodat ani Vinnetouovi ani Old Shatterhandovi, nebudu to já, kdo bude čekat s nimi."

"A kdybych tady chtěl čekat já?"

"Nebudu vás ani v nejmenším nutit k další cestě. Nenutím vůbec nikoho, aby se mnou šel. Zajdu-li na druhou stranu do Friska, jistě najdu dost lidí, kteří ode mne placer koupí a nenechají mne na půl cestě na holičkách. Prosím: kdo mi nevěří, ať prostě zůstane doma."

Vlil do sebe plnou sklenici brandy a odešel ven k svému koni.

"Tady to máte," prohodil Rollins, "z jeho chování přece vysvítá, že si je svou věcí naprosto jistý."

"Zajisté," odvětil Droll. "Je-li si však jist věcí spravedlivou nebo nespravedlivou, vyjde najevo až později."

"Dopálil jsem ho, a on zde nebude čekat. Nesmím ho nechat odejít, pojedu s ním, protože se nemohu vzdát tak neobyčejného obchodu. Snad připustíte, že vaše nedůvěra ještě nic neznamená."

"Pro vás, jak vidím, mnoho neznamená, ale přece jsme pokládali za svou povinnost vás varovat. Řekli jsme už, že tam nahoře není možno nalézt naftu; tím jsme ovšem nechtěli tvrdit, že by váš Grinley byl podvodníkem; možná, že se on sám klame. Ale důvěrně a poctivě vám řeknu, sir, že ani jeho obličej se mi dvakrát nezamlouvá. Rozmyslel bych si desetkrát, než bych mu věnoval svou důvěru."

"Děkuji vám za vaši upřímnost, sir, nesdílím však vaše mínění. Víte, ono není vždy možné dělat člověka zodpovědným

za obličej, který si sám nevytvořil."

"V tom se mýlíte, sir. Ovšem, že je to příroda, která dítě obdaruje tvář, avšak výchovou a ještě jinými vlivy se mění její výraz, přičemž i duše znatelně působí. Nemohu důvěřovat člověku, který se mi neumí podívat přímo do obličeje, a tento master Grinley to nedokáže. Neříkám, abyste ho pokládal za lotra, buďte však při jednání s ním opatrný!"

"Pokud jde o to, sir, nepustil bych se i bez vaší výstrahy jen tak s lehkou myslí do toho podniků. Jsem obchodník a zvykl jsem si o všem důkladně uvažovat. V tomto případě, kde běží o obrovské peníze si ovšem stokrát rozmyslím, než promluví deset slov. A pak jsme na to dva, neboť můj tajemník Mr Baumgarten je věrný a čestný muž, který mne neopustí."

"Hm, Grinley může mít tam nahoře své lidi, kteří vás budou očekávat; také nesmíte zapomenout, že Indiáni, jejichž územím budete cestovat, nejsou teď právě nejpokojnější, a kdyby i toho všeho nebylo, nechrání vás nikterak okolnost, že jste dva a on jen jeden. Jeden snadno přemůže dva, když ti dva spí. Proto jsem vám navrhol, abyste tady počkali na Vinnetoua a Old Shatterhanda, jejichž úsudek by vás rázem vyvedl z nejistoty."

Rollins hleděl delší dobu tiše a zamyšleně před sebe. Drollovy řeči jej trochu zviklaly. Potom se zeptal:

"Vy si myslíte, že se ti dva gentlemani budou zajímat o mé záměry?"

"O tom jsem přesvědčen. Až jim řeknete, že nahoře na řece Chelly má být nafta, pravděpodobně se vám nabídnou jako doprovod. V jejich doprovodu si můžete být jistější, než kdybyste s sebou měl stovku vojáků."

"Tomu rád věřím. Jak jste však viděli, nemohu zde čekat na jejich příjezd. Kdybych to udělal, odjede Petrolejový princ bezpochyby pryč."

"O tom jsem přesvědčen a znám i důvod jeho odjezdu: bojí se doprovodu takových mužů."

"Snad máte pravdu, snad ne, ale my máme jen jedinou volbu - buď pojedeme s Mr Grinleyem dál a vystavíme se nebezpečí, na které jste poukázal, anebo se zřeknu obchodu, který při svém zdaru může přinést milionů."

"To je správné. Udělal jsem svou povinnost, a rozhodnutí je nyní na vás."

"Je to těžké, skutečně těžké, tím spíš, že se jedná o neodkladné rozhodnutí. Až do této chvíle jsem Mr Grinleymu bezmezně důvěřoval, ale nyní jste mnou otřásl. Co mám dělat? Zřící se toho? Pokud je ta věc poctivá, udělal bych tak největší hloupost svého života. Mr Baumgartene, vy jste mi nejbližší, co byste mi radil?"

Mladý muž pečlivě sledoval rozhovor, aniž by se jej však zúčastnil. Když byl nyní přímo vyzván, odpověděl:

"Ta věc je tak důležitá, že se nemohu odvážit vám jakkoliv radit. Veškerá odpovědnost by pak padla na mne, což nesmím připustit. Přímou radu vám tedy neposkytnu, sir, ale mohu vám říci, co bych dělal na vašem místě já."

"Tedy, mám se zřící obchodu, nebo se mám pustit do nebezpečí?"

"Ani jedno, ani druhé."

"Třetí možnost není."

"A přece!"

"Co by to mělo být?"

"Pojedeme s Petrolejovým princem dál, aniž bychom se však vydali v nebezpečí."

"Jak to chcete udělat?"

"Jednoduše požádáme tyto dva gentlemany, pana Franka a pana Drolla, aby nás doprovázeli."

"Hm!" bručel bankéř. "Myslíte, že by nám to bylo k užítku?"

Zdalo se, že tyto dva malé muže nepovažuje za nejvhodnější.

"Nepochybně!" odpověděl účetní hlasem nejhlubšího přesvědčení. "Kdo byl tak dlouho pohromadě s Vinnetouem a Old Shatterhandem, mi připadá jako velice spolehlivý muž. To ani nemluví o tom, že master Frank a master Droll jsou muži, kteří se odváží osedlat i čerta."

"S tím souhlasím. Jde ještě o to, zda budou oni souhlasit s naším návrhem."

"Doufám, že naši žádosti vyhoví."

"Ne, to neuděláme," odvětil Hobble Frank.

"Ne?" posmutněl Baumgarten. "Proč?"

"Jednak tady musíme čekat na příjezd Old Shatterhanda a Vinnetoua a pak, připojím se pouze k člověku, který mně důvěřuje."

"Naši důvěru přece máte!"

"NE."

"Jak to?"

"Neptal se Mr Rollins, jestli vám budeme užiteční?"

"Nebylo to tak myšleno, jak jste vy pochopili. Zavalili jste jej starostmi a tím jste způsobili jeho nynější nedůvěru. Co se ale týká mne, mám vás za lidi, jaké bychom potřebovali, a věřím, že nenecháte krajana na holičkách."

"Hm! To s tím krajanem je pravda, rodák od Labe se mnou může kdykoliv počítat. Jel bych s vámi, ale musíme tady zůstat."

"Musíte? To snad ne! Vinnetou a Old Shatterhand vás mohou následovat, nebo, když nebudou chtít, mohou zde počkat na váš návrat. Cesta k Chelly přece netrvá déle než tři dny. Znamená to tři dny tam a tři dny zpátky. Co je to pro lidi, kteří nemusí počítat hodiny a jsou svobodnými pány dnů i týdnů? Vám ani jim přece nesejde na několika dnech?"

"To připouštím. Pokud jde o čas, nejsme jen svobodnými pány, ale dokonce hrabaty a knížaty. Mimo jiné, jsme přesvědčeni, že naši slavní přátelé na nás rádi počkají. Snad by i dokonce jeli za námi, když jim to vzkážeme po rančerovi. Nemají tušení, že tu jsme, a už radost z nečekaného setkání je donutí, aby našemu přání vyhověli. Co o tom soudíš, bratránku Drolle?"

"Pojedeme/4 odvětil tázaný krátce a rozhodně. "Old Shatterhand přijede za námi a Apač také. Hořím touhou podívat se tomu Petrolejovému princovi trochu na prsty. Protože nechce počkat, nezbude nic jiného, než abychom jeli s nimi. Jsou

zde dva důvody, kvůli jejich důležitosti se musíme připojit: předně jde o milionový obchod, a navíc, Mr Baumgarten je náš krajan, takže může očekávat naši účast i pomoc."

"Nevím, jak vám poděkovat!" řekl mladý muž, potřásaje jim rukama. "Teď se vám mohu přiznat, že i ve mně vzbudil Mr Grinley nedůvěru a jen proto jsem naléhal na svého šéfa, aby mne vzal s sebou. Cestou jsem Mr Grinleye ostře pozoroval, nepostřehl jsem však nic, co by mohlo zvětšit mou nedůvěru. Teď, když vím, že jsme získali vás za průvodce, nemám už strach z budoucnosti. Tady je má ruka - budeme dobří přátelé."

Podal oběma mužům ruce, a peněžník zřejmě rozradostněn učinil rovněž tak. Rančer, jenž v té chvíli přišel a zaslechl poslední slova, řekl:

"Tak je to v pořádku, gentlemani, jen pěkně táhněte za jeden provaz! Neradím vám to snad kvůli Petrolejovému princovi, o němž nemohu říci nic zlého, ale kvůli Indiánům. Nijorové i Navajové vyhrabali své válečné sekery, a ani kmeni Moquiů není teď radno věřit, ačkoliv jsou jinak velmi mírumilovní. Vidím, že se tu nezdříte. Co mám říci Old Shatterhandovi a Vinnetouovi, až přijedou?"

"Aby tu na nás počkali, nebo ještě lépe, aby se k Chelly rozjeli za námi," odvětil Droll. "Prosím vás snažně, abyste se takzvanému Petrolejovému princovi o tom ani slovem nezmínil."

"Rád slibuji. Kde však vězí? Musím se po něm poohlédnout."

Vyšel z brány, kterou odešel Grinley a rozhlížel se po něm. Najednou zahlédl skupinu jezdců, která se od jihu blížila k ranči.

Tito lidé byli ještě příliš vzdáleni, takže se zatím dalo rozeznat jen to, že s sebou mají soumary. Brzy však rančer zpozoroval, že se společnost skládá nejen z mužů, ale i z žen a dětí. Několik jezdců sedělo na koních, ostatní jeli na mezích.

V čele jel maličký chlapík, který vězel v obširném, dokonce v hodně volném kabátě z kozlí kůže. Jeho obličej nebylo možné dobře rozeznat; zakrýval jej obrovský les štětinatých vousů, ze kterých vyukovala jen dvě malá, listivá očička a uprostřed čněl nos obrovských rozměrů. Mužiček byl samozřejmě Sam Hawkens, který, jak víme, se svými přáteli Dickem Stoneem a Willem Parkerem, převzal vedení vystěhovalecké družiny a odbočil z původní cesty, aby získal čas. Sam teď pobídl svou starou Mary, která přešla z klusu v trysk a když konečně zastavil před rančerem, oslovil ho:

"Goodday, sir! Dojeli jsme dobře k Fornerovu ranči?"

"Yesy sir, dobře a rovnou cestou," odpověděl rančer, který si prohlížel nejprve maličkého a pak jeho přátele, kteří zvolna dojížděli. "Jste snad přistěhovanci, sir?"

"Yes, jestli proti tomu nic nemáte."

"Je mi to lhostejné, jestliže jste poctiví chlapíci. Odkud přijíždíte?"

"Tak trochu z Tucsonu, jestli se nemýlím."

"To byla ovšem obtížná cesta, zvláště s dětmi. A kam máte namířeno?"

"Ke břehům Colorada. Je rančer doma?"

"Yes. Stojí před vámi."

"Pak mi, please, povězte, jestli u vás můžeme zůstat do rána?"

"Nic proti tomu nemám a doufám, že nebudu litovat, když vám k tomu dám své svolení."

"Spolehněte se, že vás nesníme. A když nám něco prodáte, poctivě zaplatíme, jestli se nemýlím."

Sam sestoupil z koně. Petrolejový princ stál zatím stranou, odkud všechno dobře pozoroval, a že se nenápadně přiblížil - vyslechl i celou rozmluvu. Asi poznal, že to jsou vystěhovalci, o kterých mu jeho bratr a zrádný scout dříve vyprávěl. Osoby, které byly ve dvoře, se teď také objevily v bráně a to právě ve chvíli, kdy společnost vystěhovalou došla a sesedala z koní a mezků. Věc se však neodbyla tak hladce, jak se dalo očekávat. Mezek paní Rosalie měl, jak se zdálo, tvrdou hlavu. Nechtěl dovolit, aby jeho paní slezla; chtěl běžet dál. Hobble Frank, k něžnému pohlaví vždycky pozorný človíček, okamžitě přiskočil, aby byl paní Rosalii nápomocen a to dopálilo mezka natolik, že vyhodil všemi čtyřmi do vzduchu a paní Rosalii shodil. Dokonce by jistě utrpěla těžké zranění, kdyby ji při pádu pohotově nezachytil Hobble Frank. Místo, aby mu poděkovala, vytrhla se mu rezolutní paní Rosalie z náručí, uštědřila mu důkladný štulec a zlostně na něho vyjela:

"Sheeps-head!" - což znamenalo asi tolik, že je Frank ovčí hlava.

"Sheeps-nose!" odpověděl rázně Frank.

"Nevzdělaný, hrubý, ničemný nezdvořák!" rozhněvala se paní Rosalie a mávala mu před nosem sevřenou pěstí.

"Stupid woman! Táhní, stará čarodějnice!" zasmál se Frank a pak se od ní odvrátil.

Paní Rosalie ho pokládala za Američana a proto na něho vychrlila celou svou nasbíranou zásobu anglických lichotivých přívlastků.

Jeho smích ji nyní rozlítl tak, že ho chytila za rameno a použila darů své výmluvnosti v mateřštině, protože ji už anglická zásoba došla: "Osle, obrovský, ušatý osle! Jak se můžeš opovážit takto jednat s dámou? Víš ty, kdo jsem? Jsem paní Rosalie Ebersbachová, rozená Morgensternová, ovdovělá Leiermüllerová. Udám tě u zemského soudu pro urážku na cti! Nejdříve mi spláš mezka, pak mne svírá kolem boků a konečně mne častuje hrubostmi, které nemá poctivý

člověk ani vyslovit. To zasluhuje pomstu! Rozumíš, tyty- -"

Měřila ho bojovnými pohledy a opírala se oběma rukama o boky. Hobble Frank ustoupil jakoby překvapením o krok a dychtivě se ptal:

"Jakže to bylo? Vy se jmenujete Rosalie Ebersbachová?"

"Paní, paní Rosalie Ebersbachová!" vykřikla a následovala jeho ústup o krok.

"Rodem Morgensternová?" pokračoval Frank a ustupoval o dva kroky.

"Ano."

"Ovdovělá Leiermüllerová?"

"To jsem," přisvědčila paní Rosalie.

"Ale pak ovšem - pak jste ovšem dokonalá dáma!"

"A jaká! Řekněte mi ještě jedno krivé slovo a poznáte mne! Jsem zvyklá, aby se mnou bylo jednáno něžně a přívětivě. Rozumíte?"

"Ale já byl přece vůči vám vtělená pozornost!"

"To že byla pozornost! To byla pozornost, že jste mi poplašil mezka?"

"Pardon. Chtěl jsem ho jen podržet, protože vás neposlouchal."

"Neposlouchal? Jak to? Mě musí poslouchat každý mezek, pa-
matujte si to. A pak jste mne sevřel do náručí. Dech jsem ztratila,
z očí mi v pravém slova smyslu tryskal oheň. To si přísně zakazují.
S dámou se musí zacházet opatrně a pomalu. Jsme něžnější a citli-
vější stvoření než vy a jsme zvyklé, aby s námi bylo jednáno jemně.
Kdo nás popadne jako nosič balíků "

Náhle umlkla... Proud její řeči zastavil výkřik, který zazněl za jejími zády. Byl to výkřik údivu a radosti:

"To je překvapení! Vždyť je to náš proslulý Hobbler Frank!"

Frank se obrátil a spatřil mluvčího; zvolal, také radostně překvapen:

"Kantor Hampel! Smím věřit vlastním očím? Prosím, slezte dolů a vleťte do mého náručí!"

Geniální skladatel opery se jako vždy opozdil, takže teprve teď dorazil do ranče. Zdvihl varovně prst a řekl:

"Kantor-emeritus, jestli můžu prosit, pane Franku. Je to jen kvůli přesnosti a aby se snad nestala záměna. Jak lehce by se mohl vyskytnout ještě jeden kantor jménem Matthäus Aurelius Hampel, který ještě nebyl emeritován. A pak vás musím upozornit ještě na jednu důležitou okolnost."

"Jsem na ni velmi zvědavý, můj velectěný a milovaný kantore!"

"Vidíte, zase to tady máme! Říkáte mi opět ,kantore', zatímco já vás zdvořilým způsobem oslovuji ,pane Franku'. Adept umění si nesmí nikdy zadat a proto vás důtklivě prosím, abyste mne příště oslovoval jako pana kantora-emerita. Není to z domýšlivosti, pane Franku, ale jen a jen kvůli přesnosti, jak vám asi bude známo."

Pan kantor slezl svým velice důmyslným způsobem z koně a objímal Franka s obřadností, které nechyběla snaha po velkoleposti. Frank při tom se smíchem řekl:

"Jsme tady větším dílem na Divokém západě, kde je každá společenská přesnost vlastně zbytečností; jestli však z toho máte potěšení, budu vás oslovovat jako pana kantora."

"Pana kantora-emerita, prosím!"

"Dobrá! Ale povězte mi teď především, ze kterého nebe jste sem spadl. Buďte si jistý, že jsem na nějaký rezervoár s vámi vůbec nepočítal."

"Revoár, čili v naší mateřštině shledání, nám chcete patrně říci! Opravdu se divím, že jste na shledání se mnou nebyl připraven. Znáte přece můj úmysl složit hrdinskou operu?"

"Ano, pamatuji se, že jste o něčem podobném mluvil. Bude to opera o třech nebo čtyřech zastaveních nebo něco takového."

"O dvanácti! A ne zastaveních, ale o dvanácti dějstvích! Bude to hrdinská opera a protože jste mi vyprávěl o hrdinech Divokého západu, odhodlal jsem se vás sem následovat, abych zde čerpal látku ke svému dílu. Odjel jste, aniž jste mi dal o tom včas zprávu; naštěstí jsem tušil, kde vás mám hledat."

"Jaká je to neopatrnost! Myslíte si opravdu, že setkání zde na Západě je tak snadné, jako doma v průjezdu nebo na půdě, vy potrhlý Uhlande?"

"Rolande, prosím pěkně! Zuřivý Rolande, jste měl říci!" vpadl mu kantor do řeči.

Vtom se Hobbler Frank zachmuřil a odměřeně řekl:

"Hromská práce, kantore, vy už mne v krátké chvíli chytáte potřetí za slovo; to nemohu a nesmím trpět. Dvakrát jsem to snesl, ale teď je konec! Vaše chytání za slova by mělo pro jiného člověka za následek konflikt se mnou a jestliže se s vámi nechci bit, dělám to jen z ohledu na naše staré přátelství. Neplet' se mi tedy do řeči, kdybych se v budoucnosti opět překlil; mohlo by to zavinit ochabnutí našich vzájemných sympatií, což by mne, kvůli vám velice mrzelo. A teď si vám dovoluji představit svého bratránka a přítele Drolla a doufám, že mne zase vy vzájemně seznámíte se svými přáteli."

Dobrý kantor hned vyplnil přání svého učeného přítele a představil mu všechny vystěhovalce, jednoho po druhém. Nastalo vzájemné odpovídání na tisíce otázek. Nejdříve ovšem muselo být zařízeno, aby byla zvířata zaopatřena a rozbito ležení, proto bylo nutné vzájemné porozumění odložit na pozdější chvíli.

Petrolejový princ přihlížel k pracím německých vystěhovalců jako divák. Slíbil svému bratrovi, že mu karavanu vystěhovalců přivede do rukou; proto vyčkal na okamžik, kdy se Sam Hawkens oddělil od ostatních, přistoupil k němu, pozdravil ho a řekl:

"Slyšel jsem, sir, že jste proslulý lovec Sam Hawkens. Bylo vám řečeno také moje jméno?"

"Ne," odpověděl Sam sice zdvořile, avšak pozorně si měřil tvář mluvčího. Petrolejový princ, ačkoliv byl nevlastní bratr Buttlera, mu nebyl nijak nápadně podobný, proto nemohl Sam tušit, že před ním stojí blízký příbuzný náčelníka finderů. "Jmenuji se Grinley; na Západě jsem však dostal přezdívku Petrolejový princ, protože znám místo, kde vyvěrá vydatné zřídlo nafty."

"Nafta?" ptal se Sam. "Pak vás potkalo velké štěstí a můžete se zakrátko stát velkým bohatčem. Chcete těžit na vlastní pěst?"

"Ne, na to jsem příliš chudý."

"Tedy místo prodáte?"

"Yes."

"A máte už kupce?"

"Našel jsem ho. Sedí tam ve dvoře. Je to Mr Rollins z Brownsville v Arkansasu."

"Pak se nenechte obrát a žádejte hodně peněz. Chcete s ním jet k prameni?" "Yes."

"Je to daleko?"

"Ani ne."

"Well, místo je tajemstvím a nechci na vás vyzvídat. Ale oslovil jste mne a proto počítám, že jste k tomu měl příčinu."

"Uhodl jste, sir. Bylo mi řečeno, že směřujete ke Coloradu."

"Ovšem."

"Moje nafta tryská ze země na rameni Chelly, máme tedy odtud společný směr cesty."

"Může být, proč se mi s tím však svěřujete?"

"Chci vás požádat o dovolení, abych se k vám směl připojit."

"I s Mr Rollinsem?"

"Yes a s jeho tajemníkem, který jede s ním."

Sam si Petrolejového prince prohlédl od hlavy až k patě a potom odpověděl:

"Hm, člověk nemůže být nikdy dost opatrný při volbě svých přátel, to přece víte."

"I know. Ale řekněte mi, sir, vypadám snad jako člověk, který si nezaslouží důvěru?"

"To netvrdím, jestli se nemýlím. Ale proč vlastně chcete jet s námi? Svůj placer přece chcete utajit a já se divím, že raději nejedete sami, jestli se nemýlím."

Grinley se usmál.

"Jsem si jist, že mne Sam Hawkens nepodvede."

"Well! Ted' jste trefil do černého. Ani já, ani žádný z mých přátel vás nepřipraví ani o kapičku nafty."

"Mám ještě jinou, vlastně mám dvě příčiny. Indiáni jsou nepokojní a proto se budeme cítit ve větší společnosti bezpečněji, než kdybychom jeli sami. Moji průvodci nejsou právě nejzkušenější. To pochopíte?"

"Very well, jestli se nemýlím."

"A pak mne uvedl Mr Droll do velikých rozpaků. Řekl jsem mu upřímně, co chceme nahoře na Chelly dělat a on se mi odvděčil tím, že ke mně zviklal Rollinsovu důvěru. On tvrdí, že není možné, aby byl poblíž Chelly pramen tekutého hnědého zlata."

"Hm, to bych mu ani nezazlíval, hihhi. Právě jsem se vám chtěl přiznat, sir, že v to vaše místo také příliš nevěřím."

"Myslíte to opravdu, sir?"

"Docela opravdicky."

"Máte mne tedy za podvodníka?"

"Ne."

"A přece! Dáváte mi to jasně najevo, když nevěříte mému tvrzení!"

"Myslím, že jste byl sám podveden."

"Nikdo mne nemohl podvést, protože jsem to místo objevil."

"Nikdo jiný u toho nebyl?"

"Nikdo."

"Tak jste se mohl splést a nějakou tekutinu považovat za naftu."

"To přece není možné, sir! Co by to mohlo být za tekutinu?"

"To také nevím. Chtěl bych však přísahat, že nahoře na Chelly nafta není."

"Znáte tu oblast?"

"Yes. Už jsem tam jednou byl, jestli se nepletu."

"Delší dobu?"

"Ne, jenom několik dnů; ale to vůbec není nutné. Člověk hned pozná, že tam žádná nafta nemůže být. Tamní okolí tomu neodpovídá. Yes, kdybyste řekl, že jste tam objevil zlato, stříbro nebo nějaký jiný kov, tomu bych snad uvěřil. Ale naftu? Nikdy!"

"A přece jsem nález nechal přezkoumat."

"Tak? Jak zkoušky dopadly?"

"K mé plné spokojenosti."

"To skutečně nedokážu pochopit. Pak by to musel být nesmírný zázrak a já se vám upřímně přiznávám, že bych vaši naftu opravdu rád viděl."

"To můžete, sir. Když nám dovolíte, abychom se k vám připojili, pak ji uvidíte."

"Odvedl byste mne k vašemu místu?" "Yes."

"Well, to mě bude skutečně těšit. Master Frank tedy také nevěřil tomu vašemu nálezu, o masteru Drollovi ani nemluvě..."

"Ani jeden."

"A vás to pochopitelně zlobí?"

"Nezlobí mne tolik jako okolnost, že zviklali bankéřovu důvěru. Ať si sami pochybují, jak chtějí, ale nemuseli se svěřovat se svou nedůvěrou Mr Rollinsovi. Tím mohou do značné míry poškodit obchod, který jsem chtěl uzavřít."

"Mr Rollins začal skutečně pochybovat?"

"Yes. Právě proto jsem vás žádal, abyste nás vzal s sebou. Budou nadšeni vaší ochranou a nepřipustí si obavy, že proti nim chci něco podniknout. Prokážete mi tu laskavost, sir?"

"Rád. Nejdříve se ale musím poradit se svými přáteli."

"Je to nutné, sir? To vyvolávám tak málo důvěry, že vy, který mi připadáte jako vůdce skupiny, si musíte nejdříve vyžádat svolení ostatních?"

"Tak zlé to není. Pokud vám nevadí, že k vám budu mluvit upřímně, tak vám rád povím, že vás sice nepovažuji za podvodníka, ale také ne za jeho opak, jestli se nemýlím. Prostě si myslím, že jste muž, kterého musí člověk poznávat delší dobu a přitom pečlivě zkoumat, aby ho mohl správně posoudit. Proto jsem se chtěl dříve domluvit s Dickem Stoneem a Willem Parkerem."

"All devils! Vaše upřímnost skutečně není komplimentem!"

"Je to stále lepší, než kdybychom s vámi jednali naoko přátelsky a za zády s nedůvěrou. Abyste viděl, že to nemyslím tak zle, nebudu se ptát svých přátel na jejich souhlas, ale dám vám svůj souhlas hned."

"Včetně bankéře a jeho účetního?"

"To je samozřejmé, sir!"

"Kdy vyrazíme?"

"Zítřka ráno, jestli se nemýlím. Kdy jste chtěli vyrazit vy?"

"Už dnes. Za těchto okolností Mr Rollinse a Mr Baumgartena přemluvím, aby počkali do zítřka."

"To udělejte, sir, poněvadž jsou naše zvířata unavená a ženy a děti také, protože nejsou na takovou jízdu zvyklé."

"Doufám, že nebudu muset litovat, že jsem vám dal svůj souhlas."

"Žádné strachy, sir! Jsem čestný chlap a dokážu vám to mimo jiné i tím, že vás odvedu na svoje místo, nebudu dbát nebezpečí, do kterého se tím mohu dostat. Jiný by něco takového neudělal."

"Yes. Já sám bych se velice zdráhal říci o svém tajemství někomu jinému, než kupci. Takže jsme dohodnutí, sir; zítřka ráno vyrazíme."

Odvrátil se. Petrolejový princ zaklel a cestou do dvora si mumlal:

"Damnedfellow! Dříve mne musí pozorovat a zkoumat, než mne bude pokládat za poctivce! Za to budeš pykat, chlape! Teprve teď mě těší, že tě bratříček chce dostat do spárů. Neměl jsem ani příliš chutí se tebou obírat, teď však mi bude rozkoší, nadehnat mu tuto karavanu. Počkejte, já vám ukážu tekuté hnědé zlato a jaké!"

Koně, mezci a muly byli odsedláni, pásli se v čerstvé trávě nebo se zálibně chladili ve vlnách řeky. Z pokrývek a několika tyčí byly ve dvoře zřízeny stany, protože nebylo možné tolik osob umístit v malém domě. Pak se pustily ženy čile do práce a brzy zavoněl vzduch kolem farmy vůní čerstvé pečeného masa a kukuřičných placek. K hostině, která pak začala, byli přizváni i Hobble Frank a tetička Drollová. Ostatní se museli starat sami o sebe.

Frank se potají smál, když spatřil, s jak dojemnou pozorností se o něho stará paní Rosalie Ebersbachová, rodem Morgensternová, ovdovělá Leiermüllerová. Předkládala mu nejlepší kusy, nutila ho, aby jedl víc než mohl a konečně, když už opravdu nemohl a velmi důrazně odmítl horký, ještě kouřící kukuřičný koláč, prosila ho:

"Vezměte si ještě, pane Hobble Franku, dávám vám to ze srdce ráda; rozumíte mně?"

"A jak!" smál se Frank. "Už dříve jsem pozoroval, jak ráda rozdáváte. Málem bych od vás dostal i několik nepočítaných."

"Jen proto, že jsem nevěděla, kdo vlastně jste. Kdybych znala proslulého Hobble Franka, k nedorozumění by určitě nedošlo."

"A vůči jiné osobě byste teď tak roztomilá nebyla?"

"Ovšemže ne. Vaše chování bylo urážlivé a já se urážet nedám. Jsem vzdělaná a statečná ženská a vím, jak se zachovat, když se se mnou nejedná s náležitým útloucitem."

"Opakuji vám, vážená paní, že o nějaké urážce či nešetrnosti nemohlo být řeči. Chtěl jsem vám jen prokázat rytířskou službu, protože začínal váš mezek křepčit. Vaše výčitky byly posílány na špatnou adresu, protože to byl mezek a nikoliv já, který se k vám choval nešetrně."

"A proč jste se ho tedy dotýkal? Nebylo k tomu nejmenší příčiny. Víte, já bych s ním už sama zatočila. Umím s mezky a osly dobře zacházet, ať jsou jakéhokoliv druhu. Nebojím se mezka, nebojím se osla, ani soumara, ani rudého Indiána a také ne bílé bledé tváře. Náš pan kantor nám o vás tolik pěkného napovídal, že jsem se do vás zamilovala a jsem teď ochotna přiskočit vám v nouzi i bídě na pomoc. Půjdu pro vás přes oheň, když to bude zapotřebí. A teď si, prosím vás, vezměte ještě kousek hovězího, je to nejlepší kus, který jsem pro vás uchránila."

"Ne, ne, co nejvřeleji vám děkuji," bránil se Frank. "Už opravdu nemohu. Jsem naježen a kdybych ještě něco snědl, mohl bych si lehce přivodit nějakou indigestikulaci."

"Zajisté máte na mysli indigesci, pane Franku," zašeptal mu kantor po straně do ucha. Tu malý lovec vyskočil a obořil se na něho, tentokrát už opravdu zuřivě:

"Mlčte, bláznivý emeritechnikusi! Jaké vy máte ponětí o řečtině a arabských slovnících! Umíte hrát na varhany a komprimovat opery, dobrá, ale jinak buďte zticha, zvláště když sedíte tvář v tvář préríjnímu lovcovi a učenici, jakým je Morfeus Heliogabalus Franke z Moritzburgu. Kdybych se chtěl pouštět do učených hádek, byl byste brzy takhle maličký!"

"O tom, prosím, bych si dovolil přece jenom trošku zapochybovat," zašeptal zdrcený kantor.

"Jak? Co? Vy si dovolujete pochybovat? Mám vám dokázat, jaká jste proti mně řečnická nula, pokud se jedná o naše extraktní vědy?"

"Zřejmě myslíte exaktní, pane Franku!"

Tu na něho malý vyjel ještě zlostněji než dřív:

"Co? Chcete mne opět poučovat? Co vlastně tím svým exaktním myslíte, he?"

"Exaktními vědami rozumíme většinou takové vědy, které spočívají na jistých a neměnných znalostech."

"Ach tak! Chachacha! A tím mě chcete porazit, mne, slavného Hobble Franka? Víte vůbec, co to vlastně znamená?"

Máte o tom sebemenší tušení? Už by se vám mělo konečně trochu rozsvítit! Ještě mi laskavě povězte, co rozumíte pod tím slovem, kterým jsem se sám obsloužil, myslím totiž slovo extraktní."

"Extrakt, to je výtazek; například z bylinek, ze spisů a tak dále."

"Krásně, velice krásně, můj milý kantore-emerite! Teď snad přiznáte, že extrakt je vždycky to nejlepší; například extrakt květů lípy obsahuje všechny tělesné a duševní schopnosti, které se skrývaly v květu lípy, ne?"

"Ano, i když já bych se vyjádřil trochu jinak."

"Ó prosím, vyjádřete se jak chcete a kam chcete; já vám v tom nebudu bránit. Hlavní je, že jste se mnou souhlasil."

Extrakt je tedy název všech duchů, kteří se nechali vytáhnout. Když tedy mluvím o extraktních vědách, mám na mysli, že jsou ve mně spojeni duchové všech věd. To musí pochopit každé malé dítě, ale pro vás je mé vyjadřování příliš učené. Skutečně nedokážu pochopit, že jste se tak rozhovořil na mou indigestikulaci."

"Protože to správně má znít indigesce."

"Tak, tak! A co to krásné, milé slůvko podle vás znamená?"

"Nestravitelnost. Indigestní znamená něco jako nestravitelné, nepoživatelné a podobně."

"To vám věřím rád a z celého srdce, protože vy sám jste v nejvyšší míře indigestní; alespoň já vás nemohu při nejlepší vůli strávit. Co však máte proti tomu slůvku, které jsem použil, totiž indigestikulace?"

"Nic, protože to není žádné slovo, ale holý nesmysl."

"Ach tak! Hm, hm! Co to vlastně je gestikulace?"

"To je posunková řeč, řeč pohybem ruky nebo jiné části těla!"

"Velice dobře! Teď vás mám přesně tam, kde jsem vás potřeboval mít! Chytil jsem vás stejně, jako se to podařilo Karlovi Martellovi, když v boji na Berezině zabil Kleopatru. Gestikulace tedy znamená posunkovou řeč a slovo indi se vztahuje k žaludku, protože jste sám řekl, že indigestní je nestravitelné. Jestli tedy použiji ten duchaplný výraz indigestikulace, znamená to tolik, že jsem příliš jedl, z čehož vyplývá, že mne můj žaludek upozorňuje touto posunkovou řečí na to, abych zabalil nůž, lžici a vidličku do servítek a odložil je. Jak se mi ale zdá, vy nemáte pro takové posunky svého žaludku žádné pochopení, jinak byste o mé indigestikulaci nemohl pochybovat. Znáte snad bajku o volovi a žábě?"

"Ano."

"Nu, jak to tedy bylo?"

"Žába spatřila vola, chtěla být tak velká jako on, nafukovala se, nafukovala se - až praskla."

"A poučení, které z této bajky plyne?"

"Malý se nemá vyvyšovat, jinak zapláče nad výdělkem."

"Dobře, velice dobře, dokonce výtečně!" přisvědčoval nadšeně Frank.

"Vezměte si toto ponaučení k srdci, pane kantore-emeritkusi!"

"Proč, jestli se mohu zeptat?"

"Protože ta bajka mimořádně sedí na vás a na mne."

"Jak to?"

Náhly kantorův spěch, s nímž na vysvětlení naléhal, dával tušit, že chce polapit Franka do jeho vlastní pasti. Také ostatní napjatě rozčileného muzička pozorovali a zajímalo je, jak jejich řečnický souboj dopadne. Frank, jak byl unesen, odpověděl na kantorovo vyzvání "Jak to?" bez dlouhého rozmýšlení:

"Jak to? Vy, rozumějte, jste tvor příliš nepatrný, zatímco já jsem uznaná světová autorita. Jestli se se mnou chcete v něčem měřit, musíte rozhodně prasknout, protože pokud se týká obratnosti, učenosti a vědomosti, jste úplně jako ta žába, zatímco já jsem veliký v - v"

Frank protahoval obličej stejně krásně jako to choulostivé slovíčko, které mu nechtělo přejít přes rty; poznal teprve teď, kam ve své horlivosti zabředl.

"...rozumím," řekl ochotně kantor. "A v té věci vám rozhodně nebudu odporovat."

Po těchto slovech vypukl všeobecný smích, který nebral konce. Frank se zlostně rozhlédl po těch, kteří se smáli nejvíce; docílil tím však jen toho, že se smích proměnil v chechtot, znovu a znovu vybuchující. Tu vyskočil a plný roztrpčení zvolal:

"Ztichněte, vy opičáci jedni, vy! Jestli okamžitě nezmlknete, odjedu a nechám vás tu všechny na holičkách."

Smích však vypukl znovu a dokonce přítel a Frankův bratránek, Droll, se smál tak důkladně, až mu tlusté břicho poskakovalo. To Franka rozhořčilo na nejvyšší míru. Vyskočil, zahrozil oběma pěstmi smějícím se mužům před očima a zařval, až mu hlas přeskakoval:

"Jak chcete! Když nechcete poslouchat, uvidíte! Vyrazím prach ze své obuvi a odjedu svou cestou. Omyju své ruce v nevinnosti a mydlínky vám tady nechám na posměch."

Odběhl a za ním dále bouřil homerický smích.

Jediný z přítomných se všeobecného smíchu nezúčastnil - Ši-so, náčelníkův syn. Vrozená indiánská vážnost mu ukládala zdrženlivost v projevech názorů. Rozuměl všemu dokonale, slyšel, jak rozmarně skončila Frankova samochvála, byl rozveselen, avšak svou veselost směl dát najevo jen nepatrným úsměvem. Po chvíli se zvedl a šel k bráně, aby se poohlédl po rozrušeném muzičkovi. Brzy se vrátil a řekl:

"Hobble Frank sedlá svého koně. Chce opravdu odjet. Nemám ho požádat, aby zůstal?"

"Ne," odpověděl Droll. "Chce nás jen přivést do rozpaků. Zná ho dobře. Ani ho nenapadne odjet a nechat mne tu na holičkách."

Ši-so se však přece vrátil k bráně. Sotva tam došel, ostře zahvízdl a když k sobě obrátil pozornost, volal:

"On odjíždí!"

Teď se všichni rozběhli ven. Přišli právě včas, aby spatřili, jak rozzlobený Hobble Frank obrací svého koně a odjíždí k

řece.

Droll za ním volal:

"Haló, Franku, bratránku! Kam jedeš? My jsme to tak zle nemysleli!"

Frank se obrátil v sedle a odpověděl:

"Myslete si, co chcete, ale přerijní lovec a soukromý učenec Heliogabalus Morfeus Frank, ze sebe nenechá dělat nějakého hlupáka."

"Nesmáli jsme se tobě, ale panu Hampelovi," lhal Droll.

"Ne! Smáli jste se mému volovi, kterého jsem vůbec celého ani z úst nedostal; vyšla ho jen polovička a zadek mi zůstal mezi zuby. Je na tom, něco k smíchu?"

"To není, za to je nebezpečné, mít púl vola mezi zuby, to po tobě nikdo nedokáže! Vrat' se, starý brachu!"

"Ne, mezi námi je konec. Jmenovitě proto, že se ještě teď tomu volovi směješ. Drolle, Drolle, čeho jsem se u tebe musel dočkat! Toho jsem se nikdy nenadal. Už tě neznám. Hobble Frank vám teď navždy zmizí."

"Nonsense! Vrat' se a nebud' blázen!"

"Blázen, já? Tohle už docela vyrazilo dno sudu! Hobble Frank a blázen! Sbohem, nechci tě už nikdy vidět!"

Pobídl koně ostruhou a vjel do řeky.

"Franku, Franku, vrat' se, všechno je odpuštěno!" volal za ním Droll a ohýbal se smíchem. "Nenecháš přece na holičkách tetičku Drollovou!"

Rozhněvaný Achilles však dále pokračoval v jízdě. Přebrodil řeku a pak se pustil do širé prémie.

"To je zlé!" zvolal poděšený kantor-emeritus. "Je pryč, opravdu nás opustil. Tolik jsem se těšil na shledání s ním a teď jsme ho ztratili!"

"Jen na několik hodin," odpověděl Droll.

"Myslíte si, že se vrátí?"

"Ovšem, znám ho. Když se s někým rozkmotří, umí vzdorovat jen chvíli, pak ho hněv přejde. Beze mne on vůbec nedovede žít a proto se nemůže stát, že by mne opustil. Zaveze svou zlost někam do prémie a pak se zas mezi nás vrátí. Zlost tam zůstane. Ale až se vrátí, nesmíte mu připomínat, co se stalo a tvařte se, jako by se nic nestalo. A vůbec, když se pustí do hádky, nesmíte ho zlobit smíchem nebo odporem. Je to dobrý, zlatý člověk a má jedinou chybu: domnívá se, že spolkl všechnu učenost. To nikomu neuškodí; proto ho nechtě jezdit na jeho koníčku."

Je samozřejmé, že celý tábor a celá farma byla svědkem Frankova odchodu. Dokonce i čeled' vyběhla z domu před vrata. Také Rollins se svým tajemníkem pozoroval celou příhodu a dával si vysvětlovat obsah řečí, které se tu vedly. Smál se vždy až potom, ale tím srdečně-jí. Teď byl zvědavý, jestli se Drollova předpověď splní a jestli se Frank skutečně vrátí. Právě o tom živě hovořil, když k němu přistoupil Sam Hawkens a ptal se:

"Slyšel jsem, že máte zaměřeno k Chelly, Mr Rollinsi. Jdeme stejnou cestou a zítra odtud vyrazíme. Váš obchodní partner má v úmyslu připojit se k nám a já mu k tomu dal svolení. Víte už o tom?"

"Ne; nic mi neřekl. Co si myslíte vy o jeho nálezu?"

"Že se asi zmýlil, jestli se ovšem nejedná o něco horšího. Radím vám - buďte opatrní!"

"Mluvíte jako Mr Droll. Vaše společnost mi poskytne ochranu, kterou budu asi nutně potřebovat, proto ji rád přijímám. Připojím se k vám, sir a děkuji vám za svolení k tomu, co nejsrdečněji."

Tím byla věc zatím vyřízena a Rollins, Baumgarten a Petrolejový princ, kteří se dosud drželi mimo společnost, se nyní připojili k německým vystěhovalcům a jejich vůdcům. Usedli s nimi a hovořili v teplém odpoledním slunci, ve skupinách o tom, co je nejvíce zajímalo. Tak uběhlo odpoledne; nastal večer a na dvoře vzplál oheň, aby na něm bylo upečeno maso, které dodal rančer. Po večeři chtěly ženy uvařit kávu. Nádobu měli vystěhovala s sebou, nebylo tedy třeba, aby je zapůjčoval Forner. Paní Rosalie a ještě jedna žena vzaly kotlík a šly k řece pro vodu. Za malou chvíli se však v divokém spěchu vrátily bez kotle a bez vody, a na jejich tvářích bylo patrné veliké pobouření.

"Co se stalo?" zvolal kantor. "Kde máte kotlík? Jak to vypadáte?"

Obě ženy nebyly strachem schopny slova a teprve po chvíli paní Rosalie zajekala pod zřejmým vlivem děsu:

"Vypadám - špatně - co? Můj Bože, můj Bože!"

"Vypadáte jako mrtvola. Potkalo vás něco nepříjemného? Mluvte!"

"Potkalo? Samozřejmě! Hrůza, co my jsme spatřily!"

"Co?"

"Co? Já nevím, to se dá těžko říct!"

Její muž k ní přikročil a pravil:

"Rosalie, nebud' přece tak hloupá! Když jsi něco viděla, musíš vědět, co to bylo?"

Tu si Rosalie bojovně opřela ruce v bok a zlostně se na něho obořila:

"Viš snad ty, co to bylo?"

"Já? Nevím," odpověděl kovář zaraženě.

"Tak tedy! Bud' hezky zticha, rozumíš? Já přece umím vzít oči do hrsti, ale tak hrozné stvoření, jaké my jsme spatřily, mi ještě cestu nezkržilo."

"Duch to byl - skutečný vodní duch, vodník!" vysvětlovala druhá žena, otřásajíc se hrůzou. Teprve teď se jí vrátila řeč.

"Ne!" odpověděla paní Rosalie. "Duchové nejsou a na vodníky věří jen malé, hloupé děti."

"Pak to byl hastrman, Rosalie, věř mi, byl to hastrman!"

"Také ne, hastrman je vodník a vodník je hastrman, oba jsou jen v pohádkách pro děti."

"Co tedy myslíš, že to mohlo být?"

"Co? Duch to nebyl, protože duchové nejsou. Člověk to také nebyl, bylo to tedy nějaké zvíře, ale jaké?"

Vtom se chopil slova kantor:

"Jestli to bylo zvíře, určíme snadno jeho druh, třídu i jméno; jsem přece také zoolog. Odpovězte mi, prosím, paní, byl to snad obratlovec?"

"Na obratle jsme mu neviděly, byla velká tma."

"Jaká byla jeho velikost?"

"Když to sedělo ve vodě, nemohla jsem dobře velikost rozeznat, ale když to potom vyskočilo, bylo to tak velké jako člověk, no namouvěru, bylo to velké jako člověk!"

"Pak to byl rozhodně obratlovec. Byl to savec?"

"To já nevím, to nemohu říci."

"Rozhlédněme se tedy po různých třídách. Byla to opice?"

"Ne, chlupy to nemělo, vid', Ramono?"

"Tak, tak! Hm! Snad tedy ryba?"

"Ne, to ne, ryba přece nemá ruce a nohy."

"A to zvíře je tedy mělo?"

"Ano."

"Tohle je zvláštní, to je podivuhodné. Ruce a nohy mají jen opice a lidé. Opice to podle vašeho tvrzení nebyla, byl to, jak se domnívám, docela obyčejný člověk."

"Bůh uchovej! Kde by se tam vzal člověk; člověk má přece docela jiný hlas."

"Mělo to hlas?"

"Samozřejmě a jaký!"

"Mohla byste jej snad napodobit?"

"Pokusím se," pravila paní Rosalie, nabrala dech a mocně zařvala: "Uhuahuaaaua huauuuuu!"

Když všichni přítomní zaslechli tento strašlivý řev, vyskočili.

"Hrome, jaký je to řev! Co tohle muselo být za strašnou obludu

- snad lev tygr!" volal jeden přes druhého.

"Ticho, lidičky!" řekl kantor. "Nerozčilujte se tolik! Slyšeli jsme, už, že to nebyla šelma. Nemáme se tedy čeho bát a já brzy tuto věc vědecky vysvětlím. Zvíře nemělo chlupy, nebyl to tedy savec. Ryba to také nebyla, protože to mělo hlas. S měkkýši zde nemůžeme vůbec počítat a z obratlovců nám zbývají tedy jenom plazi a žáby."

Tu zvolala druhá žena:

"Ano, ano, byla to žába!"

"Ropucha to byla, ropucha! Tak, jak tahle potvora seděla ve vodě, tak sedí jenom ropucha."

"Ale vždyť to vyskočilo do výšky!"

"Ropuchy, když jsou v dobré náladě, skácou také!"

"Ale ne tak jako žáby a pak ropuchy běhají většinou na zemi a ne ve vodě. Byla to žába!"

"Takhle veliká?" zapochyboval kantor. "Vždyť jste tvrdila, že to mělo velikost člověka?"

"A tvrdím to ještě, na mou čest!"

"Hm, hm! Největší americká žába je - hm - je tak zvaná žába volská, avšak ta nikdy nedosahuje velikosti člověka!"

"Volská žába? Jsou? Tak to byla jenom volská žába."

"Říkám vám, že to není možné, protože volská žába nikdy nedosahuje velikosti člověka."

"A proč ne? Obří a trpaslíci jsou všude a jistě i mezi žábami. Byla to obrovská volská žába, volský žabí obr, obrovský žabí vůl, nebo aspoň obrovské žabí tele, telecí žabí obr, nebo..."

"Počkejte, počkejte!" bránil se zděšeně kantor. "Co vy všechno z té žáby neuděláte?! Ve školním přírodopisu, schváleném nejvyšším ministerstvem škol a vyučování, nebylo vyobrazení takového žabího obra, přesto se nechci hádat, protože se zabývám výhradně svým uměním a ne biologií. Netvrdím, že by nebyly takové obludy nebo že by nemohly existovat. Myslíte tedy skutečně, paní Ebersbachová, že to byl výjimečně velký exemplář volské žáby?"

"Na svou čest a spásu to tvrdím! Mohu na to přísahat, protože když jsem tu obludu spatřila ve skoku, všemi čtyřmi v povětrí, hned jsem si myslela, že to může být jen volská žába."

"A co dělalo zvíře předtím, než vyskočilo? Sedělo, nebo plavalo?"

"Sedělo na bobku, jak žáby sedají! Zadek nebylo zepředu vidět, jen horní část nohou, kus těla a hlava, která byla nad vodou. A teď se rozpomínám i na širokou žabí hubu a na hrozná kukadla, pane kantore."

"Prosím, kantore-emerite, to jen kvůli přesnosti. I přes podrobný popis, kterého se nám dostalo, máme před sebou přírodopisnou záhadu, proto myslím, abychom se vydali k řece a přesvědčili se na místě."

"Myslíte, že tam ještě bude?"

"Ano. Žáby nejsou stěhovavá zvířata a vydrží dlouho na místě. Tato žába tu byla asi zrozena, vlastně se tady vylíhla a proto tuto krajinu nikdy neopustí. Poněvadž je to však velké zvíře, měli bychom vzít pušky. Možná, že kouše."

Hostitel dal přinést několik luceren, pak všichni opustili dvůr a vydali se k řece. Sam Hawkens, Dick Stone a Will Parker se pochechtávali a uzavírali průvod. K nim se připojil i Droll, který se jich s tichým smíchem zeptal:

"Nuže, gentlemani, co myslíte, jaké to asi bude zvíře, tahle obluda?"

"Žába, ne větší než moje dlaň, jestli se nemýlím. Vyskočila znenadání před ženskými a leknutí jim ji padesátkrát zvětšilo."

"Ne, ona je skutečně tak velká," odpověděl Droll.

"Cože? Vy tomu věříte?"

"Žába, velká jako člověk? Nonsense!"

"Vždyť to nebyla žádná žába!"

"Ne?"

"Ne!"

"Co tedy?"

"Koupající se člověk."

"Ach tak! Jistě některý z kovbojů, který hlídal dobytek na pastvě."

"Také ne."

"Kdo tedy?"

"Náš Hobble Frank."

"Bounce! To je myšlenka, jestli se nepletu!"

"Yes, byl to skutečně on. Když jsme seděli v tom odpoledním slunečním žáru na dvoře, zmínil se, že by se rád večer vykoupal. To právě udělal."

"Vždyť přece odjel?"

"Pshaw! Už je zase zpátky. Znáám ho dobře. Do dvora se nechtěl vrátit, proto se utábořil pod širým nebem. A tu mu přišlo na mysl, že by se měl vykoupat. Proto se svlékl a vlezl do vody. To je tak jisté, že bych se klidně vsadil o tisíc dolarů."

"Byl bych raději, kdyby se už vrátil."

"Vrátí se."

"No, že by nás úplně opustil, tomu jsem také nevěřil. Ví, kam chceme zítra jet a jistě by se k nám cestou připojil. Ach, podívejte, tady tu naši žábu máme!"

Mezitím totiž došel ozbrojený a čtyřmi pochodnými opatřený průvod až k řece, kde seděl Frank vedle pasoucího se koně. Když spatřil tolik lidí, překvapeně se zvedl a zeptal se:

"Co tady děláte, lidičky? Vždyť sem přicházíte jako procesí!"

"Ach, už jste zase tady, pane Franku?" divil se emeritus. "To mne velice těší, protože byste nám mohl poskytnout jistou informaci. Jak dlouho už zde sedíte?"

"Zhruba hodinu."

"Všiml jste si, co se v těchto místech dělo?"

"Jistě! Přece mám oči a uši. Mimo to, takovému prérijnímu lovcí, jako jsem já, nemůže nic uniknout."

"Viděl jste dvě ženy, které přišly pro vodu?"

"Ano."

"I to zvíře?"

"Jaké zvíře?"

"Co sedělo ve vodě."

"Sedělo ve vodě? Žádného jsem si nevšiml."

"Vaše oči a uši nebyly přece jen tak pozorné, jak si myslíte."

"Ohó! Jaké zvíře by to mělo být?"

"Volská žába."

"Hrome! Ta že by tu byla?"

"Ano."

"Kdo to říkal?"

"Ženy."

"Volskou žábu jsem tady neviděl."

"Byl jste opravdu nablízku, když dámy přišly?"

"Co se tohoto týče, byl jsem skutečně velice blízko."

Tu se k němu protlačila paní Rosalie a řekla:

"Vás jsem sice neviděla, pane Hobble Franku, ale tím zřetelněji jsem spatřila tu volskou žábu. Jestli jste byl skutečně tak blízko, musel jste ji přece také vidět!"

"Bohužel ne."

"Vždyť byla dost velká!"

"Jak asi?"

"Nu, skoro jako velký člověk."

"Ohó! Do takové velikosti žába nedoroste ani za dvacet životů, i kdyby to byla žába volská. Viděl jsem dost takových žab, milá paní Rosalie; některé bývají velké jako pořádná lidská ruka, avšak větší nejsou nikdy. Své jméno nedostaly podle velikosti, ale podle svého líbezného hlásku, který zní asi tak krásně, jako bučení dobytka."

"To je pravda! Vždyť my jsme tu potvoru slyšely tak bučet!"

"To bych musel slyšet i já."

"Nu zajisté! Kam jste to dal oči a uši, že jste ji ani neviděl ani neslyšel?"

"Opravdu nevím. Prosím vás, ukažte mi to místo, kde jste slyšely žábu bučet!"

"Ona bučela až ve skoku."

"Ale ne, paní Ebersbachová, to není pravděpodobné. Žába ve skoku nikdy neskřehotá, jen když sedí."

"Tak vidíte! A tahle žába zařvala v okamžiku, kdy vyskočila z vody. Pojd'te, ukážu vám, kde to bylo."

Paní Rosalie pak vedla nevěřícího Tomáše - Hobble Franka až ke břehu. Označila mu místo, kde ještě ležel odhozený kotlík, pak mu ukazovala rukou do vody a vysvětlovala:

"Tady jsme stály my, abychom nabraly vodu; tady leží ještě důkaz pravdy, náš kotlík, který jsme v okamžiku hrůzy odhodily. A tady ve vodě seděla volská žába."

Tu se Hobble Frankův obličej trošičku protáhl, pak se však v něm objevil výraz stále rostoucí veselosti a malý lovec

zvolal:

"A vy jste docela jistě viděly, že to byla volská žába?"

"No, abych se přiznala, v první chvíli jsme nepoznaly, do které skupiny hmyzu ten tvor patří; avšak náš pan kantor studoval zobologiku a jeho vzácnou pomocí jsme přišly na to, že to mohla být jen volská žába."

"Znamenitě, tohle mne velice baví, ladies and gentlemen. A proč jste uspořádali toto procesí s pochodněmi a zbraněmi k řece?"

"Chtěli jsme volskou žabu vyhledat a chytit," vysvětlovala podnikavá paní Rosalie.

"Myslíte si, že je to tak jednoduché?"

"Ze žaby jde málo strachu, i kdyby to byla obržába. Kdyby chtěla kousat, mohli jsme ji i zastřelit. Máme pušky, jak vidíte."

Vtom se Hobbles Frank rozesmál, načež se paní Rosalie urazila a zlostně namítla:

"Nesmějte se, pane! To není žert, když v hluboké noci, kdy není

kolem živé lidské duše a v cizí zemi "

" popleteme si proslulého učence a lovce Hobbles Franka s volskou žabou!"

Paní Rosalie ustoupila o krok, provrtávala ho pohledem a zvolala:

"Vy - vy! Tak vy jste tedy ta volská žába?"

"Já," smál se Frank. "Projel jsem se trochu krajem a k večeru, když se setmělo, jsem přišel k řece. Bylo dnes po celý den úmorné vedro a jízdu jsem se ještě více zahřál. Když jsem se brodil řekou, zavanul na mne z vody příjemný chlad a já si hned vzpomněl na svůj úmysl se vykoupat. Seskočil jsem z koně, svlékl se a skočil do vody."

Když se Frank po těch slovech trochu odmlčel, spráskla paní Rosalie ruce a zasténala:

"Můj ty Spasiteli! Co teď ještě uslyším! Vy jste skočil do vody?"

"Skočil. Plaval jsem tam i sem a plácal sebou ve vodě jako kapr. Chtěl jsem právě vystoupit na suchou zemi, když jsem postřehl dvě ženské postavy. Byly už úplně blízko, protože jsem je dříve nemohl vidět, byla tma. Skrčil jsem se rychle ve vodě a doufal, že přejdou, aniž mne spatří; ony však zamířily právě k místu, kde uvázl zajíc v konopí a Hobbles Frank ve vodě. Pak se zastavily a dívaly se přímo na mne."

"To je pravda," vpadla mu do řeči paní Rosalie. "Viděly jsme něco světlého v temné vodě a nevěděly jsme, kam to zařadit; rozhodně to však bylo živé stvoření, protože na nás vyvalilo kukadla."

"Račte dovolit, paní Rosalie, žádná kukadla jsem nevyvalil! Díval jsem se na vás plný úzkosti a doufal, že vám váš ženský stud přikáže, abyste rychle zmizely. Vás to však ani nenapadlo. Proto jsem se rozhodl pro strategickou revoluci: vyskočil jsem, uhodil rukama vši silou do vody a zařval z plných plic."

Paní Rosalie, jak se zdálo, byla jeho doznáním dojata v hloubi duše a chystala se zřejmě k velice ostrému výpadu, když se vtom chopil slova Droll:

"To všechno je omyl, vzácné panstvo, maličký omyl, který však nikomu neuškodil. Dost hádek, dost sporů, teď vzdejme raději čest a chválu tomu, komu čest a chvála náleží. Hobbles Frank, náš obrovský žabák, ať žije! Sláva, sláva a ještě třikrát sláva!"

Když všichni vesele provolali Frankovi slávu, pokračoval Droll:

"Tady leží kotlík, naběrmě si vodu, abychom si konečně uvařili svou kávu; pak se seřaďme do šiku, abychom si svého žabího obra vítězně zase odnesli domů."

Tak se stalo. Ať se Frank bránil jak chtěl, nic mu to nepomohlo; kovář Ebersbach, který byl ze všech přítomných nejsilnější, si ho posadil na ramena, ostatní utvořili průvod a pak vyrazili vojenským krokem, napodobující kuňkání žab a provozující kočičinu, na zpáteční cestu do dvora. Tam se všichni zase usadili kolem ohně, aby dokončili přípravu k přerušené večeři.

Cíl zítřejší cesty německých vystěhovalců, bylo osamělé pueblo na jižním svahu Mogollon Mountains. Aby ještě před večerem mohlo být tohoto cíle dosaženo, bylo nutné vyjet časně ráno a cestovat rychlým pochodem, bez zbytečného odpočívání.

I Petrolejový princ se čile zúčastnil hovoru a všeobecné zábavy, tím spíše, že při ní bylo hojně užíváno angličtiny. Grinley se zřejmě namáhal, aby získal všeobecnou důvěru, což se mu u vystěhovalců částečně i dařilo, dokonce i Rollins, jak se zdálo, k němu pozbýval svou nedůvěru.

Zvláštní, lstivá Samova povaha, veselost tetičky Drollové a originální Frankův humor, ovšem zaručovaly velmi poutavou zábavu. Čas ubíhal a všichni byli velice udiveni, když Will Parker upozornil, že už minula půlnoc.

Vystěhovalci se nyní mohli oddat nejvýše na čtyři až pět hodin spánku. Za několik minut po půlnoci všichni spali, jakoby je do vody hodil. Strážce nebylo třeba stavět, protože měli kolem ranče službu Fornerovi kovbojové.

Ráno, sotva se rozbřesklo, postaral se Forner o snídání. Připravil kávu a čerstvý kukuřičný chléb, spíše podobný plackám než chlebu, takže se výprava nemusela přípravou snídání vůbec zdržovat.

Poněvadž nebyla naděje, že mezi dnem bude možno nalézt vodu, byla zvířata důkladně napojena, pak rančer dostal náhradu za to, co vystěhovalcům dodal a čeledi bylo zapláceno dobré spropitné. Pak nastoupili další cestu.

Sam Hawken se postaral, aby ženy měly pohodlně upravená sedla, takže jízda je nemohla namáhat více než muže. Děti byly umístěny v koších, které po dvou, zleva i zprava nesl vždy jeden soumar. Jejich slámou vystlaná místa byla bezpečná a pevná, proto jezdci mohli popohnat svá zvířata k rychlejšímu klusu.

Čím více se vzdalovala karavana od řeky, tím neúrodnější se stávala krajina, kterou projížděla. Kde je v těch krajinách dosti vláh, nebo dokonce tekoucí voda, tam vydává i země neobyčejné přírodní bohatství; kde však je nedostatek oživující vláh, nespátíš nic jiného, než jednotvárnou planinu nebo beznadějnou kamenitou poušť.

Dopoledne bylo vedro ještě dost snesitelné; čím výše však slunce vystupovalo na své dráze, tím více stoupala i

teplota vzduchu; vedro vyzařovala i skalnatá půda a odrážely je i holé skalní stěny. Vystěhovalci, nezvyklí tomuto podnebí, dost trpěli a těžce snášeli nemilosrdný žár.

Až do odpoledních hodin pokračovala cesta skalnatými údolími nebo širou rovinou, kde nebylo ani stopy po vegetaci. Pak se dostali do výšin, které však neposkytovaly také očím nějaké občerstvení; skoupá příroda je neobdařila ani keříčkem, ani stromečkem. Jen tu a tam v zastrčených koutech, tam, kam nemohlo slunce vysílat po celý den své žhavé paprsky a kde alespoň část dne stínily hory, trčel fantasticky utvářený kaktus, jehož bezbarvá šed' však nemohla rovněž pocestné potěšit.

Když dosáhl denní úpal svého vrcholu, u příkré skalní stěny rozbili tábor. Bylo tu sice trochu stínu, avšak rozpálená skála vrhala na odpočívající tolik žáru, že raději opět nasedli na koně a soumary, neboť při jízdě, zvláště rychlejší, přece jen nastalo slabé proudění vzduchu, které mohlo trochu osvěžit. Konečně - když se slunce sklánělo už nízko nad obzorem - zdálo se, že vedro polevuje a to mnohem, mnohem rychleji, než se to vlastně mělo dít. Sam Hawkens zvedl oči k obloze a zatvářil se poněkud starostlivě.

"Proč obracíš oči k nebesům, nelíbí se ti snad boží obloha?" tázal se Hobbles Frank.

"Možná, že si mi opravdu nelíbí," odvětil tázaný.

"Proč?"

"Protože se vzduch nějak nápadně rychle ochlazuje."

"Ach, předvídáš snad bouřku?"

"Skoro se jí obávám, jestli se nemýlím."

"To by bylo moc dobře! Bouřka v tomto suchu a vedru by nám mohla být velice vítána."

"Many thanks! Bouře se v těchto krajinách projevuje docela jinak, než si myslíš. Někdy zde celá léta nesprchne; i dva, tři roky je zde sucho. Když se však konečně jednou něco strhne, pak je to boží dopuštění. Musíme se snažit, abychom dorazili k pueblu."

"Je tam ještě daleko?"

"Za půl hodiny tam jsme."

"Pak není nebezpečí. Na nebi nevidím dosud ani obláček. Mohou ještě uplynout celé hodiny, než se obloha zatáhne."

"To si nemysli. V těchto krajinách stačí jen několik minut a celá obloha je zatažená. A já bych chtěl tvrdit, že přímo cítím elektřinu nahromaděnou v povětří. Pohled' na mou starou Mary, jak má naspěch, jak roztahuje nozdry, stíhla ušima a bičuje ohonem boky. To chytré zvíře dobře ví, že je něco zlého v povětří."

Bylo to tak. Chytré zvíře se hnalo kupředu a jevílo zřejmý nepokoj. A přece by byl nezkušený člověk nepostřehl ani nejmenší známku blížícího se nebezpečí. Když Frank sdělil svému bratránkovi, čeho se Sam obává, pravil Droll:

"Také mi už něco podobného napadlo. Podívej se, jak nebe na obzoru zežloutlo! Ta žlut' bude na nebi rychle stoupat a až dosáhne zenitu, začne hromobít. Dobře, že se dostaneme zakrátko do sucha a pod střechem."

"V pueblu?" "Yes."

"To nás před bouří nezachrání. I nejlepší stany pronikne déšť."

"Franku, co to mluvíš? Copak jsi ještě žádné pueblo neviděl?"

"Ne."

"Pak se tedy budeš divit, až tam dojedeme. Na takové pueblo je pohled zcela zvláštní."

Měl pravdu, když tvrdil, že pohled na pueblo je zvláštní. Pueblo je španělské slovo a značí doslova "obydlené místo", - tedy dům stejně jako celou vesnici nebo městečko. Indiáni, kteří dávají pueblu přednost před stanovou vesnicí, se nazývají pueblóví Indiáni, nebo zkráceně pueblós. Patří k nim Tanoové, Taoové, Tehuánští Indiáni, Yemesové, Quererové, Acomové, Zuñiové a Moquiové, a v širším smyslu i Pimové. Maricopové a Papagové od břehů Gily, jakož i jižněji odtud.

Pueblo je stavba kamenná, z cihel sušených na vzduchu. Obvykle se celá stavba opírá zadní částí o skalní stěnu, a skalní výběžky jsou do zdiva také pojaty. Stavba pokračuje do výšky, takže jednotlivá poschodí tvoří stupně, z nichž nižší je vždy o několik metrů širší než vyšší. Všechna poschodí jsou pokryta plochými střechami, takže střecha spodního poschodí tvoří vždy základní plošinu vyššímu poschodí. V plošině prvního poschodí je otvor, kterým se sestupuje do přízemku. Z plošiny druhého poschodí se sestupuje opět otvorem do prvního poschodí a stejné vchody mají i vyšší poschodí. V přízemí pak vůbec nejsou dveře a je třeba po žebříku vylézt do prvního poschodí, když se chceme do přízemí vůbec dostat. Žebříky jsou zvenčí ve všech poschodích přikloněny ke zdem a je možné je libovolně odstranit. Celá stavba svými mohutnými stupni působí zdálky podobným vzhledem, jako některé naše vinohrady, které terasovitě založeny ustupují v jednotlivých odděleních do stráně.

K tomuto druhu staveb se uchýlovali staří, pracovití a usedlí rudí obyvatelé těchto krajin, poněvadž jim poskytovaly jedinou ochranu proti okolním divokým hordám nájezdníků. Pueblo je vlastně pevnost, která byla v dobách svého vzniku naprosto nedobytná. Stačilo jen vtáhnout žebříky dovnitř, a nepřítel na zdi nemohl vylézt. Když si přinesl žebříky vlastní, musel dobývat poschodí za poschodím, než se celé stavby zmocnil. Pueblóví Indiáni jsou zčásti mírumilovní a jsou pod státní ochranou. Jsou však také puebla, která stojí o samotě a jejich obyvatelé, pokládající se za svobodné a volné, neuznávají nad sebou žádné panství a jsou pak stejně nebezpeční, jako divocí kočovníci. K takovému druhu puebel patřilo i pueblo, které si naše výprava zvolila za cíl dnešní cesty; jeho obyvatelé byli divocí Nijorové, a jejich náčelník se nazýval Ka-maku. Ka značí tři a Maku je množné číslo prstu; tedy Ka-maku značí "Tři prsty". Nesl toto bojovnícké a čestné jméno proto, že v jedné potyčce pozbyl dva prsty na levé ruce a měl tedy jen tři. Tento Indián měl pověst statečného, avšak sobeckého muže, na jehož slovo bylo v době míru snad možné se spolehnout; nyní však, kdy jednotlivé kmeny vyhrabaly své válečné sekery, bylo přinejmenším odvahou ho počítit důvěrou.

Jeho osamělé pueblo bylo teď potopeno v záři zapadajícího slunce. Kromě přízemí mělo ještě pět poschodí, která se

zády opírala o kolmou skalní stěnu čnějící nad nimi. Zdivo spodních poschodí bylo sestaveno z mohutných balvanů, spojených vepřovicemi. Vyšší poschodí byla stavěna jenom z vepřovic. Celá stavba přečkala v té době jistě půl století, dosud však na ní nebyla patrná ani trhlinka.

Na plošinách bylo vidět sedící ženy a děti, zaměstnané denní prací, všechny měly vážné tváře, jak je to obvyklé u rudého národa.

Pozorný pozorovatel by postřehl, že tyto ženy a děti často upírají pohledy k jihu, jako by odtud očekávaly příchod nějaké důležité události. Muže, tím méně bojovníka, tu nebylo možné vůbec spatřit.

Najednou však vylezly z otvoru třetí plošiny tři osoby, Indián a dva bílí muži, kteří tu zůstali stát a svou pozornost také obrátili k jihu. Indián byl náčelník Ka-maku, vysoká, svalnatá postava s havraním pérem ve vrkoči černých vlasů. Jeho obličej nebyl pomalován, to znamenalo, že v jeho pueblu byl zachováván mír, proto také jeho skalpovací nůž trčel osamocen u jeho pasu. Oba běloši vedle něho byli - Buttler, vůdce finderů a Poller, jeho nový kumpán. Když se v dálce na planině, kterou sledovaly jejich oči, nikdo neobjevoval, prohodil Buttler:

"Ještě ne; dojedou však jistě před večerem."

"Ano, budou mít úspěch," přisvědčoval náčelník. "Jsou s nimi moudří mužové, kterým neujde, že se blíží bouře, a proto zrychlí jízdu, aby byli pod střechou, než se živly rozpoutají."

"Dodržíš tedy své slovo? Spoléhám se na to!"

"Ka-maku je čestný muž. Již dlouho jsi můj bratr, proto chci s tebou jednat poctivě. Ka-maku však věří, že se může i on na tebe spolehnout, pokud se týká odměny."

"Podal jsem ti ruku, to platí tolik jako přísaha. Postarej se jen, abych mohl co nejrychleji a nepozorovaně mluvit s mužem, který má jméno Petrolejový princ."

"Dovedu ho k tobě. Nebylo pro mne lehké dodržet dané slovo, nyní však, když se schyluje k bouři, nebudou bledé tváře jistě tábořit pod širým nebem a požádají o vstup do puebla, aby se osušily. Zde je mohu tiše a bez boje zajmout."

"Ty však, které jsem ti označil, musíš od nich oddělit, aby se později zdálo, že je vysvobodil Petrolejový princ."

"Stane se, jak pravíš. Uff! Tam venku přijíždějí jezdci. Moji bílí bratři ať se rychle ukryjí."

Buttler a Poller vylezli rychle do nejvyššího patra a vstoupili dovnitř. Náčelník zůstal sám na plošině a pozoroval bystrým zrakem příchod.

Planinou se blížila skupina jezdců a soumarů; v popředí jeli tři muži; Sam Hawkens, tetička Drollová a Hobble Frank.

Když poslední z nich spatřil, jak se před ním tyčí stupňovitá poschodí puebla, vyjádřil svůj obdiv těmito slovy:

"Takovou stavbu jsem ještě nikdy neviděl. Jaký to vlastně má být stavební sloh? Snad byzantsko-chloroformní nebo hebrejsko-imperialistický? Snad je také goticko-objektivní nebo fecko-mixturální. Pro takového znalce a odborníka jako jsem já je bezesporu zajímavé posoudit, v jak pravidelných stupních se nad sebou usídlili puebloví Indiáni. Milý Same, máš architektonické chápání pro takové amfidialektické stavební slohy?"

"Nemyslíš snad amfiteatrální?" mnil Hawkens.

"Ne, to by mne ani ve snu nenapadlo. Dávám ti na vědomí, že nemáš k dispozici nutné znalosti a finesy, abys mohl petrefakticky vylepšovat svůj učený rozum. Slovo amfi pochází z řeckého dialogu a nemá nic společného s divadlem nebo s operou. Protože to je dialog, zvaný také dialekt, nazývá se taková stavba amfidialektická. Když jsem ještě jako pomocník hajného amfiteatroval v Moritzburgu, přišel do lesa často na procházku známý stavitel Gottfried Samper. Alespoň dvacetkrát jsem ho viděl zdaleka, a jednou dokonce kráčel tak blízko kolem mne, že jsem mu řekl dobrý den. Itermisticky mi pokynul a odpověděl mi přátelským kontrapunktem:

„Nazdar!“

Když jsem tedy stál v takové blízkosti tak znalého člověka, jistě si netroufneš opravovat mé výroky ohledně stavebních slohů a geometrického stavitelství. Nebo mi snad můžeš říci, na jakých základech stojí stavební umění?"

"Nu?"

"Na pythagorické poučce, která zní: kvadrát hypokontúzy sedí na obou katedrách. Ale na co je dobrý krávk muškát? Mohl bych vám kázat o vyšším zvířectvu deset týdnů, a stejně z vás nebude nic lepšího než ty malé žížaly, sloužící jako potrava hrabošům."

Při těchto slovech udělal odmítavé gesto, které nemělo jiný výsledek, než že se ti dva v duchu velice bavili. Potom mlčky ujížděli dál, dokud nedosáhli paty obrovské stavby.

Žebřík, který sloužil k dosáhnutí přízemí, byl vytažen. Na různých místech plošin se objevili vedle žen a dětí teď někteří muži. Činilo to dojem, jako by bojovníci puebla někam odešli. Náčelník očekával ve strnulém postoji oslovení příchodů. Sam Hawkens na něho zavola v nářečí, složeném z angličtiny, španělštiny a indiánštiny, kterého se v těch krajích používá:

"Jsí Ka-maku, náčelník tohoto puebla?"

"Ano," zněla krátká odpověď.

"Rádi bychom si zde odpočinuli. Můžeme dostat vodu pro sebe, své koně a soumary?" "Ne."

Bylo to ovšem jen předstírané zamítnutí. Ka-maku byl v duchu dávno rozhodnutý, že bělochy zadrží, musel jim tedy dát vodu, neměli však tušit, že se s nimi bude ještě moc rád zabývat.

"Proč ne?" otázal se opět Sam.

"Malé množství vody, které máme, stačí sotva pro nás a pro naše zvířata."

"Nevidím vaše koně, ani bojovníky. Kam odešli?"

"Na lov, brzy se však vrátí."

"Pak musíte mít v zásobě dost vody, proč nám ji odpiráš?"

"Neznám vás."

"Nevidíš, že jsou s námi ženy a děti? Jsme pokojní lidé. Musíme pít. Když nám nedáš vodu, půjdeme ji hledat."

"Nenajdete ji."

Náčelník se obrátil a tvářil se, jako by tuto rozmluvu nadobro ukončil. To se zdálo dobrému Hobble Frankovi nepřijatelným zakončením jednání a prohodil ke svému bratránkovi Drollovi:

"Co si vlastně ten chlap myslí, kdo a co jsme? Napadne-li mi, provrtám mu hlavu kulkou, pak bude hned zdvořilejší. Jsme vybraní gentlemani, kteří mají za ušima a ne tuláci, které by mohl odehnat od vrat. Navrhuji, abychom s ním promluvili vážné slovíčko."

"Souhlasím," odvětil Droll svým obvyklým humorným tónem. "Není to nic příjemného, když má člověk žízeň a odepřou-li mu vodu, které je tu jistě dost a kterou bychom našli, kdybychom chtěli hledat."

Jezdci seskočili, aby se ohlédlí po prameni. Vláhly tu bylo dost, neboť poblíž puebla rostla tráva a nedaleko bylo i několik políček, na nichž rostly melouny, kukuřice i jiné rostliny, které vyžadovaly vláhu. Avšak hledaná voda tu nebyla, ať hledali jak chtěli. Konečně Frank zvolal:

"Jsme hlupáci, nic jiného! Kdyby tu byl Old Shatterhand s Vinnetouem, jistě by už dávno vodu našli, dokonce si myslím, že by ji vypátrali čichem."

"Není nám třeba přítomnosti těch proslulých bojovníků," promluvil Ši-so, který až dosud pozoroval počínání svých bílých přátel se shovívavým úsměvem. "Člověk musí více myslet, než hledat."

"Buď tedy tak laskav a sděl nám výsledek svého přemýšlení!"

"Toto pueblo je pevností, která vůbec nemůže být bez vody. Nejnutněji potřebuje pevnost vodu v době obležení, kdy obhájci nemohou z tvrze vycházet. Uvážíme-li tu okolnost, domyslíme si snadno, že studnu je nutné hledat jinde, než v okolí puebla."

"Myslíš, že bude uvnitř budovy? Kde asi?"

"V hořejších poschodích jistě ne!" usmál se mladý Indián.

"Ne, já také ještě neviděl vodní studnu na kostelní věži. Musíme ji hledat v přízemí."

"Kde asi byla vyhloubena před staletími při stavbě puebla?"

"Přesně tak. Tvá řeč je jasná a čistá jako mazadlo na boty. Můj mladý rudý bratr není tak docela nezkušený, jak by se zdálo. Když se bude tak dál vyvíjet, je možné, že z něho částečně ještě něco bude. Tedy v přízemí musíme hledat, ale jak se tam dostaneme? Vchod tu není, není tu ani rovné ani točité schodiště a žebřík patrně ti rudí chlapi vtáhli dovnitř. Kdybychom však utvořili egyptskou pyramidu tím způsobem, že by nás několik vylezlo po ramenou druhých do výše, snad by bylo možné zdolat první poschodí a dostat se pak odtud do tak zvaného culsterajnu, kde je nutné zřejmě aqua destillanterium hledat."

K tomu poznamenal Sam Hawkens:

"To by znamenalo vynutit si přístup, a tomu se musíme pokud možno vyhnout, jestli se nemýlím. Tak se mi zdá, že se můžeme bez toho obejít, protože náčelník přichází dolů. Chce s námi mluvit."

Skutečně: Ka-maku přicházel na první terasy. Pokročil k jejímu okraji a otázel se:

"Našly již bleďé tváře vodu?"

"Dovol, abychom vešli k tobě, pak ji nalezneme," odvětil maličký Sam. "Je v pueblu."

"Uhodl jsi. Dal bych vám ji, ale voda je tady velkou vzácností, takže..."

"Zaplatíme ti za ni," přerušil ho Sam.

"To je dobře! Ale ví můj bílý bratr, že mnohé kmeny rudých mužů vyhrabaly své válečné sekery proti bílým? Je možno bleďým tvářím důvěřovat?"

"Od nás se nemusíš ničeho bát. Snad jsi už o nás slyšel. Já a tito dva bojovníci, kteří stojí vedle mne, jsme nazýváni Leaf of the trefoil; tady vedle mne stojí ---"

"Leaf of the trefoil?" vpadl mu do řeči náčelník. "Pak znám vaše jména. Jsi Sam Hawkens a toto jsou muži zvaní Dick Stone a Will Parker?"

"Proč jste to neřekli hned? Lovci, kteří nosí to jméno, se k nám rudým mužům chovali vždy přátelsky; jsou našimi bratry, a my je vítáme ve svém pueblu. Dostanete vody, kolik potřebujete, naše ženy vám ji přinesou."

Na jeho pokyn vyšly pak indiánské squaw na dolní terasu a přinesly hojnost vody v hlíněných džbánech. Ke zdem pak byly přistaveny žebříky, takže vystěhovala si mohli džbány snést. To vše působilo dojmem tak přátelským, že ani Sam Hawkens nepomyslel, že náčelníkova přívětivost by také mohla být předstírána.

Zatímco lidé a zvířata se občerstvovali, změnila se barva oblohy. Nejprve jasně zrudla, pak její červeň ztmavěla, zbarvila se do fialová a konečně ztemněla jako noc, aniž byl na ní předtím zjevný jediný obláček.

"Vypadá to ohavně," prohodil Dick Stone k Samovi Hawkensovi. "Co tomu říkáš, starý Same? Schyluje se k hurikánu nebo k tornádu?"

"Ani to, ani ono," odvětil tázaný a pátravým pohledem se podíval na nebe. "Jen vichřice přijde, ale pořádná a spadne při ní mnoho vody. Bylo by nejlépe, kdybychom se dostali pod střechu my i naše zvířata, jinak se nám rozutečou."

A obrátil se k náčelníkovi, který stál dosud ještě nahoře a zeptal se:

"Co soudí můj rudý bratr o tváři oblohy? Co nás čeká?"

"Veliká vichřice a velký déšť, který v krátké době zaplaví celý kraj."

"Také si to myslím a nemám chuť plavat ve vodě a dát pokazit naše věci lijákem. Nemůže nám náčelník popřát v pueblu přístřeší?"

"Ať bílí bratři se svými ženami a dětmi vystoupí k nám nahoru, v pueblu je nezasáhne ani jediná krůpěj deště."

"A naše zvířata? Není tu místo, kde bychom je mohli uvázat, aby nám neutekla?"

"Vlevo za pueblem je corral, kde je můžete zavíat."

"Učiníme tak a děkuji ti. Zatím k vám mohou vystoupit ženy."

Bylo spuštěno ještě několik žebříků, po nichž ženy a děti vystoupily do druhého poschodí a odtud otvorem v terase

dovnitř puebla. Na terase se objevili některé indiánské squaw a odrostlí chlapci, kteří dopravili zavazadla, sejmutá ze soumarů na první terasu a pak je uložili do místnosti v přízemí.

Po straně puebla bylo skutečně prostranství ohrazené vysokou a pevnou zdí. Ka-maku je nazval po vzoru kovbojů corral. Sem byli sehnáni koně a mezci. Právě když byli opatření a vrata uzavřena závorami, za něž sloužilo několik břevnen vodorovně položených přes vrata a upevněných ve zvláštních otvorech ve zdivu, zablesklo se poprvé. Celé nebe zazářilo živým ohněm, a pak zazněla ohlušující rána, po které se zachvěla země. Zároveň se spustil takový lijavec, že nebylo na několik kroků vidět a rozpoutala se vichřice takové prudkosti, že i silní muži se museli přidržovat zdi, aby nebyli strženi na zem. Nastal všeobecný útok na žebříky.

Peněžník Rollins a jeho tajemník nebyli tak obratní jako ostatní muži a proto dospěli k žebříkům až naposled. Všichni se hnali v největším spěchu nahoru na druhou terasu a odtud otvorem po žebříku dovnitř prvního poschodí. Protože bylo možné sestupovat jen jednotlivě, nešlo to tak rychle, jak k tomu lijavec povzbuzoval. Každý myslel sám na sebe a tlačil se dopředu a na ostatní nedbal. A proto si také nikdo nevšiml pěti nebo šesti Indiánů, kteří se pojednou objevili po boku náčelníka, který sestup do puebla řídil.

Deska, kterou byl vstupní otvor uzavírán, ležela vedle něho, poblíž bylo navrženo několik velkých kamenů, z nichž každý vážil jistě metrický cent - ani to u nikoho nevzbudilo pozornost. Bankéř Rollins a jeho tajemník byli, jak už jsme řekli poslední, kteří k otvoru přišli. Právě, když se chystal Baumgarten položit nohu na první příčku žebříku, zavolal na něho náčelník:

"Zpátky! Vy dovnitř nesmíte!"

"Proč ne?" zvolal Rollins.

"Dozvíte se to později."

Vrhl se se svými Indiány na oba muže, povalili je a svázali. Jejich poplašené volání, vlastně několik výkřiků o pomoc, které vyrazili z hrdla, přehlušila vichřice a rachot hromu. Právě tak rychle, jak se to seaběhlo, vytáhl náčelník žebřík z otvoru, přirazil desku a jeho lidé ji zavalili již připravenými kameny. Ti, kteří sestoupili dolů, už nemohli nahoru - byli zajati.

Rollins a jeho tajemníka Indiáni donesli o poschodí výš a spustili je pomocí lana do přízemí. Také za nimi uzavřeli otvor sklápěcími dveřmi. Pak náčelník odeslal jednoho ze svých lidí. Indián po žebříku opustil pueblo a ubíhal, nedbaje vichřice, blesku a deště, podél skalní stěny, o kterou se stavba opírala, pak zahrnul za roh a dorazil asi po deseti minutách k místu, kde trosky zřícené skalní stěny utvořily malebnou, v nepořádku nakupenou skupinu balvanů, za kterými a mezi kterými bylo možné vyhledat mnohé pohodlné skrýše. Zde byli skryti bojovníci z puebla se svými koňmi, kteří před příchodem vystěhovalců pueblo opustili, aby vzbudili zdání, že jsou na lovu. Posel jim spěšně vyřídil, že se lest zdařila a že se mohou vrátit do puebla.

Ano, lest se podařila a to mnohem snáze a rychleji, než náčelník myslel. A k tomu, že se zdařila, přispěla značně náhlá vichřice a ještě více neopatrnost, se kterou vystěhovala dobrovolně vlezli do pasti.

Jak už bylo řečeno, sestoupily ženy a děti z třetí terasy do druhého poschodí puebla. Když dosáhly pevné půdy, octly se v prostoru bez oken, který měl asi tři metry výšku. Kromě otvoru, kterým sestoupily, nebylo ve zdech ani skulinky. Poschodí bylo rozděleno čtyřmi příčkami na pět místností, ze kterých prostřední byla největší; v té byly nyní ženy s dětmi. Ve výklenku hořel malý hliněný kahan, jehož světlo stačilo ozářit několik kroků prostoru.

Paní Rosalie potřásla hlavou a rozhlížela se místností. Když v celém prostoru kromě kahanu a žebříku nespátřila jiný předmět, rozhořčeně řekla:

"Nu, takový příbytek jsem ještě jakživ neviděla. Nacpou hosty do díry, kde není ani pohovka, ani kus pořádného nábytku. Vždyť to vypadá jako sklep! Kam si má člověk sednout, kam pověsit své věci?"

Kde máme rozdělat oheň a uvařit kávu? Není tu okno ani kama! Takové pohostinství si musím opravdu zakázat, copak dámy se mají

strkat do takové Veliký Bože!" přerušila náhle proud své

výmluvnosti. Venku zahřmělo a rachot hromu pronikl i silnými zdmi puebla. "Panenko Maria, že tu někde nablízku uhodilo! Ne?"

"To byla rána!" řekla paní Strauchová. "Zrovna jsem se dívala nahoru do té díry a spatřila jsem blesk, jako když se nebesa roztrhnou."

"Dámy, pak se hned postavte tam do toho rohu. Muži si cestou povídali, že tady řadí hromobití docela jinak, než u nás doma. Kdyby tomu bláznivému americkému blesku napadlo sjet sem dírou ve stropě, stanou se z nás za pět minut nebožky. To je dobře, že tu není seno ani sláma, ani nic co by hořelo. Rozuměly jste? Poslouchejte, jak děšť nahoře pleská do kamení. To bude nadělení, - naši lidé budou promočeni na kůži! To zas bude nachlazení, to bude rýma, revma, bolesti v kříži a v žaludku; a kdo to pak všechno odnese? Kdopak má starosti a strach, než my, ženy, my, my, my, jak se samosebou rozumí! Božítku, jen kdyby už brzy přišli!"

Její přání se hned vyplnilo, neboť vzápětí sestupoval dolů Hobbles Frank, za ním následovali ostatní. Když se Frank dostal dolů, otřásl se jako pudl, až voda kolem stříkala, pak se rozhlédl a se zřejmým zklamáním řekl:

"Co je to tady za ohavnou díru? Tomu se přece nemůže říkat obydlí! Nemají-li ti rudí gentlemani pro nás jiného přístřeší, pošlu jim sem saského královského stavitele. Ten by jim ukázal rozdíl mezi mou vilou na Labi a jejich podzemním brlohem. Kam se zde člověk posadí, když je unaven a chce si po obědě zdřímnout?"

"Kam chcete, pane Franku," odvětila paní Rosalie, "místa je tu všude dost."

"Co říkáte?" ptal se Hobbles Frank podrážděně. "Všude? Proč si sama nesednete? Protože se vám to nelíbí? A co se nelíbí vám, má být pro mne dost dobré? To jste kápla na nepravého. Při mých vestibulních talentech nemám zapotřebí brát zavděk tím, co se jiným nehodí do kafe ani do polívky!"

"Bud' zticha, Franku!" okřikl ho Sam Hawkens. "Teď není čas na podobné žertíky s touto lady. Máme důležitější věci na

práci."

"Tak? Které?"

"Především je nutné vykouřit dýmku míru, jestli se nemýlím."

"S těmito Indiány?"

"Zajisté, aspoň s náčelníkem. Přece víš, že Indiánovi je možné věřit až potom, když s ním vykouříš kalumet."

"To vím, ale to jsme měli kouřit hned venku."

"Prosím tě kdy? V takovém lijavci!"

"Měli jsme kouřit i v lijavci. Teď sedíme ve sklepě a jestli ti rudí chlapi mají nějaké nekalé záměry, pak je nám právě tak dobře, jako all devils! Komedie začíná! Vytahují žebřík! Hej, držte ho - držte ho!"

Snažil se žebřík zachytit, bylo však už pozdě, zmizel v otvoru.

"Tak, to je nadělení!" zvolal Frank zlostně. "Teď jsme v louži, jako Pathagoras v sudu!"

"To byl Diogenes," opravil ho chladnokrevně Sam. "Ale v louži jsme; namouduši."

"Mlč!" zahartusil Frank. "Co ty víš o Diogenovi? To byl trpaslík, sedící na heilderberském sudu. Ale já myslím sud, na kterém seděl Pythagoras, když k němu přišel pěstitel jiřin Galilei a prosil ho:

,Káro, Káro, vrať mi zpět mého leviatana!4

Jako dobrý muž musíš vědět, že se to stalo krátce po bitvě v Trojtoburském lese, kde nechal Čingischán ustřelit generálovi Moorovi obě nohy. Jedna letěla do Blazewitze, kde ji našla známá Gustel von Blazewitz v blízkosti Waldsteinova tábora. Ta druhá zase letěla do Loschwitz, do Schillerova domku. On tam právě v tu chvíli básnil Trumpety ze Sigmaringu. On a Gustel snesli obě nohy dohromady a zakopali je pod čtyřmi lípami u Rieknitzu u Drážďan. Já sám jsem tam byl a viděl jsem na vlastní oči pomník, postavený na počest jeho nohou. Je to dostatečný důkaz, nebo se chcete dál dohadovat?"

"Teď ne," smál se Sam. "Ta záležitost se žebříkem mne nutí k jinému přemýšlení. Proč ten žebřík vytáhl? Možná, že jej narychlo potřebovali pro některé vyšší patro? To by nebylo při tomhle počasí nic divného. Podívejme se, jsme-li tu všichni!"

Vyšlo najevo, že chybí Rollins a jeho mladý tajemník. Tu pravil Sam Hawkens opět uklidněn:

"Nemusíme mít starosti. Ti dva patří také k nám a musí sem mezi nás přijít. Indiáni potřebovali asi žebřík narychlo k něčemu jinému, jestli se nemýlím."

"A proč tedy tam nahoře zavřeli a přiklopili dveře?" namítl oprávněně Droll.

"Že se tak ptáš?" odvětil Hobble Frank. "Opravdu se stydím, že jsi můj bratránek a příbuzný! Každý člověk, když prší, nad sebou roztáhne deštník. A tam venku není déšť, to je liják, to je průtrž mračen. Proto nás přikryli, aby uchránili tvou ctihodnou hlavu před deštěm. Chápeš to?"

"Milý příteli a bratrance Heliogabale Morfee Edwarda Franku, když si to takhle zřetelně vysvětluješ, pak ovšem dokonale chápu."

"Yes, tak tomu asi bude," řekl Sam. "Než přijde náčelník, prohlédneme si pomocí tohoto světélka svůj nynější byt." Příbytkem ovšem nebyli nikterak nadšeni. Prostor byl totiž úplně prázdný. Nebylo zde jediné sedadlo, ani seno, ani sláma, nebylo tu ani suché listí, na kterém by se dalo upravit lože. Nálada promoklých pocestných značně poklesla. Jediný Sam neztrácel dosud svou obvyklou chladnokrevnost, protože když se zase do středního prostoru vrátili, řekl: "Brzy se to změní. Jen vyčkejme náčelníkova příchodu! Pak dostaneme všechno, co potřebujeme."

Ši-so, mladý Indián se prohlídky nezúčastnil. Seděl na zemi, opřený zády o zeď a zamýšleně hleděl do prázdna. Když uslyšel Samova konejšivá slova, přerušil své mlčení a řekl:

"Sam Hawkens se mýlí. Nic se brzy nezmění. Jsme zajati."

"Zajati? Co to mluvíš? Z čeho tak soudíš?"

"Jsem rudý muž a proto vím, na čem jsem mezi rudými muži. Když jsme sestupovali sem dolů, viděl jsem venku dva žebříky. Proč nepoužili těch, ke kterým měli snazší přístup než k našemu?"

"Máš pravdu. Také jsem oba žebříky viděl. Pak je ovšem podezřelé, že vzali náš."

"A ještě něco," pokračoval mladý muž. "Kde je Grinley, - ten, který si přisvojuje jméno Petrolejový princ?"

"Opravdu, kde je, jestli se nemýlím!" vykřikl Sam překvapeně.

"Proč tu nejsou právě ti dva, které chce bez vši pochybnosti podvést? Ví, že bychom podvodu zabránili, proto je od nás oddělil a smluvil se o úkladu s náčelníkem."

"Ale kdy a jak?"

"Můj bratr ať si vzpomene na ty dvě bledé tváře, které byly před námi na Fornerově ranči. Mluvil s nimi, aspoň vím, že s jedním z nich delší dobu setrval za domem o samotě."

"Je-li tomu tak, pak by tu byla ovšem jiná souvislost, o které je nutné přemýšlet. Ale jak se mohou odvážit tolik lidí, kolik nás tu je pohromadě, zavřít jako zajatce? Jsme přece ozbrojeni a mohli bychom na ně vyrazit."

"Kudy?"

"Otvorem tam nahoře, který otevřeme."

"Zkuste to, jsem si jist, že se to nepodaří."

"Pak se probouráme zdí."

"Oh, zeď je kamenná a spojená maltou tvrdší než kámen."

"Tedy stropem."

"Bude těžké jej prorazit nožem."

"Ale vždyť jsem tu kromě náčelníka viděl jen ženy a děti!"

"Bojovníci se jistě ukryli. Náčelník říkal, že jsou na lovu. Jakou zvěř by mohli lovit v tomto ročním období a v tak pustém okolí? Ví můj bratr, že několik indiánských kmenů vyhrabalo válečné sekery? Když jsou rudí muži na válečné

stezce, a mohou se objevit hned zde a hned jinde, přece nebudou Indiáni tohoto puebla tak hloupí, aby opouštěli svůj pevný tábor a kvůli lovu nasazovali své životy. A pak, jsou puebloví Indiáni vůbec lovci? Nežijí spíše z výtěžku svých políček?"

"Máš pravdu. Tvým slovům nelze odporovat."

"Yes, jsme v zajetí," zabroukal Hobbles Frank.

"Pak se tedy především přesvědčíme, jestli je možné poklop otevřít."

Dick Stone a Will Parker se museli postavit k sobě. Sam jim pak vylezl na ramena, takže mohl dosáhnout na poklop, do kterého se opřel vši silou - ovšem marně. Nepohnul jim ani o půl palce.

"Zavřeli nás, opravdu," šklebil se, když opět sestoupil. "Ale ukážeme jim, darebákům, že se přepočítali."

"Jakým způsobem?" tázal se Dick Stone.

"Probouráme zeď nebo strop. Zkusme především první způsob."

Při svitu kahanu bylo prohlíženo zdivo na různých místech a v různých odděleních poschodí. Ukázalo se, že se Ši-so nemýlil, zdivo bylo z pevných kamenných balvanů, spojených maltou a nebylo možné jej nožem porušit. Jiný příhodnější nástroj tady nebyl.

Zbýval tedy jen strop, kterým by snad bylo možné si vynutit východ. Všichni muži se zúčastnili prohlídky. Vždy dva a dva se shlukli a na ramena jim vylezl třetí, který se pokoušel nožem prorazit do stropu otvor. Brzy však zjistili, že vlastní podklad stropu je dřevěný, ale ze dřeva, které se pevností rovnalo železu; leželo tu břevno těsně vedle břevna. I když stavba již přecházela staletí, nedotkla se dřeva vlhkost a to dovedlo nožům odolat tak vítězně, že nebylo ani možné zjistit, z čeho se skládá vrstva nad ním.

Ženy úzkostlivě sledovaly tyto pokusy mužů a když se ukázaly bezvýsledné, paní Rosalie zvolala:

"Je to vůbec možné, že může být na světě taková indiánská věrolomnost? Kdybych tu ty darebáky měla, já bych jim pověděla, zač je toho loket! Tady to máme, tady to vidíme, k čemu to vede, když se spolehneme jen na muže! To, že jsou naši přirození ochránci? Místo, aby nás chránili, vženou nás tu rovnou cestou do jícnu záhuby!"

"Prosím tě, Rosalie, mlč!" prosil ji její muž. "Urážíš všechny tyto muže svou věčnou svárlivostí."

"Kdo se sváří?" zvolala Rosalie celá rozzlobená. "Mluvila jsem snad já? Nemlčela jsem jako ostatní? Nepromluvila jsem teprve asi před dvěma vteřinami? A já že se věčně svářím? Ostatně, kdo má pravdu, nemusí držet jazyk za zuby. Byli jsme hloupí, že jsme se dali zavřít, ale jsem tím já snad vinna? Snad se mohu alespoň zeptat, co se teď s námi bude dít?"

"Vy se ptáte?" odvětil Hobbles Frank a tvářil se nadmíru chmurně. "To je přece jasné, co se s námi stane."

"Nuže, co tedy?"

"Nejprve nás spoutají..." začal Frank hrobovým hlasem.

"Co, snad i nás, dámy?"

"Ale ovšem. Pak nás přivážou k mučednickým kůlům -"

"Nás také?"

"To se rozumí. A pak pod námi pěkně pomaloučku zapálí ohniček"

"Pode mnou?"

"Určitě. A až budeme mrtví, budeme skalpováni, howgh!"

"Je to možné, snad ne i ženy?"

"Ty především. Indiáni obvykle skalpují ženy ještě zaživa a nečekají ani, až docela zemřou; to proto, že squaw mívají delší vlasy, což pak skýtá krásnější skalp, který má ovšem větší cenu --"

"Brr! Děkuji za tuhle poklonu!" vpadla mu paní Rosalie do řeči.

"Prosím, to nestojí za řeč!" odvětil zdvořile Frank. "A abych nezapomněl, dělají to také proto, že se z mrtvé hlavy nedá skalp tak dobře stáhnout, jako ze živého člověka."

"Vy mi jen naháníte strach, pane Franku!"

"Je to čistá, ryzí pravda, madame, na kterou můžete vzít laskavě jed!"

"Pak jsou tito Indiáni praví, nefalšovaní barbaři! Ale já, já se nedám skalpovat - ani zaživa, ani po smrti. Moji kůži nedostanou! Budu se bránit, budu hájit svoje vlasy od prvního do posledního okamžiku. Jsem paní Rosalie Ebersbachová, rodem Morgensternová, ovdovělá Leiermüllerová, já jim ukážu, co umím!"

Druhá skupina zajatců, totiž Rollins a jeho tajemník, byla mnohem tišší. Leželi spolu v přízemí, ve tmě, protože tam nehořel kahan. Vlhkost a tiché bublání nasvědčovalo tomu, že leží blízko vodního pramene. Když byli spuštěni na lasech a dveře za nimi zapadly, nějakou chvíli oba zajatci naslouchali. Kolem nich bylo hluboké ticho a nic neprozrazovalo přítomnost lidského tvora. Tu se ujal slova Rollins:

"Jste při smyslech, Mr Baumgartene, slyšíte mne?"

"Slyším vás, sir. Nebylo by ovšem divu, kdyby člověka ranila vztekem mrtvice. Čím jsme těm rudochům ublížili, že s námi takto zacházejí?"

"Hm, na to se marně ptám i já. Proč zajali nás dva a ne všechny ostatní?"

"Ostatní? Hm. Myslím, že ti na tom nejsou o nic lépe než my."

"Myslíte, že jsou rovněž v díře?"

"A důvod pro toto tvrzení?"

"Je jich více, jeden z nich je mi však zvlášť směrodatný. Indiáni by nemohli držet v zajetí jen nás dva, neboť ostatní by se po nás sháněli."

"To je pravda, avšak pravda pro nás tím smutnější, protože se musíme vzdát naděje na osvobození."

"Tě se nevzdávám. Já se nevzdám naděje do posledního okamžiku."

"Jak to?"

"Vím, že se můžeme na své přátele spolehnout. Jsou asi stejně pěkně zavřeni jako my, ne však spoutáni. Mají své

zbraně. A pak uvažte, jací jsou to chlapíci! Takový Hobbles Frank je sice zvláštní patron, přitom však neohrožený a statečný muž. O Hawkensovi, Parkerovi, Stoneovi a Drollovi je možné říci totéž, a ti ostatní - nu myslím, že nebude mezi nimi jediný, který by nebyl spolehlivý, ovšem kromě kantora, jediný, který by složil ruce do klína."

"Well, o tom jsem přesvědčen. Ale proč se nás rudoši zmocnili, snad kvůli výkupnému?"

"Sotva. To je spíš způsob bílých banditů, ne Indiánů."

"Takže nás jednoduše oloupí?"

"Také ne. Kdyby to tak bylo, jistě by nám hned vyprázdnili kapsy. Nejsem žádný westman a nemohu říci nic jistého, ale tuším, že jednání rudochů je následek sporů mezi nimi a bělochy."

"Alldevils! Pak bychom nemohli v nic doufat, neboť bychom byli takřka vojenskými zajatci. Zřejmě nám jde o krk!"

"To je zřejmě jejich úmysl."

"Hezké vyhlídky! Pěkně nás oskalpují a pak upečou u mučednických kůlů!"

"Tak daleko ještě nejsme. Já budu doufat až do posledního okamžiku. Nejdříve se musíme pokusit vyvléknout z pout!"

Ze všech sil se namáhali, ale bezvýsledně. Řemeny byly příliš pevné. Kdyby snad byl na jejich místě Old Shatterhand nebo Vinnetou, jistě by byli během několika okamžiků bez pout; tito dva však byli příliš nezkušené a chyběl jim onen ostrovtip, díky kterému najde správný westman východisko i z té nejzapeklitější situace. Po nějaké době se vzdali zbytečné námahy. Aby si zkusili vzájemně rozvázat uzly, na to ani nepomysleli; a přece se o to měli pokusit, i když měli spoutaná zápěstí.

Pak tiše leželi, jeden vedle druhého a čekali - dlouhou dobu, jak se jim zdálo. Konečně zaslechli nad sebou šramot. Padací dveře byly odstraněny a nad nimi se zalesklo nebe s tisíci hvězdami. Vichřice se přehnala a mezitím nastal večer. Spatřili žebřík, který byl spuštěn shora a náčelníka, který po něm sestupoval. Sklonil se nad nimi a ohmatl rukama jejich pouta. Když se přesvědčil o jejich pevnosti, řekl:

"Bití kojotí jsou hloupější, než kojotí pouště. Vejdou do příbytku rudých mužů v době, kdy vyhrabali válečnou sekeru.

Vzali nám naši zemi, naše svatá místa, zapudili nás a neustále nás pronásledují. Přišlo jich několik, ale rozmožili se v miliony a hubí nás jako bizony a mustangy z prérí. My však nezemřeme, aniž se nepomstíme. Válečná sekera je vyhrabána a všechny bledé tváře, které se octnou v našich rukou, zemřou. Zítřka s ranním úsvitem budou vztyčeny mučednické kůly a vaše bolestné vytí naplní vzduch. Howgh - tak se stane, neboť to řekl Ka-maku, náčelník!"

Po těchto slovech vylezl opět nahoru, vytáhl za sebou žebřík a přiklopil otvor.

Náčelníkova hrozba projela oběma zajatcům všemi končetinami. Jeho návštěva přivodila úplnou skleslost Rollinsovy odvahy, a také Baumgarten nebyl už ani zpoloviny tak dobré mysli, jako dříve. Zítřka ráno jim hrozil mučednický kůl! To bylo příliš rychlé rozhodnutí a příliš krátký čas k pokusu o záchranu!

Oba muži si sdělovali navzájem své obavy, namáhali mozky, aby vymysleli nějakou cestu k záchraně, začali opět rvát svá pouta, až se jim do masa zařezávala - všechno bez výsledku. Najednou

- zatím minulo opět několik hodin - zaslechli nad sebou zase šramot. Podívali se vzhůru a spatřili v odkrytém otvoru hlavu muže.

"Haló, Mr Rollins, jste tam dole?" zaslechli tlumený hlas.

"Jsem tu," ozval se penězník plný radosti, chápaje se chtivě paprsku naděje, který mu svítil otevřeným otvorem.

"Tiše, tiše! Kdyby nás někdo zaslechl, byl bych ztracen. Je s vámi také Mr Baumgarten?"

"Yes, jsem tu rovněž," odpověděl mladý muž.

"To je dobře, že vás nalézám! Hledám vás už dlouho. Nebránili jste se? Nejste raněni?"

Z jeho slov zněla předstíraná starostlivost.

"Ne, jsme zdraví a nezranění," odpověděl Rollins.

"Počkejte chvíli, pokusím se spustit dolů žebřík. Jsou tu sice kolem dokola strážé, já vás však přece zkusím zachránit." Hlava z otvoru zmizela.

"Bohudíky! Vyvážneme!" vzdychl Rollins a nabíral dech a s ním i novou naději. "Byl to Mr Grinley, Petrolejový princ. Poznal jste ho?"

"Yes," odpověděl Baumgarten. "Neviděl jsem jeho obličej, byl to však jeho hlas, i když jen šeptal."

"Vysvobodí nás, nasadí vlastní život, aby nás zachránil. To je od něho pěkné."

"Velice pěkné."

"Tady je zase vidět, jak se někdy i bystrozrací lidé mohou v člověku klamat. Chtěli mu vtisknout na čelo pečet' podvodníka a já bych tomu sám bezmála uvěřil. Teď vidím, že mu mohu věnovat plnou důvěru. Když nás vysvobodí, pak já, za svou osobu už o něm nechci nikdy pochybovat."

Petrolejový princ se zase objevil. Spustil otvorem žebřík a vyzval oba tichým hlasem:

"Tady je žebřík! Polezte nahoru!"

"Jsme spoutáni," odpověděl Rollins.

"Damned, to je mrzuté! Ztratíme mnoho času; musím k vám dolů."

Slezl k nim, ohmatl jejich pouta a prořízl je. Oba vstali a protahovali končetiny, aby přivedli opět krev do oběhu, pak Rollins podal Grinleyovi ruku a řekl:

"Nikdy vám to nezapomenu, sir! Povězte nám, jak se vám podařilo"

"Dost, teď mlčte!" vpadl mu do řeči Petrolejový princ. "Na to je dost času později. Teď musíme hledět, abychom se co nejrychleji ztratili, protože každou chvíli může někdo přijít, aby se přesvědčil o vašem stavu; pak bychom byli všichni ztraceni. Pojdte rychle nahoru! Ale nevztýčujte se, byli byste hned zpozorováni! Musíme lžít po čtyřech."

Vylezl nahoru a Rollins s Baumgartenem ho následovali. Nahore se položili na plošinu.

"Pohlédněte nahoru, vidíte strážé?" šeptal jim Grinley.

V jasné záři hvězd skutečně spatřili několik postav, stojících na hořejších terasách. Nenapadlo jim, že u jejich vězení by

tyto strážce byly spíše na místě. A ještě méně jim připadlo na mysl, že ti strážci tam nahoře je dobře pozorují a že počinání Petrolejového prince je dobře sehranou komedií. Grinley zanechal otevřený otvor a žebřík v něm a zašeptal: "Tiše mně následujte až k okraji puebla, kde mám připravený žebřík. Když nás nespattí a dostaneme se dolů, jsme zachráněni."

Dolezli až k okraji první plošiny a tam spatřili opřený žebřík. Slezli jeden po druhém a octli se před pueblem.

"Konečně!" zvolal Petrolejový princ. "Podařilo se! Teď rychle odtud!"

"Ještě ne, Mr Grinley," ozval se Rollinsův svědomitý tajemník. "Naši přátelé jsou přece také zajati?"

"Zajisté."

"Necháme je vězet v díře? Je naší povinností, abychom "

"Na to ani nemyslete!" vpadl mu do řeči Grinley. "Co vás to napadá? Náčelník lhal. Jeho bojovníci neodjeli na lov, jsou zde. Co zmůžeme my tři proti šedesáti nebo sedmdesáti dobře ozbrojeným Indiánům? Nic, sami bychom byli znovu zajati. Buďte rádi, že jsem ven dostal vás!"

"To je celkem pravda, ale je mi jich líto."

"Zbytečně. Myslím, že ti se už o sebe postarají. Jsou to zkušení lovci, kteří určitě sami vybřednou z té ošklivé kaše."

"Myslíte? Byl bych rád, kdyby se jim to podařilo. Ale jak se dostaneme odtud? Indiáni nás budou jistě pronásledovat."

Yes, kdybychom měli své koně a zbraně. Také naše zavazadla nám budou chybět."

"Všechno je tu, všechno se mi podařilo zachránit!"

"To je nemožné! Jak jste to mohl dokázat?"

"Nu, odvážný člověk umí pro své přátele uskutečnit i nemožnosti. Sám bych to ovšem nedokázal, ale podařilo se mi získat podporu a pomoc."

"Či?"

"Dvou dobrých gentlemanů, se kterými vás brzy seznámím. Pojdte, nesmíme se tady už ani okamžik zdržet!"

Vedl je podél puebla a kolem skalní stěny tam, kde v nakupených skalních troskách byli předtím skryti indiánští bojovníci. Tam se shledali s Buttlerem a Pollerem a u nich našli nejen své koně, ale i veškerý svůj majetek. Jejich zvědavé otázky zamítl Petrolejový princ se slovy:

"Musíme okamžitě nastoupit další cestu, protože nás rudoši budou jistě pronásledovat a proto je nutné, abychom před nimi získali pokud možno největší náskok. Cestou se dozvíte, jak se všechno udalo."

Grinley si vymyslel pravděpodobnou historku a byl přesvědčen, že jí také bude uvěřeno. Vyhoupli se do sedel a pustili se tryskem odtud. Rollins, který děkoval Bohu za své zachránění, se příliš o vystěhovalce nestaral; Baumgarten se však nemohl zbavit výčitky, že bylo jejich povinností se přinejmenším aspoň pokusit o jejich záchranu.

Vystěhovalci byli zatím v situaci sice vážné, měla však také své žertovné stránky, ke kterým přispívaly hlavně zvláštnůstky jejich jednotlivých členů. Bylo původně očekáváno, že dveře budou ještě jednou otevřeny, aby Rollins a jeho tajemník s nimi sdíleli zajetí. Ši-soovo tvrzení však zviklalo toto přesvědčení a když pak mýjely hodiny, aniž byl otvor otevřen, nemohl už nikdo pochybovat, že názor indiánského mladíka je pravdivý. Tím se ovšem změnila až dosud klidná nálada zajatců. Zkušené lovci byli ovšem vycvičení v sebeovládání, zato divočeji si počínali ostatní, kteří byli starostí o budoucnost bez sebe. Jen jediný z nich zachovával klid - kantor-emeritus - kterého ani nenapadlo myslet, že by jeho umělecké snahy tady mohly vzít násilný a krátký konec. Je možné si domyslet, že hlavní slovo vedla paní Rosalie. Nejprve nadávala na Indiány, pak na Sama Hawkense a potom na všechny jeho druhy, kterým přikládala vinu za nynější situaci.

"Kdo by se toho od toho starého, indiánského purkmistra nadál!" rozkládala paní Rosalie. "Jednal s námi jako s novým máslem a byl tak přívětivý a laskavý, že jsem už myslela, že mne pozve, abych si s ním zatančila valčík. A teď najednou vyjde na světlo, že to všechno byl klam a podvod. Co vlastně chce ten chlap? Naše věci a peníze? Povězte mi to, pane Hawkensi! Mluvte přece! Nestůjte tady jako hliněný čínský pánbiček, který je od narození němý!?"

"To je samozřejmé, že chtějí dostat náš majetek," odvětil Sam.

"Samozřejmě? Vám se to snad zdá samozřejmé, mně však ne. Můj majetek je můj a na ten mi nesmí nikdo sáhnout. Kdo by vztáhl ruku na můj právoplatný majetek, je ničema, rozumíte, vážený pane? A na to jsou jisté paragrafy, které policie přísně dodržuje. Kdo krade, je zloděj a bude bručet."

"To je pravda, ale tady, bohužel, jsou jiné poměry."

"Ne, nic mi o poměrech nevykládejte. Já ještě dlouho nejsem a nebudu Američankou; zatím se do Ameriky jen stěhuji a své státní občanství v pořádané evropské zemi jsem si ještě zachovala. Jsem ještě dcerou své krásné země na Labi.

Moji rodáci vyhráli už nejméně dvacet bitev a dovedou i mne vysekat. Nedám se, zkrátka od nikoho obrát a pak vyhnat bez groše v kapse."

Sam ji přeměřil svým obvyklým lišáckým pohledem a odpověděl:

"Máte o celé záležitosti klamně představy, paní Ebersbachová. Nebudete okradena ani vyhnána."

"Že ne? A co tedy?"

"Hm. Snad se to nehodí, abych vám říkal něco takového, ale je jisté, že Indián, když někoho oloupí, hned ho také zabije, aby se mu oloupený nemohl mstít."

"A to je mi pěkný způsob, to už přestává všechno! Tohle jste všechno věděl a přesto jste nás sem zavedl? Same Hawkensi, nemějte mi to za zlé, ale vy jste přišera, vy jste ještěr, vy jste drak, že horší na světě nemůže být!"

"Pardon! Copak jsem mohl tušit, co Indiáni zamýšlejí? Tito puebls jsou známi jako lidé přívětiví a spolehliví, bylo skoro nemožné si pomyslet, že nám mohou připravit takové nesnáze."

"Mohli jsme zůstat venku."

"V tom počásí?"

"Jaképak počásí? Raději si dám deset škopků vody napršet do copu, než abych se dala oloupit a zabít. To vás přece

mohlo napadnout! Můj ty Bože! Zavražděna! Kdo by si to byl pomyslel! Vystěhovala jsem se, abych tady celou řadu let pěkně po americku žila, a tu máš! Sotva jsem se dotkla nohou Nového světa, už mne vítá zubatá s kosou. Ukažte mně člověka, který by tohle vydržel!"

Tu k ní přistoupil kantor, položil jí ruku na rameno a konejšivě řekl:

"Prosím, nerozčilujte se, milá paní Ebersbachová! O smrti tady nemůže být ani řeči!"

"Ne? Víte to jistě?"

"Naprostě jistě. Pokud jsem s vámi já, jste chráněni proti každému nebezpečí. Já vás chráním!"

"Vy? Nás? " tázala se a změřila jeho postavu udiveným pohledem.

"Ano, já! Jak víte, chci složit operu o dvanácti dějstvích "

"Zajisté; slyšela jsem to často."

"Tak prosím. Hudebník je chráněncem múz, a tyto mocné bohyně nedovolí, abych byl zabit."

"Ale já přece nejsem hudebnice."

"Nevadí; jste pod mou ochranou. Kvůli opeře mne múzy ochrání, abych se zdráv a vesel navrátil domů, jinak by vzešla světu nenahraditelná škoda, kdybych mu nemohl odevzdat svůj opus. Na celé mé cestě Amerikou mi nikdo nezkríví ani vlásek na hlavě; proto každý, kdo cestuje v mé společnosti, je chráněn před jakoukoliv nehodou."

"Dobře! Jestli jste tak přesvědčený, že se nám nic nestane, dodejte si odvahy a vytáhněte nás z louže, ve které vžijeme!"

Tu se kantor Hampel poškrábal za uchem a odvětil:

"Špatně jste mne pochopila, velectěná paní. Hudební skladbu označenou slovíčkem lento, přece nelze hrát allegro vivace. Jestli jsem řekl, že vás v mé přítomnosti nepotká nic zlého, nevyplývá z toho, že to budu já, který vám otevře brány vězení. K tomu jsou tu jiní lidé. Mohu jmenovat jen pana Franka, který už dokázal tolik hrdinských skutků a který nás jistě nenechá na holičkách. Nemám pravdu?"

S tou otázkou se obrátil k Hobblerovi Frankovi. Mužík, kterému každé uznání vždy lichotilo, odpověděl ovšem hned svým způsobem:

"Promluvil jste jako kniha, pane kantore-emerenciuse, a důvěra, kterou ve mne skládáte, nebude zklamána. I kdyby vám všechny struny praskly - já vás zachráním!"

"Jak?" tázal se mrzutě Sam Hawkens.

"Ty tomu snad nevěříš?"

"Jestli tomu věřím nebo ne, to je vedlejší. Chtěl bych ale vědět, jak chceš své ujištění uskutečnit."

"Vedlejší? Nemluv tak hloupě! Důvěra je právě ta nejdůležitější věc. Díky víře může člověk přenášet psychologické kopce a postavit ty nejintimnější železnice. Tohle pořekadlo propagoval už Jehova, když přemístil pyramidu egyptského krále Washingtona z Moskvy do Stockholmu."

"Ale nejuctívější pane Franku!" vpadl do toho kantor. "Jehova, Washington, pyramidy, Stockholm, Moskva; jak to souvisí dohromady?"

"Jak? Na to se mně ptáte vy, který se označujete za zástupce umění? Říkám vám, že pravé umění je všechno tak dobře zrymované. Sám jste slyšel, jak se mi to povedlo. Se stejnou lehkostí a šarmem nás dokážu vysvobodit. K tomu není zapotřebí víc, než trocha vrozené chytrosti a afektované šikovnosti. Zatímco jste se tady bez marcipánu hádali, šel jsem si do své duševní oranžerie pro radu a našel jsem cestu, která nás dovede ven."

"To jsem zvědav, co z tebe vyleze!"

"Tomu věřím! Ty bys ji byl zaručeně nenašel."

"Tak se nech slyšet, abychom viděli, jestli nejsi mimo."

"Ty, poslouvej, něco ti povím! Když mluví organista, mlčí všechny flétny! Organista jsem já, a ty jsi jen flétna, která má mlčet. Můj nápad je superiozní, jak hned poznáte. Vy jste bouchali do zdi a dloubali do stropu, aniž byste našli tu správnou facit destilátu. Vaše nože nedokázaly kamenem proniknout, ale já se vsadím, že tu jsou díry, do kterých můžeme nasadit páky osvobození, budeme-li chtít pouta zajetí vyhodit do povětří."

"Díry? Kde?"

"Kde? Musíme je nejprve najít."

"Tak to jsme chytrí jako předtím, když jsme hledali a nic nenašli."

"Jen mlč! Kdyby to hledání proběhlo pod mým geografickým hledáním, pak bychom kámulus de la dona ihned našli. Vaše oči postihla slepota a vaše nosy nemají cenu ani tři feniků! Poklop nahoře je zavřený a kromě něj tu jiný východ není. Kdyby to byla pravda, museli bychom se udusit, poněvadž životně důležitý vzduch mizí v důsledku námi konzervovaného kyslíku. Také by tu bylo cítit plíseň, vlhkost a zatuchlinu. Ale podívejte se na lampu, jak krásně hoří! Namáhejte si trochu své čichové orgány, jestli tu najdete alespoň špetku nedýchatelného vzduchu. Jsem přesvědčen, že vzduch je obnovován, jak to vysvětluje zákon cirkulárky. Tuto cirkulárku jsem dobře studoval, když jsem nechal stavět svou vilu Bärenfeith. Základem je pravidlo, že čerstvý vzduch přichází spodem, zatímco vrchem uniká špatný. Dole i nahoře by měly být otvory, stejně jako jsou v mé vile na Labi. Vzduch tady neustále proudí, zbývá pouze najít, kudy. Víte, jak takový objev improfitovat?"

"Myslíš, snad lampou?" zeptal se Sam."

"Yes, lampou. Vida, dokonce jsou i chvíle, kdy nejsi úplně a docela padlý na hlavu. Takže vezměte lampu a držte ji dole u podlahy a jděte podél zdi, kde najdete místo, kudy dovnitř proudí čerstvý vzduch. Když potom budete hledat u stropu, najdete Panamský kanál, kudy uniká špatné ovzduší do venkovního vesmíru."

"Well, Franku, tohle není tak docela špatná myšlenka!" řekl radostně Sam Hawkens. "Učinil jsi správný objev. Máme zde čistý vzduch, proto tu musí být proud vzduchu. Budu hledat!"

"Vidíš, starý coone, jaký jsem trubač? Už zvučíš, až radost! Kdyby mne nebylo poslouvej!"

Všichni naslouchali. Shora se ozval šramot. Bouře se utiřila; hrom dávno ustal ve svém běsnění a proto bylo zřetelně slyšet, co se dělo na ploché střeše. Byly odvalovány těžké kameny a pak otevřen poklop, ale jen částečně, takže se objevila jen nepatrná skulina. Hned nato zazněl hlas náčelníka:

"Nechť bledé tváře poslouchají, co jim povím! Jsou mými zajatci! Je válka mezi námi a bledými tvářemi a proto bych je měl zabít; já však chci být milostivý a ponechám jim život, když mi dobrovolně vydají všechno, co u sebe mají. Jejich vůdce ať mi odpoví!"

Sam Hawkens s odpovědí neváhal:

"Dostaneš všechno, co si přeješ, pusť nás však nahoru, abychom ti mohli odevzdat své věci!"

"Bledá tvář mluví jazykem hada. Kdybych bledé tváře pustil nahoru, nevydaly by nic, bránily by se."

"Pojď tedy ty dolů k nám."

"Pak byste mne dole zadrželi. Bledé tváře ať odloží všechny zbraně a sváží je řemeny, které jim shodíme. Spustíme pak dolů lasa a vytáhneme zbraně. Sam Hawkens ať řekne, jestli souhlasí s mým návrhem!"

"A dodrží náčelník Ka-maku své slovo a pustí nás, když mu všechno vydáme?"

"Ano."

"Opravdu? Hihihih! Nemysli si, že jsme tak hloupí, a klid' se rychle stranou, nebo ti provrtám hlavu! Víím dobře, co o tobě mohu soudit, prohaný zrádce! Nedostanete od nás nic!"

"Pak zemřete!"

"Počkáme si na to. Smrt by nás stihla dříve, kdybychom vám všechno vydali. Říkám ti, že máme své pušky a donutíme vás, abyste nás propustili bez výkupného."

"Sam Hawkens se velice mylí. Zbraně vám nepřinesou užitek, protože k boji nedojde. Jste zavření a nemůžete ven. Nemáte vodu ani potravu. Počkáme, až zemřete hladu a pak si vezmeme, co budeme chtít. Howgh!"

Poklop byl opět spuštěn a ozval se zvuk na něj hromaděných kamenů.

"Damned!" bručel Dick Stone. "Měls to provést lépe!"

"Jak?" otázal se Sam.

"Poslat mu hned kuličku. Chlapík měl sice hlavu od otvoru daleko, čelo však bylo patrné a dalo se pěkně provrtat."

"To vím, starý Dicku; ale snad nevěříš, že by to vylepšilo naši situaci? Naopak, byli bychom na tom hůř, než nyní. Ne, neprolévám krev. Snažme se osvobodit jinak."

"Pak musíme poslechnout Franka, je nutné si však pospíšet; kahan brzy dohoří a potmě by se špatně hledalo."

Ukázalo se, že se Frank nemýlil. U podlahy byly ve zdi otvory a brzy byly odkryty i jiné u stropu. Dole proudil čerstvý dovnitř a horem odcházel zkažený vzduch ven. Horejší otvory byly vedeny šikmo. Kdyby byly vedeny kolmo, byla by jimi vidět obloha. Stropní otvory měly v průměru asi šest centimetrů, otvory při zemi byly značně větší.

"Teď je nám trochu pomoheno," mínil Will Parker. "Otvory poskytují možnost rozšířit je ostrým železem. Zbývá jen otázka, kudy chceme ven. Dole?"

"Tam je zeď velmi silná," řekl Sam. "Museli bychom dlouho pracovat, než bychom otvor rozšířili."

"Tedy stropem?"

"Yes. Bude to ovšem těžší práce, protože ten, kdo bude pracovat, musí stát na ramenou dvou jiných; ale až se nám podaří odstranit jedno břevno, pak to půjde rychleji. Bohužel, máme světla sotva na půl hodiny, kahan dohořívá, pak budeme ve tmě. Vyhledáme si rychle příhodné místo!"

Bylo brzy nalezeno, a Sam a Droll začali s prací. Hawkens se postavil na Stoneova a Parkerova ramena. Drolla nesli Ebersbach a Strauch. Později, až se unaví, měli být vystřídáni. Když práce začala, poznamenal Ši-so:

"Světlo nevystačí. Snad je budeme později potřebovat nutněji, než teď. Proč je nechávat dohořet?"

Měl pravdu; proto bylo světlo zhasnuto. V místnosti se rozprostřela úplná tma. Bylo slyšet jen tiché vrtání a nárazy obou nožů a hluboké oddechování pracujících. Oba se brzy unavili tak, že museli být vystřídáni. Na spaní nebylo ani pomyšlení. Celou noc bylo pracováno, a teprve k ránu byl prořezán otvor, do kterého mohl vlézt muž. Zbývalo už jen prorazit zevní materiál, pevně upěchovanou hlinu, ztuhlou na kámen. Práce pokračovala velmi pomalu a blížilo se již poledne, když zvuk nožů prozradil, že brzy bude prorazen otvor.

"Nyní pracujte tak tiše, jak je to jen možné," řekl Sam Hawkens, "jinak nás nahoře zaslechnou."

Sotva ta slova vyslovil, padla venku nad hlavami pracujících rána z pušky, a v tom okamžiku vykřikl také Dick Stone, který pracoval vedle Ši-soa:

"All devils! Jsem raněn!"

"Je to možné? Kdepak?" tázal se Sam.

"Na rameni. Ti darebáci na nás střílí!"

"Stropem? Pak zaslechli zvuky našich nožů. Zlá rána? Pojď dolů!"

"Kulka se jen dotkla svalu. Kost je neporušena, ale - damned, cítím krev "

"Pojď rychle dolů, povídám. Mohli by zase střílet a trefit lépe. Prohlédnu ti ránu."

Teď se ukázalo, jak bylo dobře, že byla lampa zhasnuta. Sotva pracovníci opustili své místo, padlo nahoře opět několik výstřelů, kulky prolétly stropem a pleskaly o podlahu. Sam Hawkens vyrazil z hrdla příšerný řev.

"Můj Bože!" zvolal Parker. "Jsi raněn?"

"Nejsem, hihih! Jen chci zjistit, kde stojí střelci."

Nahoře se ozvalo radostné vytí. Indiáni zaslechli Samův řev a mysleli, že ho zasáhli.

"Tady jsou!" smál se Sam. "Leží zrovna nad naší dírou a naslouchali. Pošleme jim také několik kuliček! Franku a Wille, v našich dvouhlavňovkách máme pár kulek. Každý dvě rány rychle za sebou! Jedna - dvě - tři!"

Výstřely zaburácely v uzavřeném prostoru, a hned nato se ozvalo venku několik bolestných výkřiků.

"Well! Znamenitě! Hihihih!" smál se Sam. "Teď už se sotva posadí k díře, aby naslouchali."

"A já už do díry nepolezu, aby mne shora křtili olovem!" mručel Stone.

"Nikdo to od tebe nežadá," odvětil Sam. "Ukaž ránu!"

Kahan byl opět zažehnut. Při jeho světle se ukázalo, že se kulka opravdu dotkla jen masa; stačil jen prostý obvaz, aby krev byla zastavena. Pak promluvil Hobbles Frank:

"Neměli jsme se probourávat nahore, nýbrž dole. Nahore stojí Indiáni a slyší nás. Když prorazíme zeď dole, nezaslechne nás živá duše."

"Ale práce je těžší a zeď silná," namítal Sam.

"Lépe těžší práce, než lehká, při které nás mohou zastřelit."

Všichni mu přisvědčili. Otvory v zevní zdi byly tak velké, že bylo možné vložit do jednoho okovanou pažbu pušky a použít ji jako páky. Tím způsobem se podařilo po mnoha hodinách práce zdivo uvolnit.

Uběhlo odpoledne. Nastal večer, když vypadl ze zdi první kámen. První! A kolik jich bylo potřeba ještě odstranit? A jaký byl stav zajatců? Chtěli se v pueblu zastavit a odpočinout si; a zatím po příchodu sem jim sotva zbyl čas k tomu, aby utišili žízeň, jídlo nesnědli žádné. Noc a den strávili již v zajetí, a dosud nesnědli ani sousto. Dostavil se hlad a žízeň. U dospělých to mnoho neznamenal, zato děti škemraly už dávno o jídlo a pití a jejich matky je nemohly upokojit. Dva a dva muži se střídali po celou noc při práci: otvor se zvětšoval jen pomalu, protože zeď byla silná a malta tvrdší než kámen. Ale konečně ji přece prorazili; - vnější kámen byl konečně odstraněn.

Malým otvorem vnikal do vězení první záblesk probouzejícího se dne. Pak už pokračovala práce rychleji. Za půl hodiny byl otvor tak vyhlouben, že jím mohl prolézt dospělý muž.

"Vyhráli jsme," jásala paní Rosalie. "Tato díra sice není důstojným východem pro ušlechtilou dámu, avšak jde-li o svobodu, prolezu třeba komínem, zvláště když se budu moci později umýt. A teď ven, ven, muži! Kdo poleze první? Zdvouřlost vyžaduje, aby byla dána přednost dámám a aby byly osvobozeny první. Dávám návrh, abych vylezla první já sama."

Sehnula se, aby vstrčila hlavu do otvoru, avšak Hobbles Frank ji rychle stáhl zpátky a řekl:

"Copak vás to napadá, madame Ebersbachová? To není nic pro ženy. Tady musí učinit pořádek muži, pánové všeho tvorstva."

"Kdo?" tázala se paní Rosalie. "Pánové všeho tvorstva? K těm počítáte také sebe?"

"Ale to se rozumí!"

"Nu, pak je mi všeho milého tvorstva ze srdce líto! Já jsem žena a k tomu vaše krajanka; neslyšel jste snad nikdy, že u nás doma je zvykem prokazovat ženám čest a pozornost?"

"Nerozumíte mi, má nejdražší paní Ebersbachová! Jestli chci vylézt před vámi, prokazuji vám přece velkou pozornost!"

"Oh! Pak si vykládáte to slovíčko velmi špatně. Když mi chcete prokázat pozornost, musíte mne pustit napřed. To nechápete?"

"Já chápu, avšak vy se na věc díváte z druhého konce!"

"Z druhého konce? Jak tomu mám rozumět?"

"Nu, tento otvor vyústí přece nejméně tři metry nad spodní terasou, ne?"

"Ovšem!"

"Musíte tedy hluboko seskočit. Dokážete to?"

"Doufám. Jde-li o život a svobodu, seskočím tak hluboko a vyskočím tak vysoko, jak bude potřeba."

"Hlavou napřed?"

"Hlavou? A jak jinak?"

"Nu, skočíte-li po hlavě tři metry hluboko, zarazíte si ji tak hluboko do těla, že ji vůbec už nebude vidět. Skáče se přece nohama a ne onou ušlechtilou částí těla, ve které je ukryt veškerý rozum. Bude potřeba prolézt otvorem pozpátku a nohama napřed."

"Ale jděte, to je přece obráceně. Copak mám na nohách oči?"

"Připouštím. Ale i jinak doufám, uznáte, že je ode mne velmi šetrné, když chci vylézt před vámi. Dejme tomu, že Indiáni zaslechli padat kameny, které jsme vyrazili. Budou na stráži. Tomu, kdo vyleze, ať už hlavou nebo nohama napřed, pošlou kulku bez ohledu na to, je-li to pán, nebo dáma. Chcete-li ještě teď lézt první, nemám nic proti tomu."

Paní Rosalie ovšem velmi rychle ustoupila. Ale ani Frankovi nebylo dovoleno, aby vystoupil první. Sam Hawken si totiž osvojil toto právo sám, nasadil na hlaveň své pušky zmačkaný klobouk a opatrně jej vystrčil před sebe.

Teprve pak vlezl hlavou napřed do díry a sunul se pomalu a velmi opatrně kupředu. Když se dostal až k ústí, maličko vyhlédl ven, rychle zase ustoupil a hlásil:

"Damned! Zaslechli nás a postavili stráž na dolní plošinu. Vědí o našem otvoru."

"Viděli tě?" tázal se Dick Stone.

"Ne."

"Jak jsou ozbrojeni?"

"Puškami."

"To je zlé. Budou tedy střilet. Stráž stojí dole na plošině, na kterou musíme seskočit, a to jeden po druhém. Patrně hlídají otvor shora i zdola. Musíme se přesvědčit."

Vzal svou dlouhou pušku, nasadil na ni opět pomačkaný klobouk a vystrčil jej z otvoru, takže to vypadalo, jako by někdo z díry vyhlížel. Venku se ozval výkřik a hned nato padlo několik výstřelů. Dick vtáhl klobouk dovnitř, důkladně si jej prohlédl a klidně prohlásil:

"Dvě kulky jej prorazily. Jedna zdola a jedna shora. Co tomu říkáš, starý Same?"

Chvilí trvalo, než starý lovec odpověděl. Všichni napjatě čekali, co řekne, a tu konečně starý Sam promluvil, ale hlasem, který prozrazoval jakousi duševní skleslost:

"Yes, také nad námi jsou strážci, kteří přes okraj plošiny pozorují náš otvor. Nad námi stráž, pod námi stráž, to je pro nás špatné."

"Postřílíme je!" pravil spokojeně Hobbler Frank.

"Tak to zkus!"

"Proč ne?"

"Přemýšlej, než začneš mluvit! Můžeš zastřelit někoho, kdo leží na naší střeše?"

"Ne, to jsem nemyslel. O to snáze ale můžeš střelit po těch, kteří stojí dole pod námi."

"Jak bys to chtěl udělat?"

"Prostě bych na ně namířil pušku a stiskl spoušť."

"To se snadno řekne, ale špatně provede. Ten otvor je tak úzký, že můžeš zamířit jedině tehdy, když vystrčíš ven nejen pušku, ale i ruce a celou hlavu. Než stihneš zaujmout takovou pozici, budeš mít hlavu jako řešeto!"

"Damned! To je pravda! Teď máme krásnou díru a stejně nemůžeme ven."

"Bohužel, bohužel! Namáhali jsme se marně. Nemůžeme ani stropem, ani zdí."

"Hrom a peklo! Je to pravda?" ptala se paní Rosalie.

"Až příliš pravda," vysvětloval Frank.

"Jiná možnost není? Třeba tady podlahou?"

"Ne. Pod námi bezpochyby také hlídají."

"Nu, volí tedy stojí na stejné cestě jako dřív. A to se chcete nazývat pány tvorstva! Kdybych byla muž, jistě bych si uměla poradit!"

"Tak radte!"

"Ano, to právě nemohu, protože nejsem muž, ale dáma. Na naši ochranu jste tady vy, pánové. Rozuměli jste? Tak se ujměte svých povinností. Nemám zapotřebí si lámat hlavu nad tím, jak se dostat ze zajetí. Ven se ale dostat musím, a tak vás vyzývám, abyste namáhali ty své smysly! Koukejte zjistit, jak mne zachráníte a tím i sebe!"

Nastalo dlouhé, trapné ticho. Každý z těch mužů přemýšlel, jestli tu přece ještě není nějaká cesta k záchraně; nikdo se však nepřihlásil, že prostředek našel. Minula dlouhá doba trapného mlčení. Pak konečně promluvil Ši-so:

"Přemýšlení nám neprospěje. Nemůžeme ven, protože bychom museli vylézt jednotlivě a byli bychom postříleni. Přesto přece myslím, že budeme zachráněni."

"Jak? Jak? Jak?" ozvalo se kolem něho deset hlasů.

"Vím, že Old Shatterhand a Vinnetou se chtějí sejít na Fornerově ranči a je jistě velmi pravděpodobné, že se oba tito lovci pustí po naší stopě. Přijdou i sem do puebla!"

"Yes," pravil Sam s hlubokým povzdechem. "To je poslední naděje, na kterou se můžeme těšit. Přisahal bych na to, že přijdou a jestli vydržíme do té doby my, budeme zachráněni!"

"Dvěma lidmi?" zapochybovala paní Rosalie. "Co ti zmohou proti Indiánům v této tvrzi?"

"Račte laskavě mlčet!" řekl Hobbler Frank. "Co můžete vědět o těchto dvou mužích, kteří jsou moji přátelé? Dostanou-li se ti na naši stopu, pak bude zase dobře. Jistě nás vysvobodí a nejen nás!"

"Koho ještě?"

"Mr Rollinse, jestli ještě žije."

"Sotva. Myslím, že jsou oba mrtvi, on i jeho tajemník. Na ty dva měli asi zvlášť spadeno, jinak by je od nás nebyli oddělili."

Měl ovšem pravdu, jenže v jiném smyslu. Na Rollinse i na tajemníka byla uchystána zvláštní past, třebaže jim nešlo o život.

* * *

Provázení Petrolejovým princem, jeho bratrem a Pollerem, cválali Rollins a Baumgarten na svých koních bez zastávky k Mogollon Mountains, kam dorazili k poledni. Tam našli teprve stín, chlad i vodu. Sesedli z koní a usadili se při potůčku, aby dopřáli zotavení sobě i koním. Již cestou vyprávěl Grinley peněžníkovi smyšlenou pohádku o jeho osvobození a snažil se, aby jí dodal co nejvíce pravděpodobnosti. Podařilo se mu to; Rollins byl přesvědčen, že jedná s počestným mužem a těšil se z toho, že získal i v Buttlerovi a Pollerovi dobré společníky.

Odpočinuli si, nasedli opět na koně a jeli dál po celé odpoledne bez přestávky až do večera, kdy zastavili na místě, které se dobře hodilo k nočnímu táboření. Nablízku byla voda a dost suchého dřeva, potřebného k udržování táborového ohně. Rollinsovi nebylo nápadné, že jeho společníci jsou vesměs znamenitě zásobeni potravinami, které mohli získat jenom v pueblu. Když Poller zapaloval oheň, namítl Buttler s netajenou starostlivostí:

"Jsme na území Nijorů. Nebylo by lépe se obejít bez ohně, který nás může prozradit?"

"Není nebezpečí," odpovídal Petrolejový princ. "Žiji s Nijory v dobré shodě."

"Pamatuj, že vyhrabali válečnou sekeru!"

"To pro mne nemá význam, protože Nijorové ani na válečné stezce mi neublíží."

"Buď jak buď; Nijorové bydlí na severu a na jihu jsou Gileňové, jsme tedy na rozhraní dvou nepřátelských kmenů, které na sebe nevraží a mohou se právě v těchto místech setkat. Potulují se tu jistě zvědové z obou kmenů, a ti bývají vždycky nebezpeční. Neušetří ani přitele ani nepřitele."

"A já ti říkám, že můžeš být jistý, že široko daleko není mimo nás živá duše. Toto místo je tak hluboko skryto, že jsem se tady ještě nikdy s člověkem nesešel a také ani nejmenší stopy po lidech nenašel. Můžeme klidně zažehnout svůj oheň."

Grinley byl však dokonale přesvědčen o správnosti svého tvrzení a přece neměl pravdu. Od severu sem právě v této chvíli cválali dva jezdcí, kteří sice neviděli jeden druhého, avšak, jak se zdálo, směřovali přesně k tábořišti Grinleye a jeho společníků.

Oba jezdcí byli vzdáleni asi tři anglické míle od tábořiště a jednu míli od sebe, oba však směřovali k jihu. Jeden z nich byl běloch a jel na krásném černém koni s rudým chřipím a pověstným chocholkem v dlouhé hřívě, který Indiáni pokládají za nesporné znamení vynikajících vlastností zvířete. Sedlo i postroj byly znamenité indiánské práce. Muž sám nebyl příliš vysoké postavy ani moc širokých plecí, jeho šlachy však jako by byly ze železa a svaly z oceli. Temně plavé vousy lemovaly jeho ožehnutý, vážný obličej. Byl oblečen do leggin na okrajích roztržených, a do lovecké košile, rovněž na švech zdobené třepením. Vysoké boty měl přetaženy až přes kolena, a jeho klobouk se širokou střechou byl kolem dokola zdoben špičkami ušních boltců šedých medvědů. Na širokém, z několika řemenů spleteném opasku visela dvě pouzdra s revolvery a Bowieovy nůž. Od pravého ramene k levému boku měl přehozeno laso, zhotovené z několika pevných řemenů, a na krku na silné hedvábné šňůře mu visela indiánská dýmka míru, zdobená peřím kolibříků, s hlavičkou, ve které byly vyryty značky indiánského obrázkového písma. V pravici držel krátkou pušku se závěrem zvláštní konstrukce - byla to Henryova opakovačka na pětadvacet ran - a přes záda měl přehozenou druhou svoji pušku - dvouhlavňovou medvědobijku vůbec nejtěžšího kalibru, jaké už dnes dávno zbrojní závody nevyrobí.

Pravý préríjní lovec ale nedbá příliš na lesk a čistotu; - čím sešlejší je jeho vzhled, tím je větší jeho vážnost, protože z toho, pravda, lze soudit, jak mnoho muž prožil. Práví zálesáci se tehdy dívali na člověka, který se honosil slušným zevnějškem, s jistou dávkou podceňování; - přímo hnus však v nich probouzela vyleštěná ručnice. Podle soudu westmana nemá pravý préríjník nikdy čas se zabývat podobnými hloupostmi, jako je čištění pušky. Tento muž byl však tak čistého a úpravného zevnějšku, jako by byl teprve včera opustil St.

Louis, aby navštívil kraje odtud na západ. Jeho pušky zářily novostí, jako by byly teprve před hodinou vyšly z rukou puškaře. Jeho boty byly dobře ošetřeny, ostruhy svítily bez poskvrmý, ba ani jeho oblek nejevil nejmenší stopy cestovních útrap, a kdo by byl pohlédl blíž, spatřil by obličej i ruce toho muže - čistě umyté! Skutečně, nebylo nesporné si domyslet, že je to takzvaný sváteční střelec.

Ano, tento lovec byl velmi často pokládán lidmi, kteří ho spatřili poprvé, za svátečního nimroda. Jakmile však bylo vysloveno jeho jméno, ihned každý změnil svůj názor, neboť tento muž nebyl nikdo jiný, než Old Shatterhand, odvážný, přitom však opatrný světoběžník, neochvějný přítel rudého národa a nepřítel všech darebáků, kterých za řekou Mississippi běhalo a ještě dnes běhá dost a dost.

Old Shatterhand bylo jeho válečné jméno, které kdysi dostal pro jeho vlastnosti. Bylo o něm známo, že nikdy neprolévá lidskou krev, a je-li někdy přinucen v sebeobraně sáhnout po zbraní, že svého nepřítele nanejvýš poraní. V boji muže proti muži uměl často, ačkoliv by mu nikdo tu sílu nepřisuzoval, jedinou ranou pěstí omráčit svého protivníka. Odtud pocházelo jeho jméno, které mu svorně udělili rudí i bílí lovci z prérí.

Druhý jezdec, který jel o míli západněji, byl Indián; - kůň, na kterém seděl, se podobal koni Old Shatterhanda jako vejce vejci.

Jsou lidé, kteří hned při prvním setkání a na první pohled, aniž by promluvili, na nás učiní hluboký, nesmazatelný dojem. Takovým člověkem byl tento Indián. Oblečen byl do bílé, kožené košile, ozdobené indiánským vyšíváním, legginy z téže látky byly na švech ozdobeny hustými třásněmi. Všechno na tomto muži bylo bez poskvrmky, nikde ani stopy po obvyklé indiánské ledabylosti. Jeho malé nohy vězely v mokasínech, zdobených perlami a štetinami dikobraza. Na krku se mu houpal drahocenný váček s medicínou, uměle řezaná dýmka míru a trojnásobný řetěz, zhotovený z drápů šedého medvěda, nejobávanější šelmy amerických hor. Kolem útlých boků měl Indián ovinitý pás z drahocenné saltillské pokrývky, na něm visely pouzdra s revolvery a s Bowieovým nožem. Hlavu měl Indián nepokrytou. Jeho dlouhé, modročerné vlasy byly upraveny do jakéhosi, přilbě podobného vrkoče, vpředu propleteného kůží chřestýše. Ani orlí péro ani jiné znamení jej nezdobilo a přece každý na první pohled musel poznat, že tento muž je náčelníkem rudých mužů, a to nejen obyčejným náčelníkem, ale mužem nevšedního významu. Jeho obličej měl téměř římské rysy; lícní kosti sotva patrné, rty bezvousého obličejce byly sice plné, avšak jemně vykrojené, pleť světlehnědá, bez lesku, se zvláštním bronzovým nádechem. Napříč přes sedlo měl Indián položenou dvouhlavňovou pušku, jejíž pažba byla hustě pobita hřeby se stříbrnými hlavicemi.

Kdyby tohoto muže potkal zkušený lovec, který ho ještě nikdy neviděl, byl by jej jistě podle té pušky poznal. Na Západě byly v této době tři pověstné pušky, o kterých byly při každém táborovém ohni vyprávěny pravé divy. Byly to dvě pušky Old Shatterhanda a Vinnetouova stříbrná ručnice. Tento rudý jezdec byl Vinnetou, nejvyšší náčelník Apačů, nejvěrnější a nejobětavější přítel všech poctivých lidí a zároveň nejobávanější nepřítel všech zločinců a darebáků.

Indián neseděl v sedle bělošským způsobem, ale téměř visel na krku koně, jako by jízď na koni ani nerozuměl. Jeho zrak bloudil jakoby únavou a ve snění ustavičně po zemi, kdo však Vinnetoua znal, ten věděl, že jeho smysly jsou nedostižně bystré a jeho očím že neujde nejmenší podrobnost.

Pojednou se muž sedící v sedle vzpřimil, rychle uchopil pušku a zamířil její ústí ke vzdálenému stromu. Rána zahřměla - krátká a ostrá. Pak zabočil s koněm k onomu stromu, vylezl na hřbet koně a stoje na sedle sáhl do dutiny u nejspodnější větve. Vytáhl věc, po které střelil. Bylo to zvíře velikosti prostředního psa se světlým, až žlutavě šedým kožichem, jehož chlupy měly černé špičky; ohon byl dlouhý jako polovice těla. Byl to mýval. Američané jej nazývají coati nebo raccoon, lovci si jej cení jako nejvítanější pečínku.

Sotva měl Indián kořist v rukou, dokonce sotva minulo deset vteřin od jeho výstřelu, třeskla poněkud jižněji jiná rána, která měla zvláštní těžký zvuk.

"Uff!" řekl Indián překvapeně sám k sobě. "Akaya Selkhilata!"

Ta věta v řeči Apačů znamená: "Tam je Old Shatterhand!" A bylo to opravdu zvláštní! Old Shatterhand, který jel bezstarostně a na pohled nevšímavě, zadržel koně, když padl Apačův výstřel a řekl si: "To byla Vinnetouova stříbrná puška."

Rychle sejmul svou medvědobijku a vystřelil. Vinnetou poznal podle výstřelu svého přítele. Člověku, který není se Západem obeznámen, se zdá něco podobného zvláštní, avšak pravý westman pozná hlas každé povědomé pušky. Jako my poznáme štěkot známého psa, tak rozezná lovec výstřel známé pušky - je k tomu jen nutno vycvičit uši. Když padly dva výstřely, změnili oba přátelé směr a jeli k sobě. Old Shatterhand k západu, Vinnetou k východu. Aby se spíše našli, vystřelili po chvíli oba ještě jednou; pak se skutečně setkali na malé pasece, seskočili z koní a srdečně se objali.

"Jak blaží mou duši, že se již dnes shledávám se svým pokrevním bratrem Šarím!" řekl Vinnetou. "Chtěli jsme se setkat až pozítří ve Fornerově ranči. Srdce Vinnetouovo již dlouhou dobu toužilo po tobě - a jeho myšlenky zalétaly na mnoho dní cesty vstříc mému bratrovi."

"A já se neskonale těším z toho, že se shledávám s nejlepším a největším ze všech svých přátel," odvětil Old Shatterhand. "Toužil jsem po tobě ve svých myšlenkách; postrádal jsem tě a nyní se utišila má duše, neboť tě vidím před sebou. Jak se vedlo mému bratrovi po celou dobu, co jsme se neviděli?"

"Slunce vychází a zapadá, dny nastávají a zanikají, tráva vyrůstá a uvadá; Vinnetou je však stále stejný. Zažil můj bílý bratr mnoho od té doby, kdy jej můj zrak spatřil naposled?"

"Mnoho! Ne každý den je krásný a mezi květy prerie je mnoho jedovatých. Této prerii se podobá minulost. Ale ani já jsem se nezměnil. Při táborovém ohni budu svému bratrovi vyprávět své zkušenosti a dobrodružství. Zná můj bratr místo, kde bychom si mohli odpočinout?"

"Ano. Když pojedeme ještě hodinu, dojedeme k vodě, která přijímá malý přítok. U pramene tohoto přítoku znám místo, obklopené kolem dokola houštinou, kterou oko nepronikne. Tam můžeme rozdělat oheň, abychom upekli mývala, kterého jsem zastřelil. Můj bratr ať mne následuje!"

Pod vysokými stinnými stromy pralesa jeli dál. Bylo tu dost temno, neboť slunce se již dávno sklonilo k obzoru.

Po hodině dobré jízdy se dostali k vodě, k malému potůčku, kterém se Vinnetou zmínil. Dojeli k němu a - zarazili koně; spatřili v trávě pruh, ušlapanou stopu, přicházející zleva a vedoucí dále vpravo k vodě. Oba sestoupili z koní, aby stopu prozkoumali a vyčetli z ní její význam. Pak se oba vztyčili a pohlédli na sebe.

"Pět jezdců," řekl Old Shatterhand, "na koních značně unavených."

"Projeli tudy teprve před několika okamžiky," prohodil Vinnetou. "Budou ještě tábořit nedaleko."

"Nesmíme je propustit jen tak. Musíme se přesvědčit, kdo to je. Můj bratr ví, že je vyhrabán tomahawk války."

Vešli do houštiny, která se nablízku rozkládala, zavedli do ní koně, aby je skryli, přivázali je a položili jim ruce na chrápy. Bylo to znamení pro indiánsky vycvičená zvířata, aby byla tiše a neprozradila se hlasitým odfrkováním. Pak se vrátili k vodě a dali se dlouhými, neslyšitelnými kroky po stopě. Oba tito muži byli mistry v plížení a uměli použít za kryt každé křovisko, každý keříček, dokonce i každou zátočinu potoka.

Po pěti minutách chůze se Vinnetou zastavil a věřil ve vzduchu. Old Shatterhand učinil totéž.

"Jsou docela nablízku a rozdělati oheň," zašeptal. "Jsou to bledé tváře, rudý muž by se nedopustil takové neopatrnosti, aby zvolil tábořiště otevřené po směru větru."

Old Shatterhand přikývl a šel dál. Potok se tu vinul mezi stromy, jeho břehy byly zarostlé vysokými houštinami. Oba lovci tu našli dobrý úkryt. Brzy spatřili oheň; plápolal těsně u vody a šlehal do výše několika stop. Zkušený lovec by nikdy takový oheň nerozdělal.

Lesní půda byla pokrytá hebkým mechem, který by zdušil kroky i méně zkušených lidí, než byli Old Shatterhand a Vinnetou. Čtyři stromy, za kterými oheň plál, stály těsně u sebe a mezi nimi bylo dost houští. Oba vyzvědači se k nim opatrně připlížili a položili se na zem, když předtím pronikli hlavami co možná nejdál do houštiny, aby její bezlistou spodinou dobře viděli. Spatřili těsně před sebou pět mužů. Oheň planul asi pět kroků od houštiny. Na této straně, zády opření o kmeny, seděli Grinley a Buttler, proti nim Roklina a Baumgarten, zatímco Poller opodál vpravo lámal suché větve, aby je házel na oheň. Tito lidé se asi cítili v naprostém bezpečí, protože se nijak nesnažili tlumit hovor, naopak, mluvili tak hlasitě, že bylo jejich slovům na dvacet kroků zřetelně rozumět; okolnost, která byla oběma zvědům vítaná.

"Jak říkám, Mr Rollinsi," promluvil Petrolejový princ, "obchod, který vám nabízím, je jedním slovem skvělý. Přírodní nafta plave na vodě vrstvou na prst tlustou, pod zemí je jí jistě obrovské množství. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl bych pramen vůbec odkryl, protože místo je tak zapadlé, že se jej dosud nedotkla lidská noha, ačkoliv toto rameno Chelly je často navštěvováno. I já bych to místo bez povšimnutí minul, kdyby mne neupozornil onen charakteristický zápach."

"Ten zápach je tedy opravdu intenzivní?" tázal se peněžník.

"Jak říkám: na míli cesty jsem jej ucítil. Můžete si představit, v jakém množství je asi pohromadě. Jsem přesvědčen, že nepatrné navrtání země bude stačit, aby podzemní zřídlo vyrazilo na povrch. Heigh-day, to bude proud, až vyrazí do výše! Vsadím se, sir, že dosáhne výšky aspoň jednoho sta stop!"

"Nesázím se," odvětil Rollins klidným hlasem, ačkoliv jeho jiskřící se oči prozrazovaly, že se zájmem naslouchá, "ale doufám, že je tomu tak, jak říkáte."

"Mohlo by to být jinak, sir? Mohl bych vás obelhávat, když vím, že byste hned, jak na místo dojedeme, klam okamžitě rozpoznal? Nežádal jsem od vás až dosud ani jediný dolar, naopak, nechci nic dříve, dokud se nepřesvědčíte na místě, že vás neklamu a že běží o poctivý obchod."

"Yes, choval jste se tak, že vás musím považovat za čestného muže. K tomu se rád přiznám."

"K tomu se ještě přidružuje, že mi nezaplatíte hotově, ale poukázkou na banku v San Francisku."

"Doufám, že jste tím nechtěl vyjádřit své pochybnosti o vyplatitelnosti mých poukázek v bance ve Frisku?"

"To mne ani nenapadlo. Víím, že váš podpis má hodnotu milionů. Jen mi ještě řekněte, zda máte tyto poukázky s sebou?"

Bedlivý pozorovatel by si všiml, že při této otázce nedokázal Grinley zcela zastřít chamtivý výraz své tváře. Jeho zrak se

upíral na bankéře hladovou nenasytostí, a to mělo své opodstatnění.

Údajný nález nafty byl podvod; Rollins měl být oklamán a po zaplacení měl být i se svým účetním zavražděn. Kdyby měl částku v hotových penězích, byl by zabit již dávno. Pokud by byly poukázky již podepsány, nemuseli by se jím dále zabývat. Kulka do hlavy jemu i účetnímu, a Petrolejový princ by se stal majitelem milionů. Nejsou-li však poukázky dosud podepsány, musí být komedie sehrána až do konce.

Rollins si nijak nevšíml tohoto pátravého a chamtivého pohledu a bezstarostně odpověděl:

"Proč to chcete vědět, sir?"

"Protože je to pro mne důležité. A nejen pro mne, ale i pro vás. Jsme v divokém kraji, kde si člověk nemůže být jist životem ani majetkem. To jste ostatně zažili v pueblu. Co když budeme přepadeni a oloupeni? Co kdyby vám ty poukázky sebrali a odjeli do Friska, aby si vyzvedli peníze?"

"To se nemůže stát. Byl jsem opatrný. Mám sice šeky s sebou, ale nejsou vyplněny a ani podepsány."

"To je správné, nyní jste mne uklidnil. Jak je však chcete vyplnit?"

"Uvidíte."

"Myslíte si snad, že nahoře na Chelly rostou pera a místo vody tam teče inkoust?"

"Nu, nemějte starosti. Mám s sebou několik per a také malou lahvičku inkoustu. A vůbec, co se týká včerejší události v pueblu, velice se divím, že náčelníka Ka-makua nenapadlo, aby nám vyprázdnil kapsy. Opravdu si to neumím vysvětlit."

"Ó, vysvětlení je zcela jednoduché. Indiáni byli tak zaměstnáni, že neměli čas nás okrást. To se přece mohlo stát později."

"Myslíte, že nás chtěli připravit o život?"

"Sure. Ráno by vás přivázali k mučednickým kůlům."

"Pak vám musíme být skutečně velice zavázáni. Tím spíš lituji našich dobrých společníků. Pravděpodobně už nikdo z nich nežije."

"Yes," připojil se Baumgarten. "Skutečně si trpce vyčítám, že jsme odjeli a mysleli pouze na sebe. Bylo naší povinností, se pokusit o jejich záchranu."

"To říkáte teď, protože jste v bezpečí. Nyní vám připadá daleko snazší ty lidi vysvobodit. Mohu vás ale ujistit, že by to bylo nejen nesmírně těžké, ale doslova nemožné. Riskovali bychom životy a také bychom je nepochybně ztratili, aniž bychom těm ostatním mohli pomoci. Mám s Divokým západem své zkušenosti, takže můžete věřit každému mému slovu. Nemusíme si dělat ani nejmenší výčitky; dokonce tvrdím, že náš útek byl pro ně daleko výhodnější, než kdybychom se je pokusili zachránit a tak se zbytečně připravili o život."

"Jak to myslíte?"

"Získali čas. Jakmile rudoši ráno zjistili náš útek, vyrazili po našich stopách. Proto nemají čas uskutečnit mučení zajatců už dnes. Myslím, že za námi pojedou celý den a celý den budou také potřebovat na cestu zpátky. To je lhůta dvou dnů, za které se může leccos podařit, tím spíš, když se jedná o tak zkušené a odvázné muže. Zcela určitě, můžete být úplně klidní!"

"Hm!" bručel bankéř. "Vaše slova mají hlavu i patu. Hobble Frank je sice zvláštní podivín, ale jistě ne muž, který by se nechal jen tak zapíchnout. A o Drollovi platí totéž. Ti tři lovci, kteří si říkají Trojlístek, ti už vůbec nevypadali na to, že by se nechali upéct u kůlu."

"Myslíte Sama Hawkense?" ptal se Buttler.

"Yes, jeho, Dicka Stonea a Willa Parkera. To jsou westmani jako vyšití. Vy jste je neviděl; Mr Buttler a Mr Poller a já jsem vám ještě neřekl, jak se setkali s těmi vystěhovaly. Až to uslyšíte, hned budete vědět, jak schopní to jsou chlapíci!"

"Byl jste u toho?" ptal se Poller.

"Ne; ale mluvilo se o tom během jízdy z Fornerova ranče do puebla a proto to vím."

Nyní jim vyprávěl, co slyšel. Přitom neměl ani tušení, že Buttler a Poller znají tu událost z vlastních zážitků. Když skončil, prohlásil:

"Přece jen to musí být úžasní chlapíci, když tak dokonale zatočili s těmi pověstnými lotry - findery!"

"Yes," odvětil Buttler s vynuceným smíchem. "Hlavně ten Hawkens mi připadá jako mimořádně lstivý tvor!"

"Tvor?! Proč jej takto zesměšňujete? Vaše slova zněla téměř nepřátelsky, sir! Znáte ho snad? Nebo vás urazil?"

"Ani v nejmenším. Nikdy jsem ho neviděl a také jsem neslyšel jeho jméno. Hlavní je, že jste uznal, že o zajatce v pueblu nemusíte mít strach. Jsem si téměř jist, že naši pomoc ani nepotřebují! Klidně se s vámi vsadím, že až se rudoši, kteří nás pronásledovali, vrátí domů, budou už lapení ptáčky dávno pryč."

"Nevsádím se, ale přeji si, abyste měl pravdu. Pak jsme snad ale ještě ve větším nebezpečí, než jsme předpokládali."

"Jak to?"

"Přece jste řekl, že jsme pronásledováni!?"

"Sure."

"Co když nás rudoši dostihnou a spatří náš oheň, který tady tak silně hoří?"

"Nemohou nás dohonit."

"Nemýlíte se, sir? Západ sice neznám, ale hodně jsem o něm slyšel a ještě víc jsem četl. Tito Indiáni jsou hrozní protivníci, neboť dokážou pronásledovat člověka i několik měsíců, dokud jej nedostihnou."

"V tomto případě se nic takového nestane. Mohu se postarat, aby se naše stopy ztratily, ale ani to není potřeba. Pomyslete, že nás mohli začít pronásledovat až při rozbřesku, takže máme náskok, který nemohou dohonit."

"Proč ne? Stačí, když pojedou dál, zatímco my tady sedíme. Před půlnocí mohou být zde!"

V té chvíli se Petrolejový princ hlasitě zasmál a zvolal:

"Tvrdil jste, že Divokému západu nerozumíte a měl jste samozřejmě pravdu, sir. Nerozumíte vůbec ničemu. Tvrdíte, že nás rudoši mohou v noci pronásledovat?"

"Yes. Pokud budou chytří, postarají se, aby vyrovnali náskok, který jsme získali."

"Jak by to mohli udělat? Vědí snad, kde jsme?"

"To ne. Stačí jim, když zůstanou na naší stopě, a pak nás musí najít."

"Mohou snad naše stopy vidět v noci nebo je vyčenichat, sir?"

"Nu, to nemohou."

"Well, nemohou. Musí tedy zastavit a čekat do rozednění. Jak by mohli dohonit náš náskok, jak by nás chtěli dostihnout, když zítra ráno už nerozeznají naše stopy? Ne, sir, nemusíme se vůbec, ale vůbec strachovat. Klidně pojedeme ke Gloomy Water, kde náš obchod šťastně uzavřeme."

"Gloomy Water? Co to je?"

"To je právě to místo, kde jsem našel naftu."

"To místo se tak jmenuje? To jsou ale zcela jiná slova, než která jste říkal prve!"

"Jak to, sir?"

"Nu, říkal jste, že tam ještě nikdo nebyl!"

"To jsem řekl a trvám na tom."

"Přece tam někdo přijít musel!"

"Proč si to myslíte?"

"To místo se jmenuje Gloomy Water, má tedy jméno."

"Nu, a dál? Stále vám nerozumím!"

"Pokud to místo má jméno, musel je někdo pojmenovat, ne?"

"Of cour se."

"Takže tam někdo musel být a to místo pojmenovat. A tento člověk o tom nikdy nemluvil. To je zvláštní! Přece tu naftu musel zpozorovat stejně dobře, jako jste si jí všiml vy!"

Tento argument přivedl Petrolejového prince do rozpaků. Přes jeho vychytralost jej nenapadla žádná přijatelná výmluva, kterou by se z této situace vymotal; vzniklou trapnou pauzu zaplnil nepřírozeným smíchem, který měl znít suverénně.

Naštěstí se do rozhovoru vmísil jeho nevlastní bratr Buttler:

"Mr Rollinsi, zřejmě si myslíte, že jste nyní udělal duchaplnou otázku, že?"

"Duchaplnou?" divil se tázaný. "To zrovna ne, to si nemyslím, ale jistě byla věcná. To místo má jméno, a tak musí být někdo, kdo jej tak pojmenoval a kdo tam byl dříve než Mr Grinley. Pokud je to jméno známé, musel dotýčný o tom místě častěji mluvit. Proč se nezmínil o naftě, kterou tam musel vidět? A kdyby ji tam našel, jistě by o tom místě nemluvil, ale kvůli svému prospěchu by je zatajil. Jsou zde tedy určité nesrovnalosti, kterým musím věnovat patřičnou pozornost."

"To klidně udělejte, ale nechtě si vysvětlit, že tyto protiklady jsou jen zdánlivé."

"Mohl byste mi to nějak vysvětlit?"

"Není nic snazšího."

"Nu?"

"Je skutečně nepochopitelné, že na to nepřijdete sami. Mluvíme totiž právě o Mr Grinleyovi, o Petrolejovém princí."

"Ach!" zvolal bankéř překvapeně.

"Yes, on to místo pojmenoval tím názvem, protože "

"Protože," vpadl mu Grinley do řeči, "protože to místo je velice ponuré a voda má tmavou, téměř černou barvu."

Byl skutečně rád, že jej Buttler vytáhl z hlubokých rozpaků a pohledem mu poděkoval. Bratr mu povýšeně pokynul. Jejich významné pohledy a posunek bankéř ani Baumgarten nezpozorovali. Petrolejový princ ale zřejmě ztratil chuť pro další rozhovor; zvedl se a vzdálil se s poznámkou, že chce nasbírat dříví pro oheň.

Old Shatterhand s Vinnetouem vytušili, že by se měli stáhnout zpět. Kdyby se zdrželi, mohl by je Grinley objevit.

Naštěstí se ubíral nahoru podél potoka, aniž si všiml místa, kde se oba ukrývali. Jinak by je musel zpozorovat.

Dříve seděl zády k nim a navíc se mezi pozorovateli a lotrem rozprostíralo bujné křoví, takže mu nemohli vidět do tváře. Když však nyní vstal, aby šel pro dřevo, musel vstát a obrátit se k nim. Jasně spatřili jeho tvář. Potom se stáhli zpět do lesa, kam už nedopadala zář ohně, tam se vztyčili a vrátili se k místu, kde zanechali své koně.

Kdokoliv jiný by nyní neudělal nic jiného, než by se rozhovořil o tom, co spatřil. Ti dva slavní westmani však byli z jiného těsta. Dokonale si rozuměli i beze slov a vlastně mluvili jen tehdy, když k tomu byl správný čas.

Vinnetou vyprostil svého koně z roští a držíc jej za uzdu, kráčel do hloubi lesa; Old Shatterhand jej následoval, aniž by se zeptal, proč Apač opustil tak vhodné místo k odpočinku a kráčel do temnoty, kde nebylo snadné s koňmi projít. Znal příčinu a kdyby byl sám, udělal by totéž co Vinnetou.

Na místě, kde koně dosud stáli, bylo dost trávy i vody, dvě věci, které nyní bezpodmínečně potřebovali. Tady mohli výtečně tábořit, aniž by se museli obávat, že je těch pět mužů vyslídí. Nebylo však vyloučeno, že by ráno některý z pětice k tomuto místu zabloudil a našel by zde oba muže nebo alespoň stopy po jejich táboření. Proto šli pryč. Jejich nynější otisky se do rána ztratí, neboť tráva se narovná.

Protože bezpodmínečně potřebovali vodu a pastvu pro svá zvířata, bylo samozřejmé, že se k potoku vrátí na vzdálenějším místě. Cestu museli vykonat velkým obloukem přes les, kde v měkkém mechu ráno nikdo nemohl najít stopy bot ani kopyt. To všechno bylo samozřejmé a proto následoval Old Shatterhand Apače, aniž by se jej na něco ptal.

Jen oči Vinnetoua a Old Shatterhanda se mohly orientovat v temnotě pralesa. Každý jiný by musel zakopnout a zlákat si nohy. Oba lovci se pohybovali tak jistě, jako by byl jasný den. Po čtvrt hodině se obrátili vpravo, aby se vrátili k

potoku. Došli k místu, kde se do potoka vléval malý přítok; ten překročili a ubírali se podél něho nahoru, dokud se nedostali k prameni. To byl pramen, o kterém Vinnetou mluvil a kde se chtěl utábořit. Jak hluboce zakořeněný musel mít náčelník smysl pro místní orientaci, když našel pramen i v takové temnotě!

Nyní odsedlali koně a nechali je, aby se pásli. Mohli si to dovolit, neboť jejich vraníci byli dokonale vycvičeni, poslouchali na sebemenší pokyn a nikdy se od svých pánů nevzdálili. Teprve teď začal Vinnetou s rozhovorem: "Má můj bílý bratr Šarlí s sebou něco k jídlu?"

"Kus sušeného masa," odpověděl Old Shatterhand. "Nestarál jsem se moc o zásoby, protože jsem myslel, že je zítra v pueblu Nijorů obnovím."

"Necht' si můj bratr své maso ponechá, upečeme raccoona, kterého jsem dnes ulovil."

Po těch slovech Vinnetou zmizel. Old Shatterhand se neptal, kam jde, věděl dobře, že náčelník prohlédne celé okolí, je-li v něm bezpečno. Vrátil se asi za deset minut a přinesl náruč dřeva; už v tom byl důkaz, že v okolí není živé duše. Ani bystré a vycvičené uši Old Shatterhanda nepostřehly zvuk, když Apač toto klestí sbíral a lámal.

Brzy vzplál oheň, rozdělaný po indiánském způsobu. Oba muži se u něho usadili, aby mývala stáhli z k9Žichu a zakrátko rozšiřovalo pekoucí se maso onu znamenitou vůni, jakou nevydává žádná kuchyně na světě a kterou je možné poznat jen u táborového ohně. Indián i běloch jedli pomalu a s chutí, aniž o tom promluvili slovo. Když dojedli, upekli zbytky masa pro zítřejší den a teprve teď uznal Vinnetou za vhodné, aby promluvil:

"Kolik řemenů má s sebou můj bratr Šarlí?"

"Asi dvacet," odvětil Old Shatterhand, který dobře věděl, proč se Apač ptá. Je nutno podotknout, že prérijní lovec je vždy dobře zásoben řemeny.

"Mám jich rovněž tolik," řekl Vinnetou, "proto i přesto rozřežeme mývalův kožich na proužky. Možná, že je budeme zítra potřebovat."

"Pro bojovníky Nijorů," přikývl Old Shatterhand. "Jejich náčelník Ka-maku se k nám sice nechoval nikdy nepřátelsky, myslím však, že bude nutno ho zítra přinutit, aby jednal podle naší vůle."

"Můj bratr Šarlí má pravdu. Zná muže, které jsme vyslechli?"

"Jen jednoho z nich jsem už jednou spatřil, toho, který se jmenoval Grinley a Petrolejový princ. Vzpomínám, že jsem ho kdysi viděl ve společnosti špatných lidí."

"Aniž to věděl, řekl si Vinnetou hned, že ten muž je nebezpečný člověk. Můj bratr byl se mnou na Chelly, o které mluvili, ať mi poví, je-li tam možno nalézt skalní olej."

"Ani kapku!"

"A objevil muž, zvaný Grinley, Gloomy Water, nebo mu snad dal jméno?"

"Ne, byl jsem již před léty u toho jezírka a už tehdy se tak jmenovalo. Petrolejový princ chce provést veliký podvod a ještě něco navíc s oběma muži."

"Chce je zavraždit!"

"Maybe. Dva z těch pěti, které jsme viděli, mají být především podvedeni a pak snad i zavražděni. Mají koupit naftový pramen, zaplatit za něj a pak zmizet."

"Zachráníme je, howgh!"

"Yes. Nespěchá to však tolik, jako osvobození zajatců v pueblu Nijorů. Oběti Petrolejového prince ať se dříve přesvědčí, že jsou klamány."

"Můj bratr se rozhodl vzdát se svého dřívějšího plánu?"

"Yes. Měli jsme se setkat ve Fornerově ranči a setkali jsme se už tady. Chtěli jsme z ranče jet do Sonory, abychom navštívili kmeny tamějších Apačů; k tomu může dojít později. Teď musíme nejdříve vysvobodit zajatce z puebla a pak pomoci dvěma bledým tvářím, které jsme nyní viděli. Co říká můj bratr tomu, že mezi zajatci najdeme i své známé přátele?"

"Uff! Jak sem přišel Hobble Frank?"

"Zmínil jsem se v jednom svém dopise, kde a kdy se s tebou chci sejít. Mužik asi dostal zálesáckou horečku, která ho sem zahнала. Droll je s ním."

"A SamHawkins, Dick Stone a Will Parker také! Uff!"

Apač tak vyjádřil své podivění i pohrdání. Old Shatterhand uhodl příčinu.

"Opravdu se divím, že se tak zkušení lidé dali zajmout. Jistě věděli o tom, že mezi některými indiánskými kmeny byl vyhrabán válečný tomahawk, takže je třeba dvojnásobné opatrnosti. Neměli vstoupit do puebla dříve, dokud s nimi náčelník nevykouřil dýmku míru. Zavinila to asi včerejší nepohoda."

"Myslím si totéž. Nepohoda je zahнала do puebla, aniž kdy měli dříve si zabezpečit náčelníkovo přátelství. Ka-maku však obvykle smýšlí s bledými tvářemi příznivě."

"Zítra se dozvíme příčinu jeho nepřátelství. Ještě o něčem však ať můj bratr uvažuje! Hobble Frank s Drollem navštívili Fornerův ranč, aby se tam s námi sešli. Znájí nás a vědí, že bychom se tam určitě sešli. Proč na nás nečekali? Proč se připojili k vystěhovalcům?"

"Petrolejový princ!"

Vinnetou řekl jen ta dvě slova, stačila však, aby bylo zřejmé, jak jasně na věc pohlíží.

"Very well. Hobble Frank jistě slyšel na ranči o údajném nálezu, ale nevěřil tomu a pojal podezření. Je to skvělý chlapík a odváží se ke všemu. Předsevzali si s Drollem, že si zahrají na Old Shatterhanda a Vinnetoua a chtěli se ujmout těch dvou obelhaných mužů. Také SamHawkins se o tom ostatním z Trojlístku zmínil a tak se spojili. Toho si Petrolejový princ všiml a zbavil se jich tím, že donutil nějakým způsobem náčelníka Nijorů, aby celou karavanu zajal a nechal utéci jen tyto dva."

"Můj bratr Old Shatterhand vyslovil mé myšlenky. Kdy chce vyrazit k vysvobození zajatců? Ted'?"

"Ne, to není můj úmysl. Kdybychom odjeli nyní, přijeli bychom k pueblu ve dne a byli bychom odhaleni. Náš úmysl můžeme uskutečnit pouze v noci. Když vyrazíme zítra ráno, přijedeme tam v pravý čas."

"Vinnetou souhlasí. Krátce před večerem se dostaneme do blízkosti puebla, a než se setmí, obhlédneme situaci."

"Souhlasím. Mým dalekohledem uvidíme všechno, aniž bychom se museli přiblížit. Nyní uhasíme oheň."

Zatímco Old Shatterhand polil oheň vodou z potoka, obešel Vinnetou ještě jednou okolí, aby se přesvědčil, jestli se mohou pokojně uložit ke spánku; pak se oba muži položili vedle sebe do měkké trávy. Nepokládali za nutné se střídát na stráž, mohli se spolehnout na koně, kteří byli zvyklí oznámit každé nebezpečí hlasitým frkáním.

Když se ráno probudili, důkladně napojili své koně, neboť bylo pravděpodobné, že do večera se k vodě nedostanou.

Oba různé barvy pleti a přece tak srdeční přátelé pak spolu pojedli z masa, které jim zbylo od včerejška, osedlali a vyjeli vesele vstříc novému dni, který měl pro ně přinést pernou práci.

Od tábořiště k pueblu byl dobrý den cesty, ale jejich znamenití vraníci se nemuseli nijak namáhat, aby byli dávno před večerem na místě. Celé odpoledne se vraceli po stopě Petrolejového prince a teprve k poledni si odpočinuli. Až dosud se bavili jen o tom, co oba ve svém odloučení prožili, o dnešním podniku nepadlo ani slovo. Nyní však, když odpočívali, promluvil Vinnetou:

"Můj bratr Šarlí jistě uzná, že jsem se nemýlil a že Ka-maku je spojen s Petrolejovým princem."

Old Shatterhand přikývl.

"Kdyby tomu tak nebylo, byl by náčelník pronásledoval uprchlíky a my bychom se s ním buď setkali nebo narazili na jeho stopu."

Pokračovali v jízdě po celé odpoledne a před večerem byli od puebla již jen hodinu jízdy. Nyní byla na místě nejúzkostlivější opatrnost. Rudý i bílý zálesák sesedli z koní a skryli se, rozhodnutí vydat se k cíli až těsně před soumrakem.

Krajina ve které se ocitli, byla rovinatá a písčitá. Rovina se táhla jako zužující se jazyk až do Mogollon Mountains, kde ji z obou stran ubývalo. Jen tu a tam trčel z písku osamělý balvan. Oba muži ulehli za jedním z těch balvanů, odkud měli dobrý rozhled k pueblu. Kdyby někdo z té strany přicházel, nespatřil by je ani jejich koně.

Neleželi tak dlouho, když Vinnetou ukázal rukou napravo, a překvapeně zvolal:

"Teši tlav čate!"

Ta tři slova značí v řeči Apačů: "Pohled, mnoho srnců", nebo "Pohled, stádo srnců!" Nešlo tu ovšem o skutečné srnce, ale o jistý druh americké antilopy, který je v Arizoně dost vzácný. Odtud pocházelo náčelníkově překvapení. Old Shatterhand s Vinnetouem by si byli rádi zalovili, neboť tyto antilopy poskytují znamenitou pečínku, ale úkol, který si na dnešek uložili, to nepřipouštěl.

Nádherná zvěř v elegantních skocích běžela proti větru k jihu, kde brzy zmizela za obzorem.

"Krásná zvířata, tady nám však přišla nevhod," řekl Old Shatterhand a hned začal zkoumat krajinu na jihu.

"Snadno nám mohou zhatit náš plán," přitakal Vinnetou. "Stádo směřuje přímo k pueblu. Když tam bude spatřeno, můžeme tu mít brzy několik rudých lovců. Vítr vane od puebla."

Nyní začali oba ještě pátravěji vyhlížet jižním směrem. Půl hodiny i více minulo a nic se neobjevilo. Zdálo se, že antilopy přece jen nebyly zpozorovány. Pojednou se však na jihu vynořilo několik černých bodů, které se stále zvětšovaly.

"Uff! Přicházejí! Budeme objeveni!" řekl Vinnetou.

"Ještě ne," mluvil Old Shatterhand, "ještě se můžeme skrýt. Když pojedou v tlupě a ne jednotlivě, minou nás po jedné straně a my se uklidíme na druhou. Uvidíme!"

Oba vstali a vzali koně nakrátko za uzdu.

Indiáni tedy skutečně spatřili antilopy, které se nyní vracely, pronásledovány čtyřmi jezdci. Všichni poháněli koně k vysilujícímu trysku.

"Jen čtyři!" řekl Vinnetou. "Kéž je s nimi náčelník!"

Old Shatterhand rychle vytáhl svůj dalekohled a namířil jej směrem k jezdci.

"Je s nimi," řekl po chvíli. "Jede na rychlejším koni a předejel již značně ostatní."

"Dobře!" usmál se Apač, jemuž zazářily oči. "Chytíme ho?"

"Je to nutné. A nejen jeho, nýbrž i ostatní tři."

"Howgh!"

Když takto projevil svůj souhlas, vyhoupl se Vinnetou mrštně do sedla a uchopil svou ručnici. V tom okamžiku seděl také už Old Shatterhand na svém Hatátitlovi, s henryovkou připravenou ke střelbě. Podél nich se právě mihla štvaná zvěř asi ve vzdálenosti tisíce kroků. Indiáni byli značně vzadu, avšak jejich ostré výkřiky, kterými pobízeli koně k trysku, již bylo slyšet.

"Teď!" zvolal Vinnetou.

S tím výkřikem vyrazil za skalou do cesty jezdci a jemu těsně po boku i Old Shatterhand. Když Indiáni spatřili dva jezdce, kteří jim vpadli do cesty, zarazili se, jakoby před nimi udeřil blesk.

"Stůj?" zvolal jim Old Shatterhand v ústřety a přitahoval uzdu svému koni. "Kam směřuje Ka-maku se svými bojovníky?"

Indiáni krotili s námahou své koně, zastavené v nejprudším trysku, a když se jim to podařilo, vykřikl jejich náčelník zlostně:

"Proč nás zdržujete? Maso nám uniká!"

"Stejně byste je nedostali. Copak je možné štvát lehkonožou gazelu jako loudavého kojota? Nevíte snad, že jen tehdy ochutnáte maso antilop, když se vám je podaří i přes jejich rychlost uzavřít v kruhu?"

Teprve nyní se štvání koně Indiánů upokojilo a teprve teď si mohli jezdci lépe prohlédnout oba lovce.

"Uff!" zvolal náčelník. "Old Shatterhand, bílý lovec a Vinnetou, nejvyšší náčelník Apačů!"

"Jsme to my. Sestup se svými bojovníky z koní a následuj nás do stínu toho skaliska, za kterým jsme odpočívali."

"Proč tam máme jít?" tázal se Ka-maku.

"Vinnetou a Old Shatterhand s vámi chtějí promluvit."

"To mohou učinit i zde."

"Bude lépe, když půjdeme do stínu."

"Nechtějí moji proslulí bratři navštívit puebla, kde mi mohou přednést to, co mi chtějí říci zde?"

"Hmm, pojedeme s tebou do puebla, dříve však musíš s námi vykouřit dýmku míru."

"Je to potřeba? Vykouřili jsme ji spolu už dávno."

"To bylo v dobách míru; dnes však je v této krajině vyhrabán válečný tomahawk. Dnes věříme jen tomu, kdo s námi vykouří kalumet; ten, kdo se tak zdráhá učinit, je naším nepřítelem. Ka-maku, rychle se rozhodni!"

Old Shatterhand si se svou henryovkou pohrával tak významně, že náčelník skoro dostal strach. Ka-maku znal tu pušku, které Indiáni připisovali kouzelné vlastnosti a věděl, co to znamená, když ji Old Shatterhand bere tak významně do ruky. Proto řekl hlasem ne právě radostným:

"Když si to moji tak velice slavní bratři přejí, chci jim být ve všem po vůli."

Nejraději by byl ovšem zmizel, věděl však, že žádný kůň na světě není tak rychlý jako kulka z Old Shatterhandovy a Vinnetouovy pušky. Byl sice také ozbrojen puškou, ale proti zbraním obou lovců si připadal i se svými lidmi bezbranný. Skočil tedy z koně a jeho lidé jej následovali. Drželi koně za uzdy a všichni odešli ke skalisku, kde se usadili. Když se tak stalo, sejmul Ka-maku dýmku míru z hrudi, kde se mu houpala na hedvábné šňůře a řekl:

"Můj váček je prázdný; mají snad moji velcí bratři svůj kinnikinnik, abychom mohli zažehnout kalumet?"

"Máme jej pro svou potřebu," odpověděl Old Shatterhand. "Dříve však, než s tebou budeme kouřit kalumet míru a než s tebou půjdeme do puebla, pověz nám, jaké bojovníky tam nalezneme."

"Moje."

"Nikoho jiného?" "Ne."

"Slyšel jsem, že u sebe hostíš i cizí bojovníky. Nastala válka mezi rudými kmeny, je boj i mezi Indiány a bledými tvářemi, proto jistě pochopíš naši opatrnost."

"Když mne moji bratři navštíví, nenajdou u mne cizího bojovníka."

"A přece nás vedla velká stopa od Fornerova ranče k vašemu pueblu, kde končila. Od vás pak vycházela jen malá stopa pěti jezdců."

Ka-maku se ulekl, nedal však nikterak najevo ani stín překvapení, ale ujišťoval:

"Moji bratři se mýlí, a Ka-maku nic neví o stopě pěti mužů."

"Náčelník Apačů a Old Shatterhand se nikdy nezmýlí při čtení stopy. Nespočítali jsme jen stopy lidí a zvířat, ale vyčetli jsme i jejich jména."

"Pak jsou to jména mně neznámá."

"Neslyšel jsi nikdy o muži, jménem Grinley, který si říká Petrolejový princ?"

"Nikdy."

"Lžeš!"

Náčelník zamračeně sáhl po svém noži a zvolal:

"Vidím, že Old Shatterhand chce urážet náčelníka Nijorů. Můj nuž je ochoten mu dát odpověď!"

Lovec pokrčil rameny a odpověděl:

"Proč se Ka-maku dopouští tak velké chyby, že mi hrozí? Přece mne zná a ví, že moje kulka je rychlejší než špička jeho nože."

Ukázal na revolvery ve svém opasku a pokračoval:

"Znáte tyto malé zbraně, ve kterých vězí dvakrát po šesti ranách. Můj bratr Vinnetou vám nyní vezme vaše nože a pušky. Kdo z vás by se chtěl bránit, ano, kdo by jen pohybem chtěl naznačit odpor, dostane hned kulku. Howgh!"

Jeho zraky se zabodly do náčelníkových očí, který se neodvážil ani v nejmenším odporovat, když mu Vinnetou odebíral pušku a nuž. Když byli odzbrojeni i další tři Nijorové, pokračoval Old Shatterhand:

"Rudí muži vidí, že jsou v naší moci. Ka-maku ať nyní odpoví na mé otázky! Proč dovolil svým zajatcům, aby uprchli s Petrolejovým princem?"

"Zajatci u nás nebyli," zasyčel náčelník.

"A ani teď u vás nejsou?"

"Ne."

"Ka-maku by měl vědět, že Old Shatterhand a Vinnetou nejsou mladí chlapci, kteří se snadno dají podvádět. Víme, že v pueblu Nijorů je jistě Sam Hawks, Dick Stone a Will Parker!"

Náčelník prudce zamžikal víčky, protože nemohl utajit leknutí, které se ho zmocnilo, ale neodpovídal.

"Mimo nich jsou u vás ještě dva jiní bílí lovci, kteří se nazývají Hobbler Frank a Droll a kromě nich mnozí bílí muži, ženy a děti. Nepřizná se k tomu Ka-maku?"

"Není u nás ani človíčka, ani živé duše u nás není!" zněla vášnivá odpověď. "Copak jsem nějaký bídny, prašivý pes, že se se mnou takto mluví?"

"Pshaw! Promluví s tebou ještě jinak! Přiznají snad ostatní rudí bojovníci to, co jejich náčelník tak nemoudře zapírá?" S tou otázkou se Old Shatterhand obrátil k ostatním Nijorům.

"Náčelník mluvil pravdu," odpověděl jeden z nich. "Zajatci u nás nejsou."

"Jak chcete. Půjdeme si puebla prohlédnout a přesvědčíme se o tom sami. Abyste nám v tom nemohli bránit, spoutáme vás. Vin-netou začne s náčelníkem!"

Apač vytáhl z kapsy řemeny. Ka-maku, když spatřil co se chystá, vyskočil jako šílenec a vykřikl:

"Pouta? To nedovo "

Nedomluvil. Old Shatterhand vyskočil stejně rychle jako on, jeho ruka učinila malý, skoro nepozorovaný pohyb, a Indián, udeřený do hlavy se v bezvědomí skácel do trávy. Byla to ta pověstná rána, které Old Shatterhand vděčil za své jméno. Hrozivě se pak obrátil k ostatním:

"Vidíte, jak je nebezpečné nám odporovat! Podřídte se naší vůli."

Kategorický tón jeho hlasu působil na Nijory tak, že se všichni tři dali bez odporu svázat; pak byl spoután na rukou a nohou i náčelník. Old Shatterhand tak jednal s puebls, s Indiány, kteří jako příslušníci usedlého kmene ztratili většinu divokosti své povahy. Kočovní Indiáni by jistě dali mnohem více práce.

Aby bylo zabráněno koním zajatců v útěku, byli i tito přivázáni ke kůlům zaraženým do země. Pak se postarali o to, aby si zajatci nemohli vzájemně pomoci. Jejich pušky byly v určitých vzdálenostech zaraženy hluboko do písku a ke každé byl pevně připoután jeden zajatec, takže mu bylo opravdu znemožněno uniknout.

Zatím náčelník opět nabyl vědomí. Skřípal zuby, když poznal svou bezmocnost. Old Shatterhand mu řekl:

"Ka-maku ať si následky svého jednání přičte sám. Vyzval jsem ho několikrát, aby mluvil pravdu, on však mlčel. Pozor, když mi slíbí, že nám vydá zajatce a všechny jejich majetek, rozvážeme ho!"

Zajatec neodpověděl a odvrátil se. Old Shatterhand na něho už nenaléhal. Když se přesvědčil, že je nemožné, aby se zajatci sami vyprostili z pout, nasedli oba přátelé na koně a odjeli k pueblu.

Ka-maku je stíhal pohledy plnými nenávisti. Doufal, že zde nebude ležet dlouho; pevně věřil, že když se nevrátí se svými průvodci do puebla, budou ho brzy postrádat, že se pak jeho bojovníci vydají po jeho stopě a najdou ho.

V tom se ovšem Ka-maku velice mýlil. Jeho lidem ani nenapadlo, aby jej a jeho druhy hledali. Nikoho neznepokojovalo, že se nevracejí. Lovce, který pronásleduje antilopu může zajet velmi daleko, může ho překvapit noc, která ho přinutí nocovat pod širým nebem a vrátit se až ráno.

Protože pueblo leželo na jižní straně skalní stěny, bylo možné jej pozorovat jen od jihu. A protože Vínnetou a Old Shatterhand přijížděli opačným směrem, bylo nutné, aby učinili velký oblouk, jestliže chtěli dosáhnout cíle. Přitom museli zachovávat největší ostražitost, protože každou chvíli se tu mohl objevit nějaký Indián, který je mohl spatřit stejně dobře jako oni jeho.

Slunce už zmizelo za obzorem, když spatřili skálu, o jejíž kolmou stěnu se pueblo opíralo. Nepřiblížili se k němu na dohled; zarazili koně a Old Shatterhand vytáhl opět dalekohled. Po chvíli jej odevzdal Vínnetouovi. Když ten jej odložil, pravil:

"Zajatci nebyli nečinní. Viděl můj bratr onen otvor ve zdi druhého poschodí?"

"Viděl jsem ho," odvětil Old Shatterhand. "Prolámali se, nemohou však ven, protože jsou hlídáni. Snad se pokoušeli prorazit i stropem."

"To bylo asi rovněž bezvýsledné, protože i tam stojí stráž." "

"Za tmy jistě budou zapáleny ohně a to nám bude na překážku. Buďme však rádi, že jsme otvor objevili už teď, alespoň víme, ve kterém poschodí máme zajatce hledat. Dole je připraven žebřík, patrně pro náčelníka, kdyby se vrátil. Bylo by pro nás dobré, kdyby jej na noc nevytáhli!"

Sestoupili z koní a usadili se na zemi, aby vyčkali do tmy. Když se úplně setmělo, spatřili, jak v pueblu zazářilo několik ohňů. Oba přátelé přivázali své koně ke kůlům a zvolna se vydali k místu, kde chtěli provést svůj odvážný čin. Dva osamělí muži chtěli zvítězit nad početní převahou puebla.

Bylo vlastně ještě velmi brzy na tak smělou hru, snad by bylo lépe vyčkat, až většina Indiánů odejde spát. Pak by zbylo venku jen několik strážů. Naskytlo se však mnoho pádných důvodů, aby podnik nebyl odkládán. Především bylo nutné uvážit možnost návratu náčelníka, kdyby se tím nebo oním způsobem vyprostil z pout. Jak snadno ho mohl najít nějaký Indián, který snad meškal mimo pueblo. Kdyby se Ka-maku dostal na svobodu - a do puebla, bylo by osvobození zajatců skoro nemožné. Pak také nebylo známo, v jakém postavení zajatci jsou a jaké nebezpečí jim hrozí; otálení se jim mohlo snadno stát osudným. A konečně, i když se Nijorové nyní ještě nestarali o náčelníkovu nepřítomnost (ta starost je čekala patrně až zrána), přece však bylo možné, že se jeho nepřítomnost stane nápadná během večera. V tom případě by byli jistě vysláni zvědové, aby po něm pátrali, a Indiáni by čekali na jejich návrat. V pueblu by zavládlo rozčilení a strážci by zdvojnásobili ostražitost, která by jistě zdaru Vínnetouova a Old Shatterhandova podniku neprospekla.

Těchto několik důvodů mluvilo přesvědčivě pro to, aby se pustili do práce hned.

Když se oba přiblížili k pueblu, řekl Vínnetou:

"Můj bratr ať jde vpravo, já půjdu vlevo. Uprostřed, tam, kde leží žebřík, se sejdem."

Old Shatterhand porozuměl. Vínnetou chtěl, aby bylo dříve prohledáno prostranství před pueblem, jestli se snad někdo z obyvatel puebla nepotuluje v okolí. Old Shatterhand poslechl Apačovo vyzvání a prohledal okolí. Protože nezjistil nic podezřelého, konečně se se svým přítelem setkal na určeném místě. Ale žebřík tady už nenašli.

"Uff!" zašeptal Vínnetou. "Je pryč!"

"Škoda!" řekl Old Shatterhand. "To nám však nezabrání, abychom nedosáhli první střechy. Především však musíme zjistit, jak se strážci rozdělili a kde je máme hledat."

"Hoří dva ohně."

"Pravda. Jsou to strážní ohně. Jeden na terase, pod kterou jsou zajatci a druhý o poschodí níž, aby osvětloval prolomený otvor. Tam stojí tři strážé. Kde však jsou ostatní bojovníci?"

"Uvnitř v budově. Nespatřil tam můj bratr světlo?"

"Spatřil, vstupní otvory jsou otevřeny, a světlo z nich proniká vzhůru. Z toho soudím, že bojovníci se ženami a dětmi obývají jen vrchní poschodí, spodní slouží jen za skladiště a zásobárny."

"Můj bratr soudí správně. Byl jsem tady před několika lety a vnitřek puebla jsem prohlédl."

"Hm! Tehdejší pořádek může být dnes změněn. Musíme si počínat opatrně. Je dnes krásný večer, počítal bych proto s

tím, že všichni Nijorové nebudou v budově. Několik jich bude jistě ležet na terasách, aby spali pod širým nebem."

"Dá se tím snad můj bratr zastrašit?"

"Ovšem, že ne."

"Můj bratr se tedy postaví ke zdi, abych mu mohl vlézt na ramena!"

Old Shatterhand poslechl, a Apač se mu hbitě vyšplhal na ramena. Když ani pak nemohl okraje první plošiny dosáhnout, zašeptal:

"Můj bratr nechť vztyčí ruce do výšky, abych se mu mohl postavit do dlaní!"

Old Shatterhand tak učinil a držel teď náčelníka na rukách s takovou lehkostí, jako by to bylo malé dítě.

"Ještě to nejde," řekl Apač.

"Kolik chybí?" tázal se Old Shatterhand.

"Asi tři dlaně."

"Zkusíme to! Prsty Vinnetouovy jsou jako ze železa. Dosáhnou-li na okraj, jistě se tam chvíli udrží. Pak ti pomohu svou medvědobíjkou. Budu počítat. Až řeknu tři, vymršťm tě do výše, dej však pozor a dobře se chytň! Jedna - dvě - tři -!" Když dopočetl tři, vymrštil Old Shatterhand Vinnetoua do výše a Apač se skutečně zavěsil na okraj plošiny jako klíště. Old Shatterhand rychle uchopil svou těžkou pušku, podepřel pažbou jednu Apačovu nohu a vyzdvihl ho do výše.

Když se Vinnetou dostal na plošinu, nejdříve chvíli tiše ležel na okraji, aby vypátral, jestli není poblíž někdo, kdo ho viděl, nebo kdo by ho mohl překvapit. Ležel těsně přikrčen k zemi a připraven ke skoku, aby mohl nenadálého nepřítele uchvátit a zabránit mu, aby nevykřikl. Bystré náčelníkovy oči mohly přehlédnout celou terasu; nebylo tu však mimo něho ani živé duše. Nedaleko Vinnetou spatřil otevřený čtyřhranný otvor, který vedl do přízemí a těsně vedle něho ležel žebřík, nedávno vytažený.

Nejprve se Apač plazil jako had k otvoru a tam chvíli naslouchal. Dole byla tma. Nic se nehýbalo, zdálo se, že tam nikdo není. Pak se náčelník připlazil k žebříku a spustil jej dolů na stejném místě, kde stál ve dne, aby mohl také Old Shatterhand vylézt. Když lovec vystoupil na plošinu, položil se vedle Vinnetoua a ptal se:

"Je někdo pod námi?"

"Nic jsem nezaslechl," odpověděl Vinnetou.

"Vytáhneme zase žebřík?"

"Ne. Musí být připraven pro případ, že budeme nuceni přechat. Teď se pusťme o patro výš."

K druhému poschodí vedl další žebřík, protože byl vytažený jen ten spodní. Tohoto žebříku však nemohli použít, protože stál uprostřed terasy a nedaleko místa, kde plápolal oheň, osvětlující tři strážce, kteří u něho seděli. Ti by jistě spatřili každého, kdo by lezl po žebříku.

Plošina nad nimi byla asi čtyři kroky široká a osmdesát kroků dlouhá. Oheň, který byl rozdělán uprostřed, byl podle indiánského zvyku jen malý, nemohl ozářit oba konce plošiny; na koncích byla tma. Tudy museli oba přátelé vzhůru. Rozhodli se, že polezou z pravé strany a to z příčiny zdánlivě nepatrné, pro ně však velmi významné.

Tři indiánští strážci seděli totiž u ohně tak, že dva z nich byli obráceni tvářemi k otvoru a třetí seděl od nich vlevo, takže stínil tělem plameny a vrhal dlouhý, temný stín přímo na pravou stranu. V jeho stínu bylo možné se připlížit až ke strážci, aniž ta něco zpozorovala.

Vytáhli tedy žebřík, který z otvoru první plošiny vedl do přízemí a opřeli jej o pravé nároží plošiny. Museli si přitom počínat s nejúzkostlivější opatrností. Vystoupili nahoru, opřeli žebřík o zeď třetího patra a vylezli i sem. Nahore pak zůstali opět chvíli klidně ležet, aby přehlédli plošinu.

"Strážci jsou sami," šeptal Apač.

"To je dobré," odpověděl jeho bílý přítel. "Přece však to bude těžká práce. Není tady náležitý úkryt."

"Co ten stín?"

"Well! Ale nestačí. Můžeme se k nim připlížit na dvacet kroků. Jestli se však ten chlapík, který nás stíní pohne, padne na nás světlo a budeme objeveni."

"Pak obrátíme jejich pozornost k druhé straně."

"Dobrý nápad. Jestli jsou na-to dost hloupí, hodíme jim několik kamínků. Pak však musíme těch dvacet kroků v mžiku přeletět. Vezmu toho, který je k nám obrácen zády, ty vezmi druhého. Třetí připadne tomu, kdo bude dřív hotov."

"A když se to nepodaří bez hluku," ptal se Vinnetou.

"I na to musíme být připraveni. Vždyť i kdyby se všechno povedlo, může náhodou některý ze tří hořejších strážců pohlédnout přes okraj a spatřit nás."

"V tom případě omráčíme tyto zde a pak hned napadneme druhé poschodí. Když se nám podaří je zvládnout, budeme pány přístupu k těm, které chceme vysvobodit. Pak zhasneme ohně a staneme se neviditelnými."

"Howgh! Začneme s kamínky!"

Old Shatterhand a Vinnetou vždy, než se pustili do některého podniku, uvážili všechny možnosti, které je mohly potkat. Počítali se zdarem, avšak připravili se i na neúspěch. Tak tomu bylo i tentokrát. Bylo to pro ně velkou výhodou, neboť později, kdyby byli skutečně spatřeni, již mohli jednat v naprosté shodě, aniž se dotazovali nebo upadli v rozpaky. Na plošině, pokud mohli dosáhnout rukou, teď brzy nasbírali dostatečnou zásobu kamínků. Pak se nehlučně plazili ke strážcům. Old Shatterhand nejdříve odhadl vzdálenost zcela přesně, asi na dvacet kroků před nimi museli zastavit. Vinnetou se poněkud vztyčil a hodil kamínek, který přeletěl strážce a dopadl kamsi za ně. Ačkoliv tím byl způsoben jen nepatrný šelest, strážci jej hned zaslechli a jako na povel obrátili hlavy vlevo, aby naslouchali.

"Lest se daří!" šeptal Old Shatterhand. "Jsou přece jen dost hloupí tito pueblos."

Vinnetou ještě hodil několik kamínků a strážci, kteří se domnívali, že mají po levici nějaké živé stvoření, snad dokonce nepřátelské, pozorovali levou stranu plošiny ještě napjatěji.

"Teď!" řekl tiše Old Shatterhand.

Šest dlouhých, tichých skoků, a strážci je měli v týle. Old Shatter-handova ruka srazila jednoho, a již měl druhý a třetí sevřené hrdlo. Silný stisk ruky, několik ran a muži byli v bezvědomí. Lovci je svázali a vrazili jim do úst roubíky.

"Podařilo se!" šeptal Old Shatterhand. "Teď rychle žebřík k otvoru, pod kterým jsou zajatci, chci s nimi promluvit. Můj bratr ať zatím střeží nejbližší poschodí."

Vytáhl žebřík opatrně nahoru, opřel jej vedle otvoru o zeď a vylezl vzhůru. Vstrčil pak hlavu do otvoru, zašeptal dovnitř tak, aby jej mohli slyšet jen zajatci:

"Same Hawkensi, Dicku Stone a Wille Parkere! Jste tam?"

Naslouchal. Dolehl k němu slabý šepot:

"Někdo venku mluví! U otvoru je nějaký člověk!"

"Asi některý z těch rudých ničemů!" pravil jiný hlas. "Pošli mu tam kulku!"

"Nonsense!" odpovídal někdo třetí. "Indián by nám tak krásně nenastrčil makovici, abychom mu mohli zhasnout dušičku, jestli se nemýlím. To bude asi někdo jiný, někdo, kdo nás chce zachránit. Udělejte mi místo, boys!"

Podle rčení: "jestli se nemýlím", poznal Old Shatterhand mluvčího a tázal se:

"Same Hawkensi, jste to vy?"

"Kdo by to byl?" zněla odpověď. "Ale kdopak jste vy?"

"Old Shatterhand."

"Heigh-day! Je to pravda?"

"Jak říkám, chceme vás vytáhnout z téhle díry."

"Chceme? Nejste sám?"

"Vinnetou je se mnou."

"Thank you! Ale člověk musí být opatrný, co kdybyste se náhodou jmenoval Grinley nebo Petrolejový princ! Nechtěl byste mi podat svou navštívenku, vážený sir?"

"Tady je!" S těmi slovy vstrčil Old Shatterhand do otvoru svou opakovačku a dodával: "Ale vraťte mi ji hned zpět, Same, mohu ji každou chvíli potřebovat."

V několika vteřinách mu podal Sam pušku nazpět a pravil s hlubokým povzdechem:

"Už vás poznávám, nejmilejší sir! Namouduši, čekali jsme na vás. Díru jsme si probourali, jednu nahoře, druhou ze strany, avšak ti rudí mizerové nás hlídali nahoře i dole. Jak nás chcete dostat ven? Žebřík nemáme."

"A zbraně?"

"Liddy je tu, k té se nedostali. Později vám povím, jak jsme zabředli v téhle kaši."

"Asi jste si počínali velmi duchaplně, je to mistrovský kousek od lidí vašeho druhu. Kdo je s vámi?"

"Já, Stone, Parker, Droll, Hobble Frank a tak dále."

"Slyšel jsem, že i děti?"

"Bohužel!"

"Well! Dávejte dobrý pozor, co vám řeknu. Nejprve nám sem podávejte děti, ale přikazte jim, aby byly zticha. Pak ať následují dámy, které budou, jak doufám, také mlčet. Pak pošlete ven ty, kteří se na Západě nevyznají. Je nutné, aby byli venku dříve, než nás někdo zpozoruje. Tři strážce jsme dole učinili neškodnými. Nad vámi jsou však také tři a ti jsou ještě nebezpeční. Kdyby nás objevili, musel bych rychle zasáhnout a vylézt nahoru. Když se mi to podaří, otevřu vám pak otvor a spustím dolů žebřík, po kterém vylezete vy ostatní ke mně nahoru, abyste mne podporovali. Rozuměl jste dobře?"

"Znamenitě!"

"Well! Čekám na děti! Takže, go ahead!"

Zakrátko se objevil v otvoru první chlapec, kterého Old Shatterhand přijal a podal Vinnetouovi, který stál dole. Rychle následovala i ostatní drobtina; pak došlo na ženy. S těmi byla již větší práce, hlavně s paní Rosalií, jejíž tělesný objem vyžadoval veškeré napětí Vinnetouových a Old Shatterhandových sil. Když to bylo konečně odbyto, hlásil Sam Hawkens, že došlo na muže.

"Ti nepotřebují moji pomoc, aby dosáhli žebříku," řekl Old Shatterhand. "Odejdu a vezmu si nyní na mušku horní strážce."

Sestoupil a promluvil na vysvětlenou s Vinnetouem, plížil se podél zdi k pravé straně žebříku, po kterém se dostali na plošinu. Vytáhl žebřík nahoru a opřel jej opatrně o zeď, aby mohl vylézt do vyššího poschodí.

Vyšplhal se nahoru a spatřil v záři ohně veliké kameny, kterými byl otvor zatížen, aby zajatci nemohli na plošinu. Vedle kamenů ležel žebřík, který Nijorové vytáhli, než uzavřeli vchod. Jiný žebřík byl opřený o zeď k dalšímu poschodí. Čtyři strážci seděli kolem ohně tak, že dva k němu byli obráceni zády.

Old Shatterhand vylezl na plošinu, aby byl připraven, kdyby byl útěk vyzrazen. Kdyby se všem zajatcům podařilo nepozorovaně opustit pueblo, chtěl sestoupit opět dolů k Vinnetouovi, aniž by ho spatřili. Počítal, kolik času potřebuje asi jeden člověk, aby mohl vylézt z otvoru, a dohadoval se, kolik jich už může být venku. Když si řekl, že teď je již šestý zajatec osvobozen, zazněl náhle dole podrážděný ženský hlas a rozlehl se tichou nocí jako hlas polnice:

"Je to možné! Pane kantore, vy nešiko, vždyť mi spadnete na hlavu!"

Indiáni u ohně vyskočili jako střela, přistoupili k okraji plošiny, podívali se dolů a spatřili nejen osvobozené bělochy, ale i Vinne-toua, který tu stál vztyčen v plné záři ohně. Poznali ho a jeden z nich vykřikl, až to zaburácelo celým pueblem:

"Akháne, akháne, arku Vinnetou, nonton, šíz Intéh!"

Ta slova znamenají: "Vzhůru, vzhůru! Je tady Vinnetou, náčelník Apačů!"

Sotva výkřik dozněl, ozvalo se za strážci stejně hlasité zvolání:

"A zde stojí Old Shatterhand, který přišel osvobodit zajatce!"

Lovec vyskočil zároveň s Indiány a volaje svá slova, srazil prvního bojovníka pěstí a ostatní dva svrhl náhlým nárazem z plošiny dolů, kde byli hned bělochy obklopeni a zajati. Pak převrhl žebřík, který vedl do hořejšího poschodí, odvalil těžké kameny z poklopu, otevřel jej a spustil do otvoru žebřík.

"Rychle, honem pojďte nahoru!" volal, "je docela možné, že dojde k boji!"

Pak skočil rovnýma nohama do ohně, aby jej ušlapal, což se mu snadno podařilo, protože oheň byl nepatrný. Nastala tma, neboť Vinnetou ušlapal oheň i dole. Old Shatterhand jednal tak rychle, že od neprozřetelného výkřiku ženy neuplynula ani minuta. A v tom již také poslední zajatci vylézali uvolněným otvorem k němu na plošinu.

Na vyšších terasách puebla však nastal také ruch. Hlasité otázky se křížovaly. Objevila se světla a bylo vidět několik temných postav, sestupujících dolů.

Old Shatterhand se opět ozval mohutným hlasem:

"Rudí bojovníci ať zůstanou tam, kde jsou, nechtějí-li zemřít! Tady je Old Shatterhand a Vinnetou se svými lidmi. Kdo přijde dolů, bude zastřelen!"

Lovec nechtěl nikoho z Nijorů zabít, chtěl jim však dokázat svou přítomnost a to mohl učinit jen svou rychlopalnou opakovačkou. Zamířil na Indiána, který s pochodní v ruce slézal po žebříku a vystřelil.

"Hahi, latáh-ši - ach, má ruka!" vykřikl raněný a pustil hořící pochodeň. Následovaly další tři rány, a tři další světla zmizela. Někdo zakřičel:

"To je Old Shatterhandova kouzelná puška!"

Pojednou nahoře nastala tma a ticho, jako by tam nebylo človíčka.

"Jste tady všichni?" otázel se tlumeně Old Shatterhand těch, kteří stáli za ním. "Není už nikdo v tomto sklepení?"

"Nikdo," odpověděl Sam Hawkens.

"Použijte tedy žebříků a sestupte dolů z puebla. Myslím, že nám teď Nijorové dají pokoj a že brzy dosáhneme pevné země."

Uposlechli ho a on pak poslední opustil druhou terasu.

Zatím již nařídil opatrný Apač sestup ostatních z první plošiny na zem a za půl hodiny stáli všichni pohromadě před pueblem. Jména Old Shatterhand a Vinnetou měla na Indiány kouzelnou moc; nikomu z nich nenapadlo, aby jim bránil v odchodu.

"Jste volní!" prohlásil spokojeně Old Shatterhand, "a stalo se to mnohem snáze, než jsem očekával. Teď bude - prosím, teď mi neděkuje! Ticho! Ani slovo o těch věcech! Nejprve se musíme postarat o něco důležitějšího. Později můžete mluvit, co bude komu libo, teď mi však nejdříve řekněte, kde máte koně?"

"V corralu, tam vpravo za nárožím puebla jsou, jestli se nemýlím," odpověděl Sam Hawkens.

"Máte všechny své zbraně?" "Yes."

"A vaše věci?"

"Pokud jsme je měli v kapsách, zůstaly nám, co však bylo mimo nás a co nesli soumaři, si jistě přivlastnili Indiáni." "A kde jsou ty věci, které nesli soumaři?"

"Nevím; na soumarech budou sotva. Když jsme přijeli, neměli jsme při té nepohodě kdy náklad uložit a koně odsedlat."

"Hm! Jestliže věci zůstaly na soumarech, mohli bychom hned vyrazit, v opačném případě bude nutno přinutit Indiány, aby loupež vydali. Samé, pojďte se mnou do corralu, vy ostatní zůstaňte tady. Hlídejte pueblo! Jakmile by se tam objevil jediný Indián, hned střilejte, ale tak, aby nikdo nebyl poraněn; rozuměli jste? Postačí, uslyší-li kulku plesknout do zdi nebo do kamení. Ať poznají, že jsme tady a že jim můžeme zabránit v odchodu z puebla. Můj rudý bratr Vinnetou ať zatím vyhledá a přivede oba naše koně."

Apač se zcela tiše vzdálil a Old Shatterhand a Sam Hawkens vešli do ohrady, kde byli koně.

Když všichni tři odešli, promluvil kantor-emeritus:

"Tak, to jsou tedy ti dva proslulí hrdinové, po kterých prahla má duše. Není je sice na míli vidět, avšak jejich vystoupení se mi báječně líbilo. Tito gentlemani zaujmou vynikající místo v mé opeře."

"Nu, jen si je pořádně prohlédněte!" odpověděl Hobble Frank. "Hned jak se na ně člověk podívá, musí si hypotekaricky říci, že to nejsou obyčejní lidé. Nestalo se právě to, co jsem prorokoval? Tito slavní lovci sem jen nahlédli, a už jsme svobodní!"

"Opravdu," přisvědčoval Droll. "Dokázali skutečně hezký kousek práce tím, že nás vytáhli z tohoto hnízda, aniž nám byl zkriven vlásek na hlavě. A bylo by to dopadlo ještě lépe, kdyby byla paní Rosalie držela jazyk za zuby."

"Já?" vpadla mu do řeči paní Rosalie. "Myslíte snad, že já jsem tím vinna, protože jsem vykřikla?"

"To se rozumí, a kdo jiný by tím byl vinen?"

"Pan kantor a ne já!"

"Co nejuctivěji vás prosím!" bránil se nařknutý. "Přece dobře víte, že jsem emeritní kantor! Kdybyste to tak přestala vynechávat! Nemáte právo tvrdit, že jsem porušil nařízené ticho. Přes mé rty nepřešel jediný hlásek, ani sebemenší pianissimo. To jste křičela vy, paní Ebersbachová!"

"To také nepopírám. Ale proč jsem křičela? Měl jste se držet pevněji, vy emeritusi! Až zase budete chtít padat ze žebříku, tak to nedělejte ve chvíli, kdy pod vámi stojí dáma! Pokud nevezmete své hlasové rozsahy pevněji do rukou, tak se raději vaší hrdinské opery zřeknu!"

"Já vám rozumím, má nejuctivější. Vy ale vůbec neumíte jednat se syny múz. Slíbil jsem vám, že na vás nezapomenu a skutečně jsem pojal úmysl ozdobit vaše ústa skvělým sopránem. Pokud ale mluvíte o mém umění takovým způsobem, vzdám se toho. Nedopřeji vám to potěšení, objevit se v mé opeře."

"Ne? Co jste to neřekl?! Nebo si myslíte, že mi tak záleží na tom, jestli se objevím na prknech znamenajících zeměkouli? To by mne ani nenapadlo! Měla jsem zpívat soprán? Poslyšte, nechtě mne v klidu! Budu-li chtít zpívat, učiním to podle svého gusta, klarinet nebo fagot, a když se mi zlíbí, tak třeba basový buben! Nyní jsme spolu skončili! Žijte blaze a

adieu navěky!"

S těmito slovy se od něho rozčileně odvrátila. Chtěl ještě prohodit nějakou poznámku, ale Hobbles Frank jej zarazil: "Pssst! Buďte zticha! Zdá se mi, jako bych slyšel nějaký šramot v poschodí nad námi. Skutečně, teď se to zase pohnulo. Zůstalo to stát a vystrčilo to hlavu. To je Indián, který namáhá své okulární konstrukce, aby zjistil, kde vezme. Hned se to dozví!"

Zdvihl pušku, krátce mířil a vystřelil.

"Uff!" vykřikl ulekaný hlas hned po výstřelu.

Právě se vracel Old Shatterhand se Samem Hawkensem.

"Co se děje? Kdo to vystřelil?" otázal se.

"Já," odpověděl Frank.

"Proč?"

"Tu otázku milerád zodpovím, nejváženější sir. Tuhle na střeše číslo jedna stál nějaký rudý gentleman, který chtěl asi vědět, kolik je hodin. Ukázal jsem mu, kolik uhodilo, a naznačil mu tím, že by se mohl poradit s Belzebubem. Odešel okamžitě k poradě."

"Byl zasažen?"

"Ne; mířil jsem asi o dva lokte napravo; jestli měl ale uši asi čtyři stopy dlouhé, pak jsem mu udělal do pravého boltce díрку pro náušnice, což je pro něho výstrahou."

"Odvážili se tedy přece i na první terasu. Musíme se mít na pozoru. Je nutné se držet v takové vzdálenosti, aby nás nemohli vidět. Musí však vědět, že tu jsme a že je ven nepustíme. Franku a Drolle, připližte se k samé zdi a tam ulehnete. Budete-li odtamtud pozorovat okraj střechy, uvidíte každou hlavu, která se přes něj nachýlí! A v tom případě - střílejte!"

"Pánu Bohu do oken?" tázal se Hobbles Frank.

"Yes, nerad bych ničil lidské životy."

"Pak ale nechtějte, abych plýtvat svými drahými náboji. Budu střílet hned naslepo."

Tu se přiblížil Ši-so a oslovil Old Shatterhanda:

"Prosím svého velkého bílého bratra, abych i já směl být strážcem před pueblem. Šest očí více vidí než čtyři."

"To je ovšem pravda," odpověděl lovec, pohlížeje se zájmem do jinochova obličeje, pokud to skutečně bylo pro temnotu možné. "Zdá se mi však, že jsi ještě velmi mladý. Máš dost potřebných zkušeností?"

"Jsem žákem svého otce," odpověděl Ši-so skromně.

"Kdo je tvůj otec?"

"Nitsas-ini, náčelník Navajů."

"Můj přítel Velký Hrom? Pak jsi Ši-so, o kterém přece vím, že je v Evropě!"

"Já jsem Ši-so."

"Skutečně? Pak mne velice těší, že se tady spolu shledáváme. Kdyby bylo více světla, byl bych svého mladého bratra jistě poznal. Poněvadž jsi Ši-so, vím, že mohu bez starosti vyhovět tvému přání. Jdi s Frankem a Drollem a obsaďte zeď tak, abyste ji měřili zrakem po celé délce!"

Syn náčelníka Navajů se vrátil hrdý na to, že jeho přání bude vyplněno. Právě v té chvíli se vrátil Vinnetou s oběma koňmi. Když byla zvířata v náležitě vzdálenosti od puebla přivázána ke kůlům, tázal se Apač Old Shatterhanda:

"Slyšel jsem výstřel. Či puška promluvila?"

Lovec mu odpověděl, pak dodal:

"V corralu jsme sice našli koně osvobozených, avšak postroje a sedla zmizely."

"Jsou v pueblu!"

"Ovšem. Nemůžeme proto dříve odejít, dokud si nevynutíme vydání všech těch věcí."

"To nebude těžké, protože máme v rukách náčelníka."

"Chce můj rudý bratr tady převzít velení? Pojedu s Hawkensem, Stoneem a Parkerem, abych náčelníka Nijorů přivedl."

Trojlístek radostně přijal vyzvání jet s Old Shatterhandem. Zašli do corralu, aby přivedli své koně. Neměli sedla a postroje, to však jezdcům příliš nevadilo. Vyhoupli se koním na hřbety a odjeli směrem k severu. Je samozřejmé, že Old Shatterhand se cestou vyptával na jejich setkání s vystěhovaly a na jejich další osudy. Vyprávěli mu samozřejmě všechno obšírně a měli dost času, aby mu podali charakteristiku každého jednotlivce. Když se všechno dozvěděl, zavrtěl Old Shatterhand hlavou a prohodil:

"Zvláštní lidé a velmi neopatrni! Vy jste se jich tedy ujali a chcete je provázet?"

"Yes, jestli se nemýlím," odpověděl Sam. "Potřebuji nás, a nám je náhodou lhostejné, jedeme-li sem nebo tam."

"Hm! Chtěl jsem se pustit s Vinnetouem za hranice do Sonory. Pokládám však za povinnost postarat se o tyto dobré lidi, zvláště chtějí-li do oblasti, kde není příliš bezpečno a kde by jistě narazili na nebezpečí, kdyby neměli po boku někoho zkušeného. Myslím, že tady bude třeba zvláštní opatrnosti. Onen emeritovaný kantor, například, se může občas stát velmi nebezpečným."

"Už se jím stal. Nejrady bych ho zahnal někam, kde roste pepř, bohužel, nejde to. A pak je tu ta příhoda s Petrolejovým princem. Co tomu říkáte?"

"Podvod, velmi průhledný podvod."

"Well, jsem téhož názoru. Můžeme mu ponechat jeho oběti?"

"Ovšemže ne. Pustíme se za Mr Grinleyem, který zřejmě užívá ještě jiných jmen, a věřím, že ho v pravý čas dostihneme. Jsem zvědav, jakým způsobem chce ze země vyčarovat naftu."

Jeli ostrým klusem a přiblížili se již značně k místu, kde se svými lidmi ležel spoutaný náčelník.

Old Shatterhand cestou vyprávěl, jak se s Vinnetouem zmocnil Ka-makua a připojil:

"Jsem přítelem toho náčelníka a rád bych se pokusil z něho dostat přiznání po dobrém. Kdyby vás spatřil, věděl by hned, na čem je; pojedu proto napřed; vy mne pomalu následujte! Budete-li sledovat severní směr, dorazíte přímo ke skalisku, za kterým jsme zajatce zanechali."

Byla sice tma přímo egyptská, avšak Old Shatterhand znal krajinu obdivuhodně. Byl přesvědčen, že Nijory najde v té poloze, jak je opustil, ale přece jen byla možnost, že se některému podařilo uvolnit se a pomoci náčelníkovi a teď všichni tři čekají za skalisky, aby vykonali pomstu na Old Shatterhandovi a Vinnetouovi. Přivázal proto koně v jisté vzdálenosti ke kůlu a vydal se pěšky ke skále, která před ním vystupovala ze tmy. Pak uleh na zem a plížil se obloukem k zajatcům. Leželi tiše. Ohmatl rukou pušku, ke které byl Ka-maku připoután a přesvědčil se, že s pouty nebylo hnuto. Najednou se vztyčil před náčelníkem, jako by vyrostl ze země.

"Ka-maku má dlouhou chvíli," promluvil, "a roubík v ústech mu nedovoluje, aby se svými lidmi pohovořil. Vráťmu opět dar jazyka."

Vytáhl náčelníkovi roubík z úst a pokračoval:

"Náčelník měl dost času, aby přemýšlel. Je ochoten říci, zdali jsou v jeho pueblu zajatci? V tom případě mu rozvážu pouta a propustím ho, aniž se musí obávat mé pomsty."

Indián vzhledl. O svůj život se neobával. Znal šetrnost, se kterou Old Shatterhand jedná se zajatci - snad proto se rozhodl dále zapírat. Snad také doufal, že s ranním rozbřeskem přijdou jeho bojovníci, aby ho osvobodili. Ale nepřítomnost Vinnetoua mu byla nápadná a proto se zeptal:

"Kde je Vinnetou, náčelníku Apačů a proč i on nepřichází se mnou promluvit?"

Z jeho řeči bylo patrné, jak velice mu roubík předtím znesnadňoval dech.

"Vinnetou zůstal v blízkosti puebla, aby je střežil."

"Vinnetou neuvidí nic a neuslyší nic než to, co jsem vám řekl: zajatci u nás nejsou," promluvil náčelník. "Proč se však plíží oba stateční muži tak tajemně kolem puebla a proč do něho nevstoupí, aby se přesvědčili, že jsem mluvil pravdu?"

"Neděláme to proto, poněvadž vám nevěříme a jsme přesvědčeni, že byste nás také zjali."

"Uff! Copak Old Shatterhand ztratil rozum? Velký Duch mu vzal mozek. Byl jsem jeho přítelem, protože však se mnou zachází jako s nepřítelem, rozhodne mezi námi nůž!"

"Nemám nic proti tomu. Odpověz mi, vy tedy skutečně nemáte v pueblu bílé ženy, muže a děti?"

"Ne."

"Uvaž, že mně a Vinnetouovi nebude zatěžko jim pomoci na svobodu! Pak by tě stihl přísný trest. Když se přiznáš dobrovolně, vzpomeneme si, žeš byl kdysi naším přítelem a bratrem."

"Old Shatterhand ať myslí a jedná jak chce - já se pomstím!"

"Jak si přeješ. Ale poslouchej! Kdo to přijímá?"

Blížil se koňský dusot; jezdci zastavili u skaliska. Ka-maku nemohl rozeznat jejich postavy, ačkoliv se vztyčoval, pokud mu to pouta dovozovala, byl si však jistý, že to jsou jeho lidé. Proto vykřikl:

"Jsem Ka-maku, pojdte a rozvažte mne!"

Tu Sam se smíchem odpověděl:

"Že jsi Ka-maku, to ti rád věřím, avšak nevěřím tomu, že bych tě měl rozvázat. Old Shatterhand sám určí, co se stane. Poznáváš mne, starý ničemo?"

"Sam Hawken!" vykřikl náčelník ve strašlivém uleknutí.

"Yes. Sam Hawken, Dick Stone a Will Parker jsou tu," potvrdil Old Shatterhand. "Ještě věříš, že mne Velký Duch připravil o mozek? Už věříš, že Vinnetou a Old Shatterhand lehce mohou pomoci zajatým na svobodu? Obrátili jsme hru; vaši zajatci jsou svobodní a vy jste v našem zajetí. Nikdo z tvých bojovníků nemůže opustit pueblo, protože jsme je obklíčili a přivítáme každého, kdo se pokusí z puebla uniknout, kulkami. Připoutáme vás teď na koně, a já vám radím, abyste se nezdráhali, pokud nechcete pocítit ocel našich nožů!"

Sam, Dick a Will se chopili Indiánů, kteří neměli ani čas k obraně, k níž je ostatně i přešla chuť. Byli přivázáni na vlastní koně, kteří byli do té doby uvázáni u kolíků, a pak byla nastoupena zpáteční cesta, při které už nepadlo ani slovo. Když dojeli k pueblu, byli zajatci odevzdáni strážím. Náčelník i přes panující temnotu viděl, že všichni jeho zajatci jsou na svobodě. Jeho hněv se zřetelně obrazil zřetelně v jeho tváři.

Vysvobození vystěhovala, zejména ti, kteří byli živějšího temperamentu, by chtěli strávit celou noc rozhovorem o všech událostech. Old Shatterhand to však nepřipustil. Upozornil, že na výpravu zítra čeká celodenní jízda a přinutil muže, aby ulehli k odpočinku. Dříve ještě ovšem určil strážce, které se měly každou hodinu střídát.

Noc minula, aniž se Nijorové odvážili opustit pueblo a podniknout útok. Při rozbřesku dne bylo vidět, že se uchýlili na hořejší plošiny puebla. Většina jich spala, sotva se však den poněkud vyjasnil, byli probuzeni strážemi, které i oni postavili. Pobíhali teď po vyšších plošinách, pokřikující výhružně na bledé tváře. Že je mezi bělochy také jejich náčelník jako zajatec, zatím nevěděli.

Protože Vinnetou a Old Shatterhand chtěli dohonit Petrolejového prince, nesměli ztrácet čas a odebrali se hned ráno k náčelníkovi. Našli ho obklopeného houfem zvědavých lidí, kteří pak naslouchali rozhovoru, který se mezi oběma jejich novými vůdci a náčelníkem rozpíjdl.

Protože Vinnetou nerad mnoho mluvil, vedl rozhovor Old Shatterhand.

"Ka-maku vidí, že všichni jeho zajatci jsou na svobodě."

Náčelník neodpověděl, proto lovec připomenul:

"Old Shatterhand nerad mluví mnoho slov. Budu s tebou zacházet pokud možno milosrdně. Když neodpovíš, pocítíš plnou měrou tíhu naší pomsty. Odpověz!"

"Vidím, že jsou na svobodě," zahučel Ka-maku.

"A tvoji bojovníci jsou v našem zajetí!"

"To nevidím."

"Ne? Může snad některý z nich opustit pueblo? Nemusíme ani dovolit, aby stáli na střechách. Naše pušky donášejí na nejvyšší terasu; můžeme tak jimi každého přinutit, aby utekl dovnitř puebla. Kde tam vezmou potravu a vodu k pití? Nedovolíme jim, aby sestoupili do přízemí, kde je studna a zásobárna. Kromě toho máme tebe a tvé tři bojovníky. Co myslíš, že s vámi uděláme?"

"Nic!"

"Myslíš?"

"Ano, neboť také nikomu z vás se nic nestalo."

"Za to děkuji bledé tváře jen mně a Vinnetouovi. Vy jste s nimi měli jiné úmysly. Chci s tebou skončit zkrátka. Naším přátelům chybí ještě mnoho věcí, které jsou v pueblu. Když jim bude všechno vráceno, propustíme vás a odejdeme. Jestli se zdráháš vyhovět tomu rozkazu, budeš zastřelen a tvůj skalp spálen, takže se nebudeš smět objevit ve věčných lovištích. Stejný osud stihne i tvoje muže. Podívej, právě vychází slunce. Až se ocitne ve výši dlaně nad obzorem, chci slyšet tvé rozhodnutí. Howgh!"

Vstal a odešel s Vinnetouem, aby tím naznačil, že nehodlá plýtvat slovy. Ka-maku hleděl před sebe. Znal lidumilnost svých protivníků a nevěřil, že by chtěli splnit své hrozby. Žádost o vydání kořisti se mu zdála trochu přemrštěná. Když slunce postoupilo na obzoru do určené výše, vrátil se lovec s Vinnetouem k náčelníkovi a ptal se:

"Jak se rozhodl Ka-maku? Přijal můj návrh?"

"Ne!" vyrazil náčelník.

"Well! Rekl jsem, že jsem domluvil! Dopravte tyto muže k tomu skalisku; uřízněte jim skalpové kadeře a pak jim prořežte hlavu kulkou!"

Sam, Dick a Will, Frank i Droll se chopili Nijorů a odvěkli je ke skále. Indián, který zemře bez vlasů a je bez nich pochován, ztratí blaženost ve věčných lovištích. Proto náčelník vykřikl, když ho Sam Hawkens uchopil levicí za vlasy:

"Zadrž, zadrž! Vydám vám všechno!"

"To je slovo muže!" pokývl Old Shatterhand. "Byl nejvyšší čas! Jestli ti však napadne myšlenka na zradu, budu neúprosný. Žádám, aby všechno, až do nejnepatrnějšího předmětu bylo vráceno. Vaše squaw ať nám sem ty věci přinesou, jestli se však některý muž odváží sestoupit k nám, bude zastřelen. Rozumíš?"

"Ano!" vydechl náčelník.

"Ať to tento muž oznámí tvým lidem. Když nebude s vydáním věcí započato v pěti minutách, jsi ztracen!"

Ukázal na jednoho ze zajatých mužů, kterému byla ihned sňata pouta a vydán žebřík, aby mohl vstoupit do puebla. Teprve tento muž sdělil Nijorům, že jejich náčelník je v zajetí. Spustili obrovský řev a pobíhali sem a tam, ale posel, jak bylo dobře patrné, se je snažil uklidnit. Po stanovené lhůtě pět minut sestupovaly již první squaw s nákladem věcí z puebla a dole je odevzdaly. Každý přijal to, co mu patřilo, a řekl, co mu ještě chybí. Bylo přísně dbáno, aby i ten nejmenší předmět byl vrácen, což ovšem stálo dost námahy. Konečně náčelník zvolal:

"Stalo se, jak jste si přáli. Teď mne rozvažte a odejděte!"

"Mýlíš se!" odvětil Old Shatterhand, "ještě jste nám nenahradili všechno."

"Co ještě chceš?"

"Způsobili jste těmto lidem ztrátu času."

"Mohu vám vrátit ztracené hodiny?" zašklebil se náčelník.

"Ano. Tvou vinou jsme ztratili všichni mnoho času, který teď musíme dohánět. Se špatnými koňmi to není možné. Viděl jsem, že máš ve svém corralu velmi ušlechtilá zvířata, vyměníme tedy naše špatné koně za vaše."

"Toho se neodvažuj!" vykřikl Ka-maku a zlostně blýskal očima.

"Pshaw! Jaká je to odvaha! Kdo nám zabrání, abychom svůj záměr neprovedli? Naše pušky nesou dál, než vaše pušky, sám jsi v naší moci a tvoji bojovníci nesmějí dolů, jestli nechtějí být postříleni; ostatně to ví sami velmi dobře!"

"Old Shatterhand není zloděj koní."

"Ne. Vy jste však zloději a my vás trestáme. Chceme vám ukázat, že nepoctivý vždycky podlehe poctivému. Zdráhání ti nic nepomůže. Vinnetou, Sam Hawkens a Droll půjdou se mnou, aby koně vybrali!"

Odešel se svými třemi přáteli do corralu. Rudý náčelník dostal záchvat šíleného vzteku. Vzpínal se pod svými pouty a počínal si jako zřeštěný. Přistoupila k němu paní Rosalie a spustila na něho zlostně:

"Budeš ticho, ty ničemný rudochu! Co vlastně jsi? Říkáš: náčelník! Myslíš, že tomu věřím? Darebák jsi, dlouhoprstý šibeničník jsi! Rozumíš? Zavřel jsi nás, ubohé červíčky! A teď, když tě má stihnout zasloužený trest, řveš, jako by na tobě bylo pácháno bezpráví. Dej si pozor, abych tě nedostala do rukou, abych ti vlasy nevyškubala jeden po druhém, aby sis toho užil, rozumíš? Teď víš, ty bronzový ničemníku, s kým máš tu čest! A polepši se! Snad je k tomu ještě čas. Nebo tě ještě jednou sebere četník, lumpe!"

Vrhl na něho zdrcující pohled a odplula. Její slova nezůstala bez účinku, ačkoliv jim náčelník nerozuměl. Snad mu byl srozumitelnější přízvuk. Díval se na ni velmi udiveně a mlčel, dokonce mlčel i potom, když krátce po mravoučném kázání paní Rosalie se opět objevil Old Shatterhand s Vinnetouem a přáteli, kteří přiváděli vybrané koně. Byla to jeho nejlepší zvířata. Náčelník nemluvil, zato tím zřetelněji jeho pohledy vyjadřovaly duševní stav, ve kterém se ocitl.

Když Nijorové v pueblu zpozorovali, že běloši sedlají koně a chystají se k odjezdu, začali sestupovat po žebřících, které jim ještě zbyly. Domnívali se, že si to mohou dovolit, protože bledé tváře se přestaly hrozivě tvářit. Kdyby jim bylo povoleno, aby pueblo opustili, pokojný odchod by byl znemožněn. Proto zvedl Old Shatterhand svou henryovku a zvolal:

"Rudí muži ať zůstanou nahoře, jinak začnu střilet!"

Protože výstrahy neuposlechli, vystřelil dvakrát na výstrahu, aniž by chtěl někoho poranit. S obrovským řevem pak šplhali Indiáni zpátky do hořejších poschodí.

"Proč střílí Old Shatterhand po mých lidech?" zvolal podrážděně náčelník Nijorů. "Copak nevidí, že nemají nepřátelské úmysly?"

"Neviděl jsi, že i já jsem si počínal mírumilovně?" odvětil lovec. "Myslíš snad, že jsem mířil na tvé lidi a netrefil jsem se? Když chci střílet opravdu, najde má kulka jistě svůj cíl. Zatím jsem jim dal jen výstrahu."

"Podívej, tam někteří zvedají ruce, aby mi ukázali, že jsou poranění!"

"Ti ať jsou mně vděční za to, že jsem jim mířil jen na ruce a ne na hlavy."

"Mají snad být vděční i za to, že jsi jim vzal koně?"

"Ovšem. Je to trest, se kterým můžete být velmi spokojeni. Zasloužili jste mnohem přísnější pokárání."

"To říkáš ty. Víš ale, co řeknu já a co rozhlásím po celém kraji?"

Old Shatterhand jen mávnul pohrdavě rukou, odvrátil se a skočil do sedla. Ostatní již byli připraveni vyrazit. Ka-maku popuzen, vykřikl zlostně:

"Každému, kdo mne navštíví, budu vyprávět: Vinnetou a Old Shatterhand, kteří se kdysi pyšnili svými jmény, se stali obyčejnými koňskými zloději! A koňští zloději jsou trestáni smrtí!"

Lovec se tvářil, jako by urážku přeslechl, zato malý Hobble Frank se rozzuřil, přitočil koně k náčelníkovi a zahřměl:

"Mlč, rudý darebáku! Takový ničema, jako jsi ty, může být rád, že sám neuvízl v konopném brodu! S osličí ohlávkou na krku by tě měli utopit v Indiánském oceánu, tam, kde je nejhlubší. To je mé mínění! A teď: měj se dobře!"

Pobídl koně a hrdě odjížděl, aniž by si uvědomil, že Ka-maku nerozuměl ani slovu z Frankovy rodné řeči, protože rtuťovitý mužik ji zapomněl "přehodit" do angličtiny.